

KVĚTOSLAV MINAŘÍK:

KEČARA

AUTOBIOGRAFIE MYSTIKA

KVĚTOSLAV MINAŘÍK

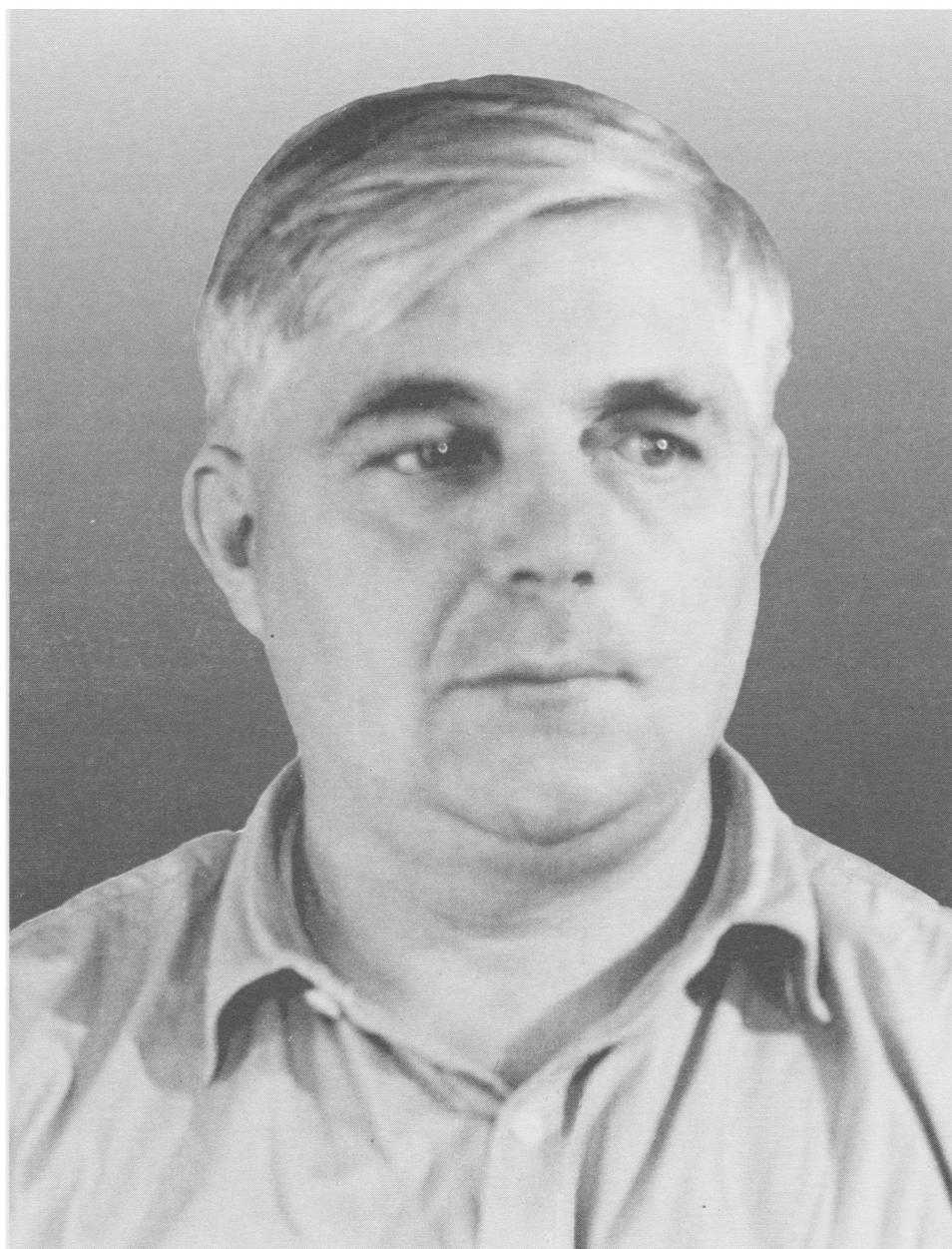
KEČARA

(poutník po obloze)

AUTOBIOGRAFIE MYSTIKA

Motto:

**Jsem ten jenž získal zasvěcení do mahajány
již pak přenešl do Evropy
aby ji odevzdal jako plod příznivé karmy
lidem kteří jsou již na konci smrtné noci
nepoznání.**

ISBN 80 - 85202 - 18 - 2
© Květoslav Minařík 1992
© PhDr. Zora Šubrtová 1992
© Josef Studený 1992

Předmluva

Předkládám čtenáři životopis mystika. V obvyklém pojetí křesťana by to měl být obraz člověka, jenž se zajímá o to, aby našel co nejlepší postoj k Bohu, podle něhož pak upraví svůj život, který je buď dramatický, nebo úspěšný, ale vždy asketický.

Jde-li však o laického mystika, čeká, že se v takovém životopise seznámí se zázraky a osobními úspěchy člověka, jenž se hravě vyhýbá všem nesnázím, které mohou potkat světské lidi.

V tomto životopise se však jedná o mystika z tibetské školy. Proto jeho mystika tkví v životě, který se člení v život vnitřní a zevní, přičemž jsou oba tyto životy v první etapě od sebe značně odlišné, ale v každém případě velmi výrazné.

Jelikož se tato výraznost jeví především subjektivně, může budit u neinformovaného čtenáře podezření, že vnitřní život tibetského mystika je smyšlený, nebo že je k němu přidáno mnoho z fantazie. Doopravdy však právě tibetská mystika symbolizuje vysoce vypjatý vnitřní život, který pak dozrává až k tomu, že vnější život, který je nedokonalý, je vnitřním pohlcen.

Laičtí mystikové se domnívají, že vypjatost vnitřního života přináší smyslově potěšující výsledky ihned i na úrovni života vnějšího. To však je omyl, který svědčí o neznalosti mystického vývoje. Z hlediska mystického vývoje je totiž nejdůležitější to, zda aspirant duchovní dokonalosti dosáhne toho, aby dokázal žít mystický život reálně a konkrétně, a nikoli jako pocitové unášení v nezřetelných abstraktních stavech a vzdutích, jak se to často děje. Toto pocitové unášení nemá totiž s mystikou nic společného; vyplývá jen z pasivního postoje k životu slabocha, jenž touží po věcech vzdálených a sní o nich, zatímco mystika znamená kázeň, jejíž pomocí se člověk na duševní úrovni zmocňuje sebe a pak usměrňuje k duševním stavům, které chce žít.

Pokud jde o nesrovnalosti, které může čtenář při čtení tohoto životopisu pozorovat v řeči o duchovní moci na jedné straně a o špatném osudu na druhé straně, ty může odstranit pochopením, že zevní osud symbolizuje zralou karmu, kdežto vnitřní život karmu právě vyvolanou, a proto nezralou. Může si vše vysvětlit přirovnáním k životu člověka v zimě. Zimní období totiž symbolizuje náš fyzický život; také v zimě žijeme ze sklizně a nikoli z podzimní setby. Podle toho i já na fyzické úrovni žiji z úrody minulých skutků; našel jsem však nauku, jejíž pomocí jsem mohl vzdělat půdu nové karmy a zasít semeno pro novou dobrou sklizeň. A neexistuje-li možnost sklízet plody setby, již bylo mystické úsilí, a to již na tomto světě, pak je mohu sklízet na jiné úrovni. Je třeba vědět, že duševním životem můžeme být začleněni do jiných sfér již tehdy, když fyzickým životem žijeme na zemi. V tom právě je útěcha těch, kdo mnoho pracují a ihned nesklízejí ovoce svého úsilí a práce.

Mystický život jsem poznal velmi dobře. Proto nemusím hledat hraniční čáru mezi "nyní", jež má být vyjádřeno fyzickým životem a bytím, a "potom", kterým se vyjadřuje čas posmrtný. Z té příčiny žiji budoucnost v přítomnosti a následkem toho i život mystický jako život konkrétní. Jinak by se totiž můj mystický život nemohl jevit ani mně jako reálný, nýbrž jen jako život snový; za těch okolností by nebylo třeba psát tento životopis a všechny předchozí knihy o nauce.

Snít můžeme, co chceme, a přece to není k ničemu. Stejně je tomu s mystickými stavy. Každý vnitřní vznět, který lze pokládat za mystický stav, je pomíjivým vzdušným, jehož význam je zničen životní realitou, kterou je běžný fyzický život. Může být srovnáván se vzrušením, jaké si odnášíme z divadla nebo z biografu, se vzrušením, které zaniká, jakmile na nás začne působit všední život silnými tlaky.

O sobě mohu říci, že se můj život neroztavil v nejprudší výhni osudových tlaků. Byl jako krystal, který si zachoval svou strukturu ve všech podmínkách, a to samo svědčí o tom, že je reálný. Naopak se prokázalo, že byl reálnější, než život všední, neboť v nesnázích se stupňoval vždy do té míry, že se všechny osudové nahodilosti jevíly pouze jako vlny bijící do pevných skalních břehů mystickým úsilím zesíleného nitra.

To je snad malá zvláštnost, kterou jsem objevil ve svém mystickém životě, když jsem pozoroval mnohé tzv. mystiky. Ti zpravidla zanechali mystiky hned, jakmile je potkalo něco těžkého a významného v zevním životě, kdežto u mne se mystický život osudovými těžkostmi jen vystupňoval. Ale ani z toho nesoudím na svou převahu nad těmito mystiky. Vím, že i oni by vydrželi všechny osudové tlaky tak mocně se dotýkající mystického úsilí, kdyby se neměli kam obrátit, stejně jako jsem se neměl já kam obrátit. Bylo mi jasné, že si může člověk zoufat nebo se ničit nadějami, a přece mu to nepomůže v boji se - skutečností. Proto jsem nabíral tolik dechu, kolik jsem ho potřeboval ke zdolání životních obtíží, které mne potkávaly v době, kdy jsem ještě v jistém směru mysticky rostl.

Byl jsem asi karmicky starý hned, když jsem se narodil. Proto jsem nedůvěřoval polovičatým řešením, která jsem viděl i v tom, když někdo usiloval o získání krajíce chleba hned a za každou cenu. Domníval jsem se, že osudové těžkosti a výhody jsou zralým ovocem, které se smí jíst teprve tehdy, když člověku spadne do ruky. A jelikož jsem se tímto názorem řídil, nevytvořil jsem žádnou další tzv. příčinnou karmu. Proto je za mnou pole karmy čisté a teprve to je předzvěstí, že strasti bude konec zároveň s tímto porušeným tělem, které nosím. Vzhledem k tomu se cítím oprávněn vyslovit tato přání:

Kéž by mnoho lidí poznalo zákon karmy a jeho pomocí dosáhlo svobody!

Kéž by mnoho lidí mohlo žít mystický život tak, aby již nebyl citovým vzrušením, nýbrž skutečným životem!

Kéž by mnoho lidí mohlo zničit čas, který rozděluje jejich fyzické "nyní" a posmrtné "potom"!

Kéž by mnoho lidí poznalo bohy a mohlo se od nich poučit o způsobu života, jímž se ukončují strasti!

Kéž by mnoho lidí dosáhlo nejvyššího OSVOBOZENÍ!

Květoslav Minařík

ÚVOD

Jelikož se domnívám, že jsem hotov se svými literárními pracemi, k jejichž napsání jsem byl veden přesvědčením, že je nezbytné dát lidem to, co jsem poznal jako výsledek svého mystického studia, zkoumání a bádání, uvažuji již delší dobu ještě o tom, mám-li dát hledajícím lidem také něco ze svého života. To však již není úkol snadný. Chci-li totiž mluvit o sobě, mám dojem, jako kdybych se ocitl mezi Scyllou, již spatřuji v tom, že popis osobních mystických zkušeností a poznatků může vzbudit u mnohých lidí nezdravé názory na mne, a Charybdou, již zase vidím v tom, že když o svých zkušenostech pomlčím, vzbudím neopodstatněnou domněnku, že nauku, jak jsem ji čtenářům ve svých spisech předložil, nemůže uskutečnit nikdo z lidí západního kontinentu. Dospívám tedy k závěru, že bude nejlépe, když pokud možno bez obalu povím o sobě všechno, aniž bych to ovšem chtěl vysvětlit.

Bude-li se někomu ze čtenářů zdát, že cokoli zveličuji, nechť přijme mé ujištění, že moje zkušenosti nepřipouštějí povídat něco o osobních mystických prožitcích s úmyslem vystavovat se na odiv komukoli nebo něco překrucovat. Je to příliš dávno, kdy jsem poznal, že usilí o získání jména je marnivost, která člověka připravuje o citové a mentální soukromí na prvním stupni, kdežto na druhém stupni ho olupuje o individualitu.

Ztráta pocitu individuality je cosi strašného. To vidím na lidech, kteří proto, že zapomněli na sebe, stojí jakoby před zdí věčně němé záhady, skryté ve slovech: "Co bude?" A aby se před tím zajistili, ustupují před všemi tlaky světa, propadajíce postupně stanovisku, že je třeba zachraňovat co se dá jen proto, aby se jejich břicho mohlo naplnit, aby mohli duševně lenivět a cítit se přitom dobře, jak jen mohou.

Jsem snad dítětem štěstěny, jestliže osud ze mne vyrval takové zřetele a touhy. Ale při této úvaze jsem si vědom i toho, že ne každý člověk by vydržel bez úhony na duchu takovou duchovní léčebnou kúru, již jsem podstoupil mystickým žitím. Mohu přece kolem sebe vidět ty, kdo pod kolesem sociálního tlaku propadli tak úzkému životnímu názoru, že se jejich mysl pohybuje pouze kolem jejich pracovního stolu a soukromých nebo rodinných starostí, které je nutí spílat zaměstnavateli.

Ano, byl jsem mezi vámi, vy lidé sociálně utištění, ale zda jste měli pochopení pro toho, kdo byl jedním z vás? Nevyrážel snad z vašich úst posměch proti "duchaři", který byl spíše vědcem než slabochem hledajícím potěšení mimo zemi, když mu je země odepřela? Kdo vám má však vytýkat vaši neznalost a ukvapenost v úsudcích, která i nejposlednějšího člověka přesvědčuje, že ví dnes všechno nejlépe, ačkoli to viděl včera jinak, a zítra bude mít zase jiný názor? Žijete všichni pod tíží nevědomosti, od níž si necháváte namluvit, že všechno víte a znáte. Nezapomínejte však! - Každý člověk se domnívá, že ví a zná nejvíce ze všech lidí ostatních, a přece jeden podvádí a druhý se dává podvádět, aby doložil, že ví a zná jenom domněle - a osud s ním vymetá kdejaký kout osudových konstelací.

Bylo by dobře přiznat si, že toho, co lidé vědí, je daleko méně, než toho, co nevědí. Pak se nechat tímto přiznáním podnítit k nestrannému zkoumání sebe v poměru k osudu. Tím způsobem by mnohé ze životních tajemství zjasnělo a zprůhlednělo k dobru všech, kdo se takto chovají.

Chci však vypravovat o svém životě. Nemyslím přitom výhradně na vnější data a události, nýbrž spíše na život vnitřní. Tento můj život mohou lidé posuzovat, jak chtějí; já jím doplňuji nauku, kterou jsem jim předložil v jiných knihách. Budou-li v mém přiznání chtít vidět něco smyšleného, nechť se upokojí myšlenkou na to, že lidé, hlavně mladí, žijí kromě svého všedního, prohlédnutelného života svůj život vnitřní, v němž nemusí být vždy takovými, jakými se jeví na povrchu. A jestliže jejich vnitřní život dosud nedozrál k objektivnímu projevu, je stále jenom řadou obrazů, přání a tužeb; když dozraje, modeluje se tak, že v pozdějším věku jsou jeho věrným obrazem.

Chceme-li snový nebo ideální život přenést do skutečnosti, vyžaduje to velmi mnoho síly. Přeneseme-li ho do života skutečného, pak již nezáleží na tom, zda jej žijeme na půdě objektivní nebo subjektivní. Musíme si uvědomit, že nejíme, nepijeme, nesnoubíme se s osobami druhého pohlaví, ba ani neusilujeme o společenské vyniknutí proto, abychom byli viděni, nýbrž abychom vše zakoušeli právě v subjektivním smyslu. A v tom nechť je spatřován smysl tohoto životopisu. Nechť ukáže subjektivní prožívání člověka-mystika, který nebyl ani dříve, ani později spoután náboženskými představami, a proto mohl sloučit psychologické procesy se soustavou náboženských představ, což ve spojení vytvořilo mysticko-skutečností život.

Březen 1956

KAPITOLA I.

O ochraně karmy

V tomto svém životě jsem se nesetkal s osudovými podmínkami, jež by byly s to ukojit oheň mé vnitřní neuspokojenosti. Třebaže tento oheň nebyl jistě menší ani větší než ten, kterým trpí každý jiný člověk, přece jenom si na mně vynutilo osudové seskupení, abych šel cestou, již jsem šel. Ostatně jen tato jediná cesta se přede mnou otevřela bez nezdolatelých nesnází.

Kde však vězel kořen nezdolatelých nesnází v mém životě se vyskytujících? To byla otázka, která často vystupovala v mém mozku. Až jednou jsem dostal na ni odpověď. Nikoli vnuknutím od duchů, ani nápadem z mého nitra vystupujícím. Dostal jsem ji jinak - docela jinak.

První článek řetězu, který ukázal, proč jsem v takových životních poměrech, jsem našel v okamžiku, kdy se moje vědomí jakoby utrhl od stavu, kterým jsem byl jako nynější já, a vrátilo se do nedohledné minulosti, tam kde se ukazovaly mé předcházející inkarnace. Jelikož mne přitom zajímal pouze osud nynější, proto jsem se našel před Ukřižovaným, jak říkám: "Jistě, že to byl Syn Boží..."

Od toho okamžiku jsem se zrozoval znovu a znovu, a znovu a znovu jsem umíral v sobě samém, za kontroly dnešního sebevědomí a na konci této reinkarnační řady jsem mohl zjistit, že to byla ona zásluha, která mne nechala projít čtyřiaadvaceti existencemi šlechtice!

V této souvislosti jsem se poučil, že když dobro svého stavu pouze kvitujeme a ničeho k němu nepřidáváme, pak se osudové zásluhy vyčerpávají. Kdo by však činil jinak, než aby své osudové výhody pouze přijímal? A tak i já jsem šel všemi svými životy vybaven zásluhami, které pocházely z prostého uznání někoho, kdo žil plným vnitřním (duchovním) životem, totiž Ježíše.

Jsem na zemi od té chvíle po pětadvacáté a jistě by se na mých osudech nic nezměnilo, kdybych seděl doma a bavil se dobrými pocity, jaké může mít člověk dobře sociálně postavený a netrpící ve svém stavu žádnou z velkých vášní. Ale já jsem doma neseděl. Seděl jsem na koni proti nepřátelskému vojsku francouzskému. A toto vojsko zatížené starostmi o svou existenci a strženo vášní vraždit na podkladě pudu sebezáchovy nedbalo ovšem též toho, že je zde člověk, jehož dobrý osud je na vázkách, protože si ho nevytvořil svým úsilím, krví a potem, nýbrž pouze malou, spíše teoretickou zásluhou. V této nevědomosti ho střelou poslalo na "onen svět"; tedy ne ve zlém úmyslu, nýbrž proto, že byla doba vzájemného vraždění...

Jdu tedy reinkarnacemi dále jako dobrý křesťan. Nikoli však do nebe nebo do pekla, ba ani do očištky, kde si odpykám nějaký hřích, abych pak zakotvil ve věčném životě nebo v nebi. Chce se mi totiž žít, protože jsem až posud nerozpoznal, že kromě několika prchavých, relativně příjemných momentů je život velikou strastí. Ostatně bych touhu po životě přirozeně mne držící - tu touhu, kterou má každý jiný člověk také - ani zlikvidovat nemohl, neboť touha po životě je v tomto směru silnější než já -

a byla by v takovém případě silnější než já i tehdy, kdybych byl v té době již věděl, že unesení bojem je také proviněním, které je karmicky přiměřeně trestáno.

Zatížen tedy nezasluhou pocházející z unesení bojem vojáka, vybaven jako každý jiný tvor touhou po životě, probouzím se k životu v místě, které se svými zády opírá o pokojné vrchy, kdežto čelem se obrací do kraje, jehož hospodářské srdce tepe živěji, než kdekoli jinde v naší zemi.

Aniž jsem o tom věděl já nebo kdokoli z naší rodiny, obdržel jsem svým zrozením horoskopické potvrzení své poslední existence, neboť se v mé nativitě usadil v pátém domě právě elevovaný Mars Sluncem příznivě ozářený. Pro nynější existenci se vytvořil charakteristický kříž mezi Měsícem z desátého, Venuší ze čtvrtého, Uranem a Neptunem ze druhého a osmého domu, zatímco budoucí existenci se snažil vyjádřit královský Jupiter v královském znamení a ještě k tomu recepci se Sluncem a v silném dobrém aspektu s Venuší.

Při prvním probuzení k životu nevím o sobě ničeho, zrovna tak jako každý jiný právě narozený tvor. Můj duševní život je modelován prostředím jako život každého jiného dítěte, ale já se k němu probouzím pod vlivem historky, již vypráví můj otec, že prý kterýsi "farář" opekl na sedací části svou kuchařku na plotně do červena rozžhavené jen proto, že mu nebyla po vůli.

Tím byl vytvořen můj poměr ke všemu, co souviselo s kostelem. Vyhýbal jsem se mu v přesvědčení, že kdybych šel těsně kolem, mohl by "farář" vyběhnout s nožem, vrazit mi ho do týla a také si mne upéci, ovšem z jiných důvodů. Ale to jsem tehdy nerozlišoval. Proto jsem někdy v neděli, když jsem na náměstí čekal na vyvolenou svého srdce (bylo mi tehdy 7 let) a prohlížel z povzdálí prostranství před kostelem, kde se shromažďovali návštěvníci kostela, hluboce uvažoval, proč se ti lidé nebojí "faráře", který je přece může také zapíchnout a dát si je upéci právě tak jako tu kuchařku.

Byl to těžký problém, který jsem uspokojivě vyřešil závěrem, že to asi jsou farářovi spiklenci... Pak jsem měl již jen krátkou starost, aby mě některý z těch spiklenců nechytil a něco zlého mi neudělal, protože si je nemohu všechny pamatovat a na ulici se jim vyhnout. Tato moje výchova, o níž nevím, kde měla vyústit, nebyla dovršena. Jistě se v ní měly projevit nábožensko-morální prvky otce anarchisty, kterého mi vzala smrt dříve, než slunce dokonalo svůj osmý oběh na ciferníku mého života.

Pamatuji se na to dobře, jak přicházím ze školy domů, kde se setkávám s vážnými tvářemi matky a nejstaršího bratra, kteří mi ihned nato oznamují, že již nebudu mít tatínka, neboť zemřel. Pravda, tušil jsem v tom cosi neblahého, ale jak jsem mohl domyslit všechno až do konce? Proto jsem musel čekat na mlčenlivý osud, jehož strusky se sypou z nádoby času, která se dosud nevyprázdnila. A tak já, dítě, jsem byl vláčen, drže se sukně mámy, která neměla schopnost vzít otěže osudu rodiny do svých rukou, když již neměla muže. Ano! Ani ne za rok po smrti otce jsem dostal otčíma, od něhož jsem se dovídal, že jsem klacek, který může dělat a nemusí chodit do školy. - Ten osud se později splnil.

Po druhých prázdninách, kdy jsem začal navštěvovat školu, přestávám do školy vůbec chodit, abych byl zprvu užitečný v kuchyni, kdežto později tím, že budu praco-

vat jako pasák, kočí, zemědělský dělník, na něhož budou kladeny stejné požadavky jako na člověka dospělého. Přitom ovšem bída, hlad a velmi špatné zacházení.

Kde jsou doby, kdy jsem cítil, že mne má někdo rád, ten někdo, kdo byl kdysi mým otcem a nyní se mi jeví jako existující kdesi v nedostupném mi světě? Často jsem si myslel, že mne otec neměl přivádět na svět, když mne nemohl zaopatřit. Neboť až příliš brzy po jeho smrti jsem se setkal s neláskou, jejíž první projev jsem spatřoval v připomínkách jeho matky a mé babičky, že mnoho jím, neboť nemám víru, a tak mě "pánbůh" nesytí. Vždyť jsem přece až příliš dobře věděl, že jsem již několik měsíců dostával na upozornění, že mám hlad, jen jednu matčinu odpověď: "Nemám, co bych ti dala." Byl rok 1916, kdy se bída ohlásila nejprve v kraji, kde jsme bydlili a kde měl průmysl přednost před polním hospodařením.

Ano. Cítil jsem, že mne má otec rád a i já jsem k němu lnul. I když jsem byl jako malý chlapec tak citlivý, že jsem se děsil každého, kdo byl povahově hrubý, a na základě toho jsem mohl cítit k otci odpor pro jeho ateismus, přece tomu tak nebylo. Jeho ateismus byl - jak jsem se později dověděl - výsledkem hrubého racionalismu, který se projevoval velkou inteligencí. Znal několik řečí, neboť procestoval celé Rakousko-Uhersko a všechny přilehlé státy, a jeho intelektuální schopnosti, které ho odvedly od neracionálního náboženství, ho strhly do politické činnosti, kde stál vždy v předních řadách. Nepil nikdy alkoholické nápoje a trval na morálce anarchisty, jemuž svítila hvězda sociální revoluce, v níž mělo dělnictvo postoupit do předních řad na cestách lidské společnosti. Vzhledem k tomu byl dělníkem celým svým nitrem a přesvědčením, a protože byl inteligentním člověkem, který se duševně věnoval politice, vedl stávky a bojoval stále za zlepšení životních podmínek dělnictva. Tím se ovšem dostával do nepříjemných situací, které překonával nesčetněkrát vyjádřeným přesvědčením, že bojuje za lepší životní podmínky dětí tehdejších dělnických rodičů. Šel dokonce tak daleko, že se dramaticky vzdal funkce předního horníka (Vorarbeiter), jíž ho chtěli zaměstnavatelé vytrhnout z politické aktivity, a to na poukaz svých dřívějších spolupracovníků, kteří mu vytkli, že již nepracuje, nýbrž má jen hůl.

Zachovával si tedy dělnickou čest a byl pro ni ochoten obětovat i blaho své rodiny. Na základě toho odmítal myšlenku dát kterékoli své dítě studovat; chtěl, aby se všechny staly dělníky, což se mu zdálo ctí, která pro něho ztrácela cenu až v předsmrtné bezmocnosti, kdy poznal, že ho ostatní dělníci měli rádi jen do té doby, kdy jim byl užitečný jako přední bojovník za jejich hospodářské zájmy. Tak na sklonku svého života, kdy propadal dlouhotrvající úporné chorobě, cítil zklamání, které ho snad citově vzdálilo od optimismu politického aktivisty, ale nikdy od ateismu, který podpíral názorem, že církve je vynálezem feudalismu nebo kapitalismu, který si chtěl tímto způsobem podrobit sociálně slabé lidi.

Když mi otec zemřel a zanechal v nás předchuť ateismu, dostali jsme se nejprve k jeho matce, mé babičce, která byla pravým jeho opakem. Kostel byl pro ni alfou i omegou názoru na život. To by pro mne nemuselo nic znamenat, kdybych si nemusil v hlavě srovnávat vraždícího "faráře" s nezbytností víry v Boha a to ještě doporučené dítěti od člověka, jenž by chtěl, aby je živil pánbůh, kdežto on sám aby je nemusil živit. To bylo velmi nesnadné a také to byl můj první duševní konflikt v životě.

Byli jsme však u babičky pouze krátkou dobu, než se válečné době podařilo doručit nám nábytek ze severozápadních do východních Čech. Jenže ani tím nebylo vše vyřešeno. Matka šlela strachem před tím, že musí sama určovat běh života rodiny vdovy se dvěma dětmi. Propadla tehdy beznaději a přivedla nám otčima, který byl vším jiným, než právě oporou rodině.

"Bij toho kluka, vždyť on neuklidí a nezatopí a nepřípraví všechno na vaření." Ale ten kluk byl tehdy mladší než devět let a měl toho na sebe mnoho. A konečně měl takovou povahu, že se u něho bitím mnoho nespravilo. Proto utíkal do luk, nenavštěvoval školu, prospával noci pod temnou oblohou v temných zákoutích domů města a žil jako vyplašený zajíc ve strachu před člověkem a osudovými těžkostmi. A ty, matko, kdybys byla věděla, v jakém duševním rozvratu jsou tvé děti, neodůvodňovala bys svůj krok do nového svazku s mužem tím, že "kluk zlobí, a že mu proto musíš opatřit silnou ruku". Kluk tak tvárlivý jako tvůj se dá ovládnout správným zacházením tím spíše, že mu ještě není celých devět let.

"Chce mít muže," dověděl jsem se. Ze zkušenosti jsem však poznal, že nám začal život na sociálním dně. A já jsem tím byl modelován...

Ostatně se dalo předvídat, že u nás dojde k sociálnímu úpadku, když odejde opora rodiny, totiž otec. Charakteristickou vlastností mé matky byla totiž absolutní důvěra v dobro každého člověka a sklon všechno rozdat. Nebyla nikdy tak "chytrá", aby dovedla někoho podezřívát, že by to s ní myslel zle, a pamatuji se velmi dobře, že ihned dala každému člověku to, co se mu líbilo a co chválil. Tak rozdávala své šaty a různé i cenné drobnosti, které se podle jejího mínění jiným lidem líbily, a měla pocit uspokojení z toho, že mohla někomu udělat radost.

Na základě své důvěřivosti živila po celá léta mého otčima, neboť jí opět a opět sliboval, že "bude mít velké výdělky, které změní naši bídu v blahobyt". Právě tato víra v lidi byla i mně nepochopitelná, ale na mé námitky vždy odpovídala: "...vždyť mi to ten člověk řekl." Viděl jsem v tom - když jsem již rozuměl mystice - víru bhutů, totiž bludných duchů, jakýsi trest za nějaké provinění v minulých existencích, ale zdá se, že tato její bezvýhradná víra způsobila zázrak, neboť se po své smrti ztratila v modru nebeského Dhyani-Buddhy Středu.

Ale můj osud dítěte pokračoval v tehdejších podmínkách dále. Byl jsem již přesvědčen, že není na světě dítěte, které by se mělo hůře než já. A nedomníval jsem se to pouze, nýbrž jsem tak soudil podle skutečnosti. Když si hrály jiné děti a veselily se, pak já jsem nemohl, neboť mi v hlavě hučelo: "To musíš udělat, nebo tě zřežu." A tak jsem šel z jednoho úkolu do druhého. Přitom jsem cítil tíseň bídy, která na nás zela ze všech koutů. Neustále podněcován, konečně jsem se rozhodl - žebrat.

Chodil jsem po vesnicích od čísla k číslu a prosil o kus chleba nebo něco jiného. A mé "úspěchy" byly kvitovány doma v dobrém smyslu. Stal jsem se přece "platným členem domácnosti".

Mne však toto "zaměstnání" tížilo neúnosně. Asi proto, že jsem v bíděném kabátě nosil ducha svých vlastních minulých inkarnací, o čemž jsem ovšem tehdy nevěděl, ale což se u mne jistým způsobem projevovalo. A tak jsem se cítil opravdu volnějším, až když mi bylo téměř deset let. V tu dobu jsem již pracoval na poli a vydělával jako rovnocenný člen rodiny. Matka, ovšem i nevlastní otec, musili tajit mé stáří a říkat, že

mi je více než čtrnáct let, k čemuž jim posloužila změna bydliště a má fyzická vyspělost. Ale osud jim docela nepřál. Po dvou letech mých zvláštních školních prázdnin navštívil nás můj nejstarší bratr po otci a ukončil idylu výdělečně činného dítěte.

"Kluk musí do školy," hrozí. Toho se lekli, a proto mne poslali po dvou letech opět do školy. Bylo mi již téměř dvanáct let a měl jsem za sebou teprve dva roky školní docházky a z druhého školního roku jsem ještě nesčetněkrát vyučování vynechal.

Ve škole uvedli, že mám chodit do třetí třídy. Učitel s řídícím učitelem byli však na rozpacích. Dával jsem pracně dohromady součet dvou čísel do deseti. Ale pak rozhodli, že mě ve třetí třídě přece nechají.

Co mě však ve skutečnosti při mém opětovém vstupu do školy tísnilo nejvíce, byla neskonalá nejistota, stud a deprese. Odvykl jsem lidské společnosti, děsil jsem se každého cizího člověka, ztrácel jsem před ním řeč a koktal nemožně. Přitom jsem měl dojem, že se ve škole na mne každé dítě dívá s despektem a je přesvědčeno, že jsem hloupý jako nikdo jiný.

Později jsem si na spolužáky zvykl a všechno dohonil. Dokonce jsem cítil, že bych mohl chodit do vyšší třídy. Toho jsem využil v následujícím roce, kdy jsme změnili pobyt a hlásil jsem se, nepředkládaje vysvědčení, do pátého ročníku.

Můj nejstarší bratr byl však od roku 1916 až dosud na vojně, a tak jsme vyhledávali cesty, jak bych mohl školu co nejvíce zanedbávat. Výčitky, že "vyžírám" rodinu, blýskaly opět a opět a kromě toho jsme žili v nepředstavitelné bídě. Proto jsem v následujícím školním roce zachraňoval rodinu výrobou bačkor, které matka prodávala po domech. Následkem toho jsem začal chodit do školy až zjara; přes léto však a na podzim jsem pracoval na poli za mzdu a v zimě jsem se vrátil k výrobě bačkor, takže jsem do školy chodil jen formálně.

Co se týče mé tělesné konstituce, trápila mě po dlouhou dobu podvýživa. Následkem podvýživy trpěl jsem již po tři roky večerní slepotou a mé tělo bylo věčně tak unavené, že jsem chodil jako Golem, klopýtavě a sklesle. Přitom jsem dostával jakýsi lidský rozum a začínal mít strach o svou budoucnost. Začínal jsem se bát těžké práce, která, jak se mi zdálo, mě zničí. Co budu tedy dělat? Byl rok 1922, od vánoc v r. 1921 jsem již do školy nechodil, protože mi již v únoru mělo být čtrnáct let. Z podzimu r. 1921 jsem si pamatoval pocity, jako bych měl prasknout z těžké zemědělské práce při dobývání cukrovky, a tak jsem si nevěděl rady s existencí.

Cesta, která se mi do budoucnosti uvolnila, nevzešla z mé vůle a přání. Přišlo jaro 1922 a stalo se proto samo sebou, že jsem šel pracovat jako pomocný dělník na stavby. Ostatně jsem neměl jiné vyhlídky. Měl jsem za sebou čtyři a půl roku školní docházky, z čehož jsem snad více než rok vynechal, a měl jsem tedy právo pouze na to, abych byl nádeníkem.

Nosil jsem tedy na stavbách putny s vodou až do úpadu. Vlekl jsem se z domu do práce a z práce domů. Suchý chléb, organismus právě se vyvíjející, nesnesitelná tíseň z osudových těžkostí a nekonečný stud před lidmi nedaly tělu nic posilujícího, když bylo tak mnoho zatíženo těžkou fyzickou prací. A rodinný život doléhal tak nesnesitelně, že jsem se rozhodl: Uteču z domu.

Bylo léto 1922. Dával jsem pozor, až všichni z domu odejdou, a dělal jsem přitom, že spím. Konečně. Všichni byli pryč.

Vyskočil jsem z postele, rychle jsem sbalil své věci, kterých bylo velmi poskrovnu, a snad ve dvaceti minutách jsem utíkal z domu, abych chytil vlak, který mne odvezl více než sto kilometrů od domova do německého kraje, do Jablonce nad Nisou.

Všechno šťastně dopadlo, pokud to v mé situaci šťastně dopadnout mohlo. Našel jsem si znovu práci na stavbě, bydliště u cizích lidí a žil jsem na vlastní pěst. Domov mi chyběl pouze jako prostředí, kde bych si mohl říci, že jsem doma. Jinak jsem byl raději, že jsem z domova pryč.

Způsob života, jakým jsem tehdy žil, vrýval však hluboko do mé bytosti zkušenost, že není lásky člověka k člověku. Můžeš-li pracovat a máš kde, zde máš za to něco korun a jinak můžeš třeba zajít na své utrpení, které pochází z konfliktu mezi tvým životem citovým a skutečným. To jsem poznával všude. Byl jsem přece mezi těmi lidmi, kteří prodávali svou fyzickou sílu za několik korun, tolik síly, že by měli právo na slušné živobytí, ale oni dostávali pouze splašky jako domácí dobytčata. Přitom ponechával svět těmto lidem možnost myslet pouze na to, že až budou bezmocní, dostanou ještě méně, dostanou-li vůbec něco.

A tak ti lidé, kteří svýma rukama tvoří viditelné znaky technické vyspělosti lidského rodu, žili jako někdo, o němž si svět myslí, že by se bez něho dobře obešel, a že by proto mohl zajít bídou. Nedomníváš se světe, že s těmito lidmi jednáš vždycky špatně?

V té době ještě neexistovalo dělnické starobní pojištění, takže se stávalo, že člověk, který se stal neschopným práce, mohl se pokusit žít pouze z milosti jiných lidí jako žebrák. Když však za několik let potom bylo toto pojištění uskutečněno, necítil jsem v tom též nic dobrého. A skutečně. Vznikl velký zdravotnický aparát a byli stanoveni revizní lékaři, kteří měli za úkol uznávat dělníky schopnými práce, i když se dobře necítili.

Tato situace se zhoršuje až dodnes. Nyní již nikdo nemá práva cítit se nemocný, jestliže ho za nemocného neuzná zdravotní komise. To je výsledek nuceného zdravotního pojištění, s jehož penězi hospodaří úřady nebo stát. V tomto případě mohou lidé platit, kdežto stát nebo "zdravotnický aparát" peníze odčerpávat. A nejsou-li dnes staří lidé tak docela odkázáni na milost cizích lidí, přece jim zase penze, do níž během života tolik investovali, dá jen velmi skrovné živobytí.

Ale není se co divit. Žijeme ve světě, který myslí jen na to, aby měl nadměrně vraždících prostředků, jejichž výroba je stále nákladnější. V našem státě je dokonce taková situace, že lidé musí pracovat pouze za jídlo - pokud to nejsou zfanatizovaní podpůrci režimu - a všechno ostatní jde na výboj a vraždící prostředky. Tak otroctví většiny lidí trvá, i když se k dřívějším otrokům, s výjimkou několika fanatických vyvolenců, přidružili další, kteří dříve byli dobře situovanými a nezávislými občany státu. A lidé, snad je jich ještě dost, chválí dnešní poměry, protože nedovedou domyslet, že pouze zbrojení jim dalo krajíc chleba, ježž mír, protože nebyl rozumný, dát nedovedl...

To jsem cítil, tak jsem byl duševně modelován a trpěl jsem nevýslovně. A nejhorší přitom bylo, že i ti lidé, tak zle postižení osudem nebo světem, dovedli ve mně vidět

pouze neporovnatelného hlupáka a ubožáka, který nezasluhuje soucitu, nýbrž jen přízvisko - pitomec.

Bylo to však dobré. Můj život byl tak zlý pouze proto, že se v něm spojily nezásluhy pocházející z rozohnění bojovníka se šlechtickým cítěním. A to je věru kombinace neúnosná. Člověk nese těžce svou bídu, má v sobě cosi, čím druhé převažuje, nespokojí se s krajícem chleba placeným duševní ztuhlostí - a tu máte, sociologové, vznik novodobých diktátorů.

Můj život se však, díky Bohu, vyvíjel jinak, než život jednoho čalouníka a jednoho nedostudovaného popa. Nepřál jsem si totiž vyniknout tím, že bych šplhal po zádech jiných lidí, lámal jim vazy a s dobrým svědomím je zabíjel ve snaze dosáhnout moci. Byl jsem přece tehdy poznamenám Ukřižovaným a neměl jsem proto ambice, za něž by musili jiní lidé platit a mít pocit, že na nich byla spáchána křivda. Ostatně se můj zrak začal obracet jinam, přestože jsem o tom dosud nevěděl. Možná, že jsem v sobě nosil nějaké znamení ze živého vidění v dětství, vidění svým způsobem asi neobyčejného.

Bylo mi asi pět let. Ležel jsem na posteli a probudil jsem se zvuky zpívajících hrnců s vodou na horké plotně. Je možné, že byly asi čtyři hodiny ráno. Matka se česala sedíc na stoličce a otec měl brzy vstávat, neboť byl všední den a on chodil do práce od šesti hodin, přičemž na něj čekala cesta, jak matka říkala, nejméně hodinová.

Byl jsem zticha a díval se ke stropu. Najednou tam byl člověk. Živý člověk, který plaval ve vzduchu těsně při stropě. Náhle obrátil své zraky ke mně, když jsem ho bedlivě pozoroval, ani nedutaje. Upínal na mne pozornost a pojednou se začal ke mně snášet...

To bylo na mne příliš. Skočil jsem z postele, skryl obličej do matčina klína a prohlásil jsem prý: "Je tam čert." Přitom dodnes vím, že jsem ho pokládal za "stříbrného kominíka", a tak jsem asi zprávu pro matku cenzuroval.

Matka mě utěšovala: "Nic tam není." Proto jsem si za chvíli dodal odvahy. Pozvedl jsem hlavu, ale viděl jsem, že "stříbrný kominík" je až u mne a nabízí mi jakousi skříňku. Já jsem se však bál stále, a proto jsem znovu skryl obličej do matčina klína... Když jsem se posléze podíval, neviděl jsem již nic.

Zjev nebylo možno vysvětlit, a co si říkali otec s matkou, nevím. Otec byl anarchista a jistě by si celou událost "vysvětlil". A co se mne týče, nemohu dodnes říci, že bych byl pozoroval nějakou stopu, kterou by tento zjev ve mně zanechal. Byl jsem duševně normální jako dříve, jenom můj zrak byl asi nějak zjitřen. To mohu posoudit dnes, kdy si vzpomínám, jak každý list, celá země, vše, co mě obklopovalo, bylo pro mne živé. A pak, když bič osudu šlehal má záda jako zuřivý kočí zbůjného koně, našel jsem náhle záchranu v modlitbě téměř šílené, v níž jsem mohl pronášet pouze: "Pane Bože, vyslyš mě."

Modlil jsem se těmito slovy neustále, snad půl roku, snad mnohem déle. A je docela možné, že tímto způsobem jsem dosáhl potěšení ve vizích víl. Připomínám však, že to nebylo nic náhlého, překvapujícího nebo provázeného myšlenkovým unesením. Šel jsem jen k potůčku, který vytékal z malého rybníčku, na nějž bylo dobře vidět. Najednou co to? Vidím neurčité obrysy, které se zjasňovaly a přecházely do

zřetelných forem. A hladina rybníka se vzdouvala v mé vizi jako živá, ačkoli jsem dobře viděl i to, že je klidná. - Ale již je vidím. Vodní víly tančí po hladině, až se jejich lehké, jako mušelinové šaty rozletují. A tančí po hladině přikůpku kolem mne dále, přičemž mne dobře vidí. Otáčely ke mně své obličejy a usmívaly se na mne, když jsem spontánně odtahoval nohy, aby neklopýtly. A v mých prsou vznikl šťastný pocit, který hojil rány, jež mi uštědřoval zevní život...

Sedával jsem tedy u rybníčku téměř vždy, když bylo pěkné počasí, a pozoroval jsem příjemné a povzbuzující divadlo. Na hladině jsem viděl tvořit se vypukliny jako půl velikého vejce, ty pak pukaly a z nich se vynořovali zuřivě hledící mužíkové. Jejich zloba se obracela proti tančícím slečnám, ale zdálo se, že "zuřiví mužíci" nemohli nic jiného dělat než dělali. Udeřili totiž často svým tělem o hladinu, mizeli pod ní a - víly tančily dále a dále.

To mi bylo třináct let. Pak přišla zima, kdy jsem ze sebe udělal obuvníka-bačkoráře. Později jsem utekl z domova, takže se již jen ve vzpomínkách vynořoval malý potěšující pocit přikrývací drásající bolesti pocházející ze zevního života.

Posléze strasti a starosti vytlačily i vliv těchto vzpružujících, nepřilíš četných vzpomínek a ze styku se životem rostlo ve mně přesvědčení, že život je nelítostný, krutý, nikoho nešetřící boj. Pociťoval jsem to na sobě snad zejména proto, že jsem byl každému, i blízkému člověku tak cizí. Přitom mi připadalo, že celá životní soutěž se vyznačuje pouze heslem "kdo s koho", a tak jsem začal hledět tímto směrem.

Nejdříve si musím zkazit povahu, uvažoval jsem. Musím vyhledávat společnost těch, kdo by nešetřili nikoho, a od nich se naučit prorážet rozličnými životními situacemi. - Tento můj plán se však neuskutečnil, neboť osud postupoval ještě rychleji než já.

Přiblížila se zima, na stavbách se přestávalo pracovat a mně nezbývalo než uvažovat o tom, co dál. Byl jsem v cizím městě téměř mezi samými Němci a zimu bych zde byl těžko přečkával.

Vrátil jsem se tedy do kraje k bratrovi, a to blízko místa, kde bydlila matka. Od něho jsem se dověděl, že "to takhle se mnou nepůjde"; něco se musí stát. Nakonec prohlásil: "Půjdeš do učení."

Ovšem, šel bych rád, učit se ševcovině, z níž jsem mnoho uměl. Bratr v tom však neviděl dobrou existenci. "Půjdeš se učit takovému řemeslu, při kterém se najíš," usoudil a rozhodl.

Strašný rozsudek. Potřeboval bych se učit něčemu, kde bych mohl být iniciativní, ale učit se řemeslu, které slibuje problematické "najedení"? Byl jsem zoufalý. Nebylo ani pomyšlení na to, žádat na bratrovi, aby mne nechal u sebe do jara, než půjdu opět na stavbu, když se nemohu učit to, co by se mi líbilo. A toto vědomí mě pobouřilo. Šel jsem se tedy učit řemeslu, kde jsem měl příležitost se najíst, ačkoli jsem o to nestál.

Za této situace jsem se domníval, že jsem ztratil oporu nejposlednější. Měl jsem pracovat v noci, bez vyhlídky na to, že bych se mohl někdy osamostatnit, a ztratil jsem i naději, že budu mít místo, kde bych mohl přečkat případnou nemoc.

Zdraví mi však dosti sloužilo, i když jsem se cítil stále vyčerpán až k smrti. Při tom mě tížilo vědomí, že mám pracovat manuálně, bez potřeby iniciativy a rozvoje duševních schopností, a živě jsem se obával toho, že se stanu podobným lidem, kteří

jednoduchou a těžkou prací duševně zlhostejněli nebo až zemřeli, takže se mi zdáli být oživeni pouze několika pudy. To bylo pro mne tak hrozné, že se mi zdálo, že jsem svůj život ztratil navěky. A tak jsem klesl do beznaděje, která podle mých představ nemohla již nikdy skončit.

Pomýšlel jsem tedy opět na mravně zkaženou společnost, již bych se snažil vyrovnat. Myslil jsem na prostitutky, nesnesitelné pachy hospod, na vzbouření proti každému společenskému řádu. A osud zatím bděl...

Seznámil jsem se totiž s mladíkem starším o šest let, než jsem byl sám. Byl prvním člověkem z chudé rodiny, který měl podle mého úsudku ideály. Říkal mi, že člověk má být mravní a čestný a že se má snažit stále se zlepšovat. A - to byla nová hudba, která rozechvívala můj sluch.

Tedy přece? Nejsem osamocen s ideály, existuje někdo, komu také záleží na dobru a mravnosti? Byl bych spíše bez údivu viděl spadnout někoho z nebe, než se setkat s něčím podobným. Z toho vyplynulo mé rozhodnutí: Má-li mravnost cenu byť i jen pro jediného člověka, s nímž jsem se v životě setkal, půjdu tedy touto cestou.

Pro mne však to všechno bylo příliš málo. V mých prsou se rozrušil uragán nespokojenosti posílené zjištěním, že hodnoty, které pečely mé nitro, jsou jen hodnotami lidí, a proto jsem je chtěl získat hned všechny. Ale tak rychle to přece jen vždycky nejde. Musel jsem hledat a tvořit předpoklady. Ale ani to se snadno nedařilo.

Po čase vpadl můj přítel do mého života s naučnou knížkou. - - - Byla to kniha o józe se zřetelem na kult těla. Ale na jejím konci byly zmínky o životě duchovním. - Do mého vědomí sjel oslňující blesk. "To je to, co jsem stále hledal a hledám. Proto se budu snažit." - - - Avšak i to se mi zdálo být málo. Hledal jsem tedy dále...

Druhou knihu jsem již našel sám. Sliby byly ještě skvělejší. Ale také povinnosti. Zkoumal jsem se tedy vzhledem k těm povinnostem. Znamenaly rozluky se vším mým tehdejší způsobem života. Uvažoval jsem, zda budu schopen tuto rozluky uskutečnit. Pozoroval jsem se čtrnáct dní. Pak jsem usoudil, že by to snad mohlo jít. Na základě toho jsem se rozhodl: Začnu tedy zítra tím, že se zřeknu světa v mysli, rozumu, vědomí. Přitom jsem se zajišťoval: Pane Bože - ty, kterého se snažil můj otec ze mne vyrvat -, budu dělat vše, co budu moci; co nedokáží, budeš mi musit odpustit...

Jak je ten svět divný. Byl jsem od dětství mezi lidmi, kteří se nezajímali o nic jiného, než o to, jak z koho nebo z čeho těžit, a to mě vedlo k víře, že není jiných lidí. Tím jsem dospěl k přesvědčení, že svět, v němž jsem nucen žít, je strašný a ve všech směrech nepřátelský. A nejhorší na tom je, že tohoto přesvědčení se nemohu zbavit ani dnes. I když dobře vím, že lidé jsou uchváteni rvavostí, která nešetří citů druhých lidí a již podléhají lidé nejchudší stejně jako majetní, ti, kteří v hospodářském smyslu něco podnikají, i když dobře vím, že všichni tito lidé tím nebo oním způsobem trpí, přece vím také, že tuto rvavost milují. Ostatně to určuji jako charakteristickou nemoc světa a domnívám se, že bez této rvavosti by svět byl rájem. A tragikomické se zdá být to, že by si každý jedinec sám rvavostí uchvácený přál být chráněn před rvavostí lidí jiných. Z toho vysvítá, že jde o morální závalu, která je pro vytváření osudových strastí příznakem primárním - a ačkoliv jde "jen" o morální závalu, přece ji lidé odstranit nesnadněji, jestliže se vůbec kdy pokusí odstranit ji, než zlořády povrchu, které se pokoušejí odstranit kulometry.

Společenské a sociální neduhy tkví tedy svými kořeny v závadách mravních; to již vím bezpečně. Vím, že nikdo nikoho nezavraždí ani neoloupí, když nebude chovat takové myšlenky. Nechovat však takové myšlenky, to se zdá požadavkem, který je v příkrém rozporu s normálními tendencemi lidské přirozenosti. Tím se čistota myšlenek stává mravním úkolem, takže opak toho nelze považovat jen za špatnou povahu bující jako jedovaté býlí mezi povahami dobrými. Tak zvané špatné povahy se přece mohou opírat o obecný názor na morálku, o příklad světa, a proto tu jde o univerzální mravní chorobu, již podlehl celé lidstvo. Přísně vzato je přece neobyčejně málo lidí, kteří by nevedli válku s lidskou společností o své osobní výhody a tím nevytvářeli podmínky pro pád lidí méně schopných. Je to vražda, již se lidé dopouštějí na společensky slabších jedincích často jen z lepších pozic osudových, nebo, zřetelněji řečeno, hospodářských. Mám o tom doklady z vlastního života. Zatímco jsem se pomocí jógy duševně rozvinul nad mnohé lidi, kteří měli relativní přemíru školního vzdělání, přece jsem byl "oficiálně" člověkem neschopným. Dnes však nemohu říci, že by mi to vadilo. Vyhrál jsem cenu na jiném poli, cenu, pro níž je můj život ozářen nekonečným poznáním, které s definitivní platností zlikvidovalo všechna "proč", tak hustě se vyskytující v životě všech lidí.

V každém případě jsem prožil do této doby epochu člověka nevědomého, poměry tísněného a pod tlakem karmy hledajícího úlevu, štěstí nebo osvobození. Nevěděl jsem, že štěstí a svoboda jsou vnitřními záležitostmi člověka, a proto jsem trpěl stejně, jako trpí lidé, kteří se za celý svůj život neprobudí. A jestliže jsem měl v budoucnosti rozřešit záhady života ve smyslu obtíží jej provázejících, pak jistě v tom byla karma, která mi umožnila pojmout důvěru a později pochopit Nauku, o níž vím, že je svět-ským lidem po účelové stránce naprosto cizí. Vzhledem k tomu byl můj život bohatý zásluhami a na této skutečnosti neměnily nic těžké podmínky budoucnosti, které se ukázaly pouze jako žíhání, jímž se vypalují všechny strusky a nečistoty vysoce kvalitního zlata poznání, které v sobě mělo všechny žádoucí pozitivní znaky. A tak si v budoucnosti, totiž v době, která nastala tímto okamžikem v mém životě, nebudu moci stěžovat na těžký osud ve vnitřním smyslu, nýbrž jen ve smyslu vnějším. A to je dobrý příslib vzhledem ke karmickému východisku ze života, které ukazuje kvalitu karmy provázející bytosti za hrob.

KAPITOLA II.

Opouštím zemi

Než jsem se rozhodl přijmout všechny úkoly, které mi ukládala jógická nauka, poznal jsem dobře, že mám jisté slabiny na úrovni morálního učlenění, slabiny, které byly výstrahou před pádem ve snaze mysticky se zdokonalovat. Ale rozhodl jsem se, že setrvám ve snaze, pokud to vůbec půjde. A tak za čtrnáct dní po tom, kdy jsem dostal do ruky druhou knihu o józe, rozloučil jsem se náhle s dosavadním životem. Učinil jsem to tím, že jsem odvrátil pozornost od světa a vetkl jsem do svého vědomí pouze čirý jas pomyslné prázdnoty naplněné potenciálem duševního uvolnění. Tato výměna "objektů vnímání" vnesla do mého života zcela jiné duševní stavy, než jsem mohl poznat akceptováním zevních strastí. A ačkoli se tyto stavy nezakládaly na věcech reálných, přece jsem si z jejich přítomnosti vzal poučení, že pravé (vnitřní) blaho nebo utrpení záleží na vnitřní orientaci a nikoli na prostředí, v němž člověk žije. To jsem přijal jako reálný důkaz významu jógické nauky, důkaz, k němuž jsem dospěl možno říci hned při vstupu na mystickou cestu. Začalo mi svítat, že řešení životních problémů závisí především na citové a mentální kázni a v tomto ohledu jsem pak zasáhl do svého dosavadního způsobu života velmi tvrdě a zcela nekompromisně.

Kromě toho jsem se chtěl při vstupu na mystickou cestu vyvarovat toho, aby se do mého pozorování nevměšovaly názory, které jsem přijal zrozením, výchovou a společenským začleněním, a proto jsem se zřekl všech svých dosavadních přesvědčení a znalostí o světě a životě. Neuznával jsem již, že to, co vidím, je dům, strom, zelená barva atd., a odkazoval jsem tato přesvědčení a zjištění na závěr, že je to něco vštípeného, vsugerovaného a že to patří do oblasti bludů, v nichž vězím.

Tento zásah do vlastních záležitostí může jistě udělat každý člověk a konečně se to zdá i snadné a pochopitelné. Když jsem to však prováděl trvale, začalo se mé vědomí orientovat zcela jinak než až dosud. Přitom se dostalo do kritického stavu, neboť se zastavilo jak mé myšlení, tak i cítění a vůbec všechn můj duševní život.

Zastaví-li se duševní život, aniž se přitom ochromí schopnost analytického pozorování všech dějů a stavů, do nichž se člověk zastavením duševní činnosti dostane, ocitne se za čarou obyčejných smyslových postřehů. Na základě toho jsem v období kratším jednoho měsíce mohl zjišťovat stav a způsob myšlení a cítění jiných lidí a také se ve mně rozvinul týž instinkt, jaký mají zvířata a který umožňuje předvídat počasí. Ihned nato jsem pozoroval, že mohu ovládat počasí, což ostatně vyplývá ze samotného jeho předvídání a je založeno na jemných změnách nálad, které jsem se jako jogín cítil povinen ovládat.

Ovládl-li jsem tedy náladu, která ohlašovala déšť nebo prosté magnetické poruchy, nedostavilo se ani předzvěděné počasí. A abych měl jistotu, že počasí skutečně ovládám, nechal jsem někdy předzvěst proběhnout, kdežto jindy jsem ji potlačil. Podle toho se pak ohlášené počasí dostavilo nebo nedostavilo.

Po letech mi kdosi řekl, že moje domněnka o tom, že ovládám počasí, je založena na skutečnosti, že pojmu myšlenku změnit počasí v tu dobu, kdy se má změna dostavit. Toto přesvědčení by zasluhovalo pozornosti, kdyby si člověk svou schopnost nemohl žádným způsobem vyzkoušet. Já jsem si ji však vyzkoušel stejně dobře jako schopnost číst lidem myšlenky a pocity.

Mohu říci, že jsem byl překvapen prvními zkušenostmi z mystické cesty, již jsem nastoupil všestranným sebeovládáním. Ale zdaleka mě tyto zkušenosti neuspokojovaly. Byl jsem nadále nespokojen z vnitřních důvodů, a proto mě zajímal pouze jediný výsledek: zničení strastí.

Zničení strastí je však daleko za drobnými magickými kouzly. Strasti jsou lidské bytosti vtěleny, prostupují jejich fyzickou složku jako krev, a proto je možno je zničit, až po celkovém psychologickém a snad i fyzickém přepodstatnění. Ostatně mi tehdy říkal můj přítel: "Ty se měníš den ode dne." Přestával jsem totiž být člověkem, který se cítí být těžkým jako Golem. Můj hřbet se rovnal, začínal se mi vypínat hrudník, obličej dostával ostřejší rysy, oči zapadaly a dostavila se jakási psychologická usebranost.

Přitom se mé pracovní podmínky nelepšily. Pracoval jsem nejprve asi 70 hodin týdně, ale pak se má pracovní doba zvýšila na dvaadvadesát hodin. Zároveň mi jógické úsilí a povinnost ubíraly nejprve asi tři hodiny denně, ale později čtyři, šest a osm. Neměl jsem tedy čas ani na normální spánek a všechn svůj volný čas jsem vyčerpával úsilím o soustředění, které jsem přejal jako vstupní kázeň do jógy.

Soustředění však není nic snadného. Pochopil jsem je jako stav, v němž člověk nesmí být vyrušován žádnou myšlenkou, pocitem, pohnutkou, vzpomínkou nebo variabilitou duševních stavů. Když se podaří dosáhnout tohoto stavu myslí a vědomí, vyvstává přirozeně pocit blaženosti a uvolnění, štěstí. Ale takového soustředění nelze dosáhnout pouze technickými mentálními postupy. Je nezbytné odhodit všechno dosavadní "vědění" o světě a jeho věcech, aby se mohla vytvořit jakási duševní prázdnota, která se stává psychologickou rovnováhou, jež na sebe bere podobu tuposti, jestliže se člověk stane duševně lhostejným, nebo povahu analytického pozorování, jestliže ji může sledovat jakožto nový duševní stav, který je relativně klidný stejně jako hybný. Tím se soustředění stává psychologickým problémem, který by nemohl řešit žádný začátečník v józe. Co jsem však já věděl o problematice duchovního vývoje? Nalezl jsem mystickou cestu a v přirozené nevědomosti pochopil, že všechny její články nutno přijmout hned. Zatím však jde v první fázi o to, aby se člověk mravní kázní léčil z vnitřní přirozené zkaženosti a technickomentální práce odložil do doby, kdy v něm z morálních předpokladů začnou vystupovat blaženosti. To všechno jsem ovšem tehdy nevěděl a měl jsem snad velmi dobrého génia, když jsem nekompromisním mravním úsilím doplňoval mentální práce, jejichž výsledky jsem ovšem vůbec nepřijal.

Tím chci říci, že vyčištěním "pole vědomí", k němuž došlo odvrácením od světa, a současnou kázní soustředování myslí dosáhl jsem za neobyčejně krátkou dobu podstatných mystických výsledků, které jsem však nedovedl správně zhodnotit. Tím jsem byl vystaven nebezpečí, že ustrnu na mystické cestě, kde jsem se potkával s příznivými a povznášejícími zkušenostmi. Než přesto jsem ani na okamžik neupadl do

svůdného duševního uvolnění, které tak hluboce kontrastovalo s dřívější trvalou duševní činností zaměřenou na strastné stavy, které jsem tak dlouho prožíval. Následkem toho jsem také, ani na okamžik neustrnul na jednom místě na mystické cestě a můj mystický vývoj pokračoval velmi rychle.

Než uplynul rok, otevřel se mi vnitřní zrak, jehož pomocí jsem mohl vidět do života lidí a mnohému se z toho přiučit. Ty, kdo se mi zdáli obdařeni blahobytem, jsem viděl jako lidi, kteří si utáhnou opasek, jen aby mohli olepit svá těla líbivým oděvem. Jiní byli týráni všemožnými duševními stavy, ale na povrchu to na nich nebylo vidět ani v nejmenším. A tak jsem byl poučen, že zdánlivosti a skutečnosti si ruce nepodávají. Dělá se divadlo, ale strast tíží. Strašné bludiště!

Jenomže tyto strasti, jež jsem viděl, byly jen malé, osobní. Brzy jsem uviděl cosi strašnějšího. Začalo to vizí.

Seděl jsem v parku a obíral jsem se sebou, abych neupadl do stavu, v němž je duševní život určován vnitřními vzdutími unikajícími tak dokonale lidem, kteří se dali upoutat světem a následkem toho jsou nepozorní. Pozoruje sebe a hlídá se za dokonalého mentálního utišení, byl jsem schopen vidět mnohé, co jiným lidem unikalo z dosahu postřehů.

Odkudsi z jihovýchodu jako mrak postupovala po nebi temná červeň z níž pršeli - ďáblíci. Mnoho ďáblíků. Dokonce tolik jako drobných kapek při slabém dešti. A tito ďáblíci jako kapky deště padali k zemi, ale na zemi nedopadli, nýbrž na ni seskakovali, aby hned nato plnili jim vnuknuté úkoly. Posedali lidi!

Mohl jsem je vidět, jak poskakují po ramenech lidí, naklánějí se k jejich uším, cosi jim šeptají jakoby od ducha k duchu, a nikoli od ucha k uchu. A když jsem pak pozoroval ty, kdo jimi byli posednuti, mohl jsem vidět, jak jejich sebevědomí rostlo a rostlo a s ním i špatné myšlenky, vnuknutí a sobectví.

Strašná situace. Před mýma očima vystupovaly hrozné stíny budoucnosti, která měla postihnout všechny lidi prodlévající u světskosti. Byly to však též ostruhy, které jsem vrazil do boku svých snah, abych se dostal z dosahu těchto předzvěstí... Za této situace jsem se poprvé zachoval aktivně, totiž položil do svého nitra samému Bohu otázku, na niž odpověděl. Otázal jsem se: "Je možné, aby lidstvo uniklo osudu, který se před ním rýsuje?" Bůh odpověděl: "Ano, jestliže se polepší." Ptal jsem se dále: "Je možné, aby se lidé polepšili?" A tu již Bůh mlčel. Z toho jsem usoudil, že před lidstvem a tím i přede mnou je nevyhnutelná černá a zlá budoucnost, která se bude ve zlém smyslu projevovat mnohými způsoby. A poprvé v mém nitru vystoupila bolest, která nepocházela z reakcí na mé vlastní nesnáze. S bolestí však vzešla i touha objevit a ukázat lidem cestu ze zla k dobru, cestu, kterou ukazovala mystická nauka ve své morální části.

Touto vizí podnícen pracoval jsem pak mysticky, jako kdybych zešílel. Snažil jsem se pojmout do svého vědomí najednou své tělo i jeho životnost a byl jsem rozhodnut dát těmto oběma faktorům hned směr ke všeobecnému klidu a harmonii. Přitom jsem myslil i na to, že kdybych k tomu obdržel příležitost, pověděl bych lidem, co se na ně chystá. Jenže cesty člověka jsou ovlivněny jinými činiteli než jeho přáním a vůlí...

Soustředoval jsem se tedy tak, že jsem umlčel celou svou bytost ve smyslu citů, přání, pohnutek a všech vnitřních impulsů. Tím se stalo, že se můj spoutávající a

analyzující vhléd prohluboval, až jsem se dostal do jiných pocitových dimenzí... Začal jsem již prožívat rozkoše karmicky mladých a mravně nezkažených elementárních bytostí, zatímco se u mne rozvíjely některé mystické síly. Za nejlepší jsem však považoval to, že se příjemně vypadající bytosti neviditelného světa chovaly ke mně přátelsky a že jejich přítomnost ve mně budila blažené pocity. Ty se mi totiž zdály být zárukou, že jdu po správné cestě. Neboť jakmile jsem jen trochu odbočil z cesty tehdejšího mystického způsobu života, hned se mi obzor zatemňoval a vize začaly být neutěšenější.

Vzhledem k těmto výsledkům bych byl tehdy mohl žít klidným a spokojeným životem. Bylo by stačilo, abych žil správně a nenamáhal se dosahovat dalších mystických výsledků, a pak by prostředí, v němž jsem tehdy žil, bylo velmi harmonické, duševně povzbuzující. Tato harmonie a šťastné stavy mohly být rušeny i tím, že jsem dával zvýšený pozor na všechno, co se ve mně dělo na úrovni citové, a pozoroval stavy, které vstupovaly do mého vědomí.

Pozoroval jsem, že když vystupoval nežádoucí stav vědomí nebo špatný pocit, stačilo jen nepatrně napřít sílu ke stavům lepším a již se všechno dávalo do pořádku. A když to bylo v pořádku, stupňoval se stav, v němž jsem spíše cítil než slyšel nevýslovně krásnou hudbu převyšující veškerý soulad hudby světské.

Věděl jsem, že to není hudba nebeská, nýbrž jen přírodní a za čas jsem poznával, že to ani hudba není, nýbrž jen harmonicky vibrující částice všeobecně činné tvůrčí síly. Z toho jsem usoudil, že právě zde jsou oni duchové, duchové živlů, kteří rozezpívávají nesmíšené přírodní vibrace. A já jsem byl vděčen své nadsmyslné společnosti.

Jen kdyby ve mně nehlodala hlubší nespokojenost, která, živena strašnějšími zkušenostmi než lze vypsát, zjevovala, že tyto radosti jsou citové, a proto pomíjející jako přežití již bolesti. - - - Musil jsem tedy dále. - - - Cestu jsem již znal. Všechno, co mne tehdy potkávalo, přišlo jen proto, že jsem ničil zděděné vědění o světě, že jsem se odcizil svému cítění, že jsem žil v kázni, kterou mi uložila nauka, a že jsem udržoval silou soustředěné mysli čisté vědomí, seč jsem byl. To jsem pochopil.

Zvýšil jsem tedy toto soustředění. Zvýšil jsem je do té míry, že jsem se cítil v těle tak, jako cítíme ruku v rukavici. Přitom jsem však neměl zkušenosti mystika, který zbloudilou mysl nechává vyústit do výsluní rovnováhy, a proto jsem musil mnohokrát za "cestu" zničit rozvíjející se blaženost skutečného duševního uvolnění a začínat znovu a znovu. Usiloval jsem jako někdo, kdo pochopil nauku jako metodu úsilí a nikoli duševní ekvilibristiky, a tím jsem se dostal na tzv. "boční cestu". Potlačoval jsem až do zničení vjemy zrakové, sluchové, čichové, chuťové i hmatové silou orientace mysli a vědomí a tím pro mne přestaly existovat smyslové dojmy. Následkem toho cosi zahučelo. Umlčel jsem to silou nemyšlení a necítění. A to se již neviditelná společnost netvářila tak přátelsky. Necítil jsem však, že by namítala něco proti mému útoku na duchovno. Spíše se tvářila méně přátelsky proto, že jsem vnesl neklid od poklidné harmonie vzdouvání a klesání hladiny živlů. Ale co na tom. Nebyl jsem již já, nýbrž jen předmět koncentrace a vědomí. A zatím, co jsem se odděloval od sebe sama, co jsem se trhal od svého těla, rušil jsem strukturální stav bytí, který je, jak dnes dobře

vím, totožný se stavem bytí universálního. Proto se ozvaly ty nepříjemné zvuky ve stěnách.

Toužil jsem, aby se mi podařilo zrušit jejich působení na mou snahu o dokonalé soustředění. Slyšel jsem je dobře ve stěnách, ale působily, jako by se vytvářely ve mně samém.

Jaké zvuky? Bylo to, jako kdyby se tam sypal hrách, a to se stejnými zvuky, jako když padá na podlahu. Coś velmi nepříjemného tam, kde má být "slyšitelné ticho".

Soustřeďoval jsem se tak, že já jako vědomí jsem se uvědomoval v břiše jen jako bod, který byl nekonečně malý. Bylo to jen pomyslné nic. Ale toto pomyslné nic se stává sběračem nekonečné energie, jako se jím může stát hmota ve vesmíru při určitém urychlení. - Tu energii, respektive její tlak nemohli rušitelé zmoci a začali vystupovat ze stěn.

Viděl jsem poprvé bohy, mocné vládce nad hrubými přírodními silami. Vystupovali ze stěn, jako by se nic nestalo. A zatímco stáli přede mnou, nepříjemný rachot ve stěnách přestal. Již vím. - "Pacholci, zmizíte odtud!" A bohové se vzdálili...

Směj se, čtenáři. Bohové ve zdi, kdo to jaktěživ slyšel? Ano, ano. Ani já jsem předtím nic podobného neslyšel. Až mnohem později jsem uslyšel, že spiritistům při nějaké seanci lomožil Kristus v almaře. Ale tím se to všechno stejně nevysvětlí. Dověděl jsem se však něco jiného, co mi přítomnost bohů ve zdi vysvětlilo.

Jde vždy o poměr sil snahy neofyta nebo čely proti kvalitám, které, aby přirozenými reakcemi zabránily vstoupit nečisté, samsarické bytosti do nebeských světů, vysílají jednoduše příslušné personifikace, které považují za svou povinnost nenápadně člověka odvést ze správné cesty, pokud po ní vůbec jde. Jde-li po cestě nesprávné, tedy žádné reakce. Já jsem však byl zkušený životem a až dosud se žádné mystické schopnosti ani vizi nepodařilo přesvědčit mne, že strašlivá bolest těžkého života přestane, když se na ni přiloží flastr slastných smyslových a pocitových vzruchů.

Ano, týralas mne, lidská i nelidská společnost, a proto budeš mít se mnou asi velmi těžkou práci! A že šlo tehdy již opravdu o bohy, zástupce nebo obyvatele prvních rajsých světů? Vidím ještě dnes jejich těla, složená z ohně a světla, dvou stupňů jednoho jediného živlu, a cítím dobře jejich vliv. Kam napřou svou sílu do přírody, tam vzniká to, co dnes známe pod slovy přírodní zjevy a magnetické bouře. Jejich první ozva ve zdi je podmíněna tím, že z univerzálního hlediska představuje hmota vhodné prostředí pro reálný projev vibrací jiných dimenzí.

Co bych se však nepřiznal... Nectím dnes tyto bohy, a proto si jich ani nevšímnu, mám-li právě cestu jejich sférou. Přitom ovšem tak nečiním proto, že se cítím být něčím víc, než jsou oni, nýbrž proto, že jsem již tenkrát poznal, že i oni jsou otroky svých pohnutek, citů a vášní, které jsou ovšem vyššího druhu než lidské.

A jsou-li jejich city a vášně ušlechtilé? Co na tom? Je-li samsaro pulsací, která nechá vlnit pudovou a citovou hladinu v živoucím kosmu, pak to znamená, že je třeba překonat vliv přírody právě na pocity a pudy. Bohové nejnižšího řádu to nedokázali, ale nedokázali to ani andělé, jež jsem v té době též poznal a které křesťané uznávají jako bytosti čisté a vysoké. Proč tedy tyto bytosti nosí viditelné znaky bohů? Mohli by přece zcela dobře být lidmi, jejichž existence jim v příští inkarnaci hrozí zrovna tak

mocně, jako lidem, kteří nepřekonávají své vášně, hrozí existence mezi bhuty a neviditelnými bytostmi nejnižších kategorií.

Zkoumám-li dnes svůj tehdejší postoj, vím, že jsem hrál v mystice velmi vysokou hru. - Ale hrál jsem ji tehdy opravdu? Byl jsem přece místo člověka pouhým výkřikem bolesti, nevyslovitelné strasti a tak... Jako když je někdo v naléhavém nebezpečí života, přestává se často bát a dopustí se nesmyslného činu, který hlupáci vyhlásí za čin hrdinný, tak i já jsem ztekl mystické výšiny jen proto, že jsem byl v tísní. A tak bývá hrdinství znamenáno často úzkostmi a strachem.

Byl jsem však v poněkud výhodnější situaci než hrdinové, kteří vznikli ze zlé situace určitého okamžiku. Proto jsem se nemohl spokojit s lízátkem pocitového štěstí, které se zdálo být nevycerpateľné. Ale jako ti hrdinové, stvoření nevyslovitelným strachem a hrůzou, tak i já jsem se měl stát hrdinou z dobře ukrytého strachu před nekonečným koloběhem nevýslovných samsarických strastí. Ostatně bohové již odešli a měl jsem klid, "ticho, které jsem mohl slyšet". To se mi zdálo být dobrým znamením. - Ostatně jsem to poznal na tom, že jsem mohl jak myslí, tak vědomím prostupovat nekonečnými prostory mnohých neviditelných svazků, kterým říkáme sféry nebo dimenze, a z toho jsem soudil, že můj los vychází. Právě tím, že jsem přemohl rušení na nižší bázi, rozvinul se můj intelekt do té míry, že jsem dovedl své vědomí očišťovat od nejjemnějších samsarických stínů a nečistot, a tak asi po osmnácti měsících od okamžiku, kdy jsem vstoupil na mystickou cestu, jsem se našel jako bod v univerzální Prázdnosti, ve "třetí dimenzi kosmu".

Tato dimenze je duchovní sférou. Nelze ji nalézt jako jednu z vrstevnic skutečnosti, neboť je pouze vyšším prostorem fyzikálních dějů, jež jsou obsaženy v tom, co je naším světem. Proto se jí dosahuje zvnitřněním, které musí být chápáno jako posouvání spodní hranice variační křivky vědomí k jeho vlastnímu centru, a to za doprovodu uvědomovací schopnosti. To znamená, že nejde o zvláštní postup zvědací schopnosti, nýbrž o pouhé psychologické prohloubení, jemuž nutno rozumět jako rozvoji uvědomování do jemnější a jemnější struktury našeho světa, který je hned pod svým povrchem světem fyzikálním a pak principiálním.

Teprve z principiálního světa může ten, kdo si správnými psychologickými postupy zachoval schopnost vidění, uvidět hru sil potencionálního napětí, hru, která se ukazuje být postupnou formulací předzvěstí a osudů, jejichž otrokem je celé lidstvo bez ohledu na to, že věří ve schopnost vytvářet si své osudy bezprostředně svými vlastními činy.

Proto schopnost setrvávat v principiálním světě s rozvinutým smyslovým vnímáním je nadpomyslně poučná; jen ti, kdo jsou schopni být v něm za těchto okolností, mohou být mudrci nebo zřeci, příp. duchovními velikány. Než jsem se ocitl ve "třetí dimenzi kosmu", zažil jsem však ještě některé jiné věci, související snad s tak zvanou "boční cestou". Především, následkem smyslové kázně jsem dosáhl prostorového vidění a slyšení. Do tohoto vidění náleželo i toto:

Zatímco jsem se díval do modré oblohy, formovalo se tam cosi. Krátce nato jsem spatřil tak zvané vzdušné bytosti, nikoli však sylfy. Pozoroval jsem je. Postřeboval jsem, že majíce svá těla utkána ze vzduchu, odívaly se do tkanin utkaných též ze

vzduchu, pojídalý pokrmy ze vzduchu, stavěly domy ze vzdušných tvárníc a v nich bydlily a - všechno toto počínání považovaly za racionální a věčné.

Musil jsem se smát, jako by se smál každý jiný člověk takové nesmyslnosti.

Ve mně však bděl Bůh patrně též nevychovaný k slušnému vystupování, jako jsem byl já. Řekl mi (vnitřní hlas):

"Já ti, kluku, ukážu, jak to vypadá na té tvé, skutečné zemi."

V tom okamžiku jsem byl na úrovni vzdušných bytostí a dívaje se odtud na zemi, spatřil jsem: Člověk, jenž přece pochází ze země, hlínu pojídá, do hlíny se strojí a z hlíny si staví domy, do nichž se ukrývá. Nesmyslná situace, kterou pokládá za reálnou a z níž dovede posuzovat každou skutečnost. A bylo mi divně z poznání "pravé skutečnosti" reálného světa... Domníváme se, že universum tkví svou tvůrčí patou v přírodě, již my známe, a ono zatím představuje prostupující se sféry, jejichž bytosti mohou vždy ten svůj svět nacházet jako základní fyzikální. To je ono veliké kouzlo klamu, který obestírá smysly tvorů všech sfér, těch tvorů, kteří jsou dost pyšní, aby se odvažovali myslit si, že vědí všechno nejlépe.

Já jsem šel jinou cestou. Přijal jsem přesvědčení, že vnější svět je souborem vsugerovaných nám představ a obrazů, a proto se mé vnímání rozvinulo tak, že jsem mohl více nahlížet na všechno z centrální oblasti, jejíž břehy narážejí a současně se od nich odrážejí různé dimenze tvůrčího dění universa.

Co z toho mám? - Kdo překonal bludné přesvědčení, že svět se vyčerpává smyslově postřehnutelnými fakty, ten prožívá radost bytosti, která ví, že nezemře. Nachází totiž své osobní (smyslové) vědomí jakožto pulsující faktor, jenž přeskakuje z prostředí na prostředí tak jako motýl z květiny na květinu. Když se mu podaří vetknout do své hrudi pojem Boha, tu živou a mocnými přitažlivými silami udržující se kvalitu, času vzdorující, ten v sobě nosí cosi nesmrtelného v pojetí individuálním, čili je ve stavu, který otrok vnějších jevů nepoznává a jenž proto jako otrok skutečně trpí. Pokud jde o slyšení, které se kázní smyslů rozvinulo, bylo nejpatrnější slyšení prostorové. Mohl jsem odpoutat sluch od těla a poslouchat například to, co si lidé vyprávějí venku na ulici. A právě na základě toho jsem pochopil, že rozvoj tzv. vnitřních smyslů je závislý na kázni zevních smyslů. Jinými slovy: Chce-li se někdo stát jasnovidným, jasnoslyšícím a jasnocítícím, chce-li vnímat vůně, chutnat to, co pochází z nebeských sfér, a vyvinout vnitřní hmat, musí zachovávat absolutní kázeň smyslů. Musí se naučit ovládat smysly v jejich bezprostředních funkcích a naopak se jako bytost smysly ozbrojená ponořit do sebe sama a pak jistě bude moci vnitřní smysly vyvinout.

Ostatně se nezdá, že existuje jiná cesta k rozvoji vnitřního vidění, slyšení atd. než právě kázeň na úrovni zevních smyslů, vyloučíme-li ovšem užívání narkotik. Právě potlačování funkce smyslů vede k tomu, že duševní síla, která se funkcí smyslů projevuje, je jakoby kondenzována a na základě toho přestoupí hranici oblasti, v níž pracují smysly kázní nezostřené.

Posléze jsem poznal mahatmy. Jistý spisovatel říká, že neexistují. Spor o jejich existenci vzniká v širších kruzích. I Rama Krišna se mísí (prý) do této hádky a tvrdí, že mahatmové nejsou. Ale na tom všem nezáleží. Je-li mahatma někým, kdo prostým mentálním výrokem "já" nebo "nejsem" se objeví a zase zmizí, tož mahatmové jsou.

A pokud jsem zjistil, že jsou, zajímal mne způsob jejich života. Jejich těla, tak silně reagující na jejich mentální vyjádření "já" nebo "nejsem" a tak čistá a vzdálená fyzickému uzpůsobení všeho toho, co můžeme vnímat jako hmotu, se mi zdála nezníčitelná. To byl důvod, proč jsem pátral po tom, jak přetrvávají převratné změny na Zemi, vznik a zánik kontinentů, procesy to, které se odehrávaly před mýma očima ve vizích týkajících se minulých stavů Země v přeneseném smyslu. A oni mi to ukazovali...

Uvěřil jsem, neboť se to týkalo pochodů přísně logických. A přitom mi svítalo, že otázka nesmrtelnosti ve fyzickém smyslu je v obměněném smyslu otázkou správného pojetí toho, co se nám zdá být podle určitých znaků fyzické a co se nezakládá na fantazii. Vzniká tu jen problém, zda by si každý člověk přál nesmrtelnost, která souvisí se zničením inventáře, na němž lpí a na poměru k tomuto inventáři vytváří svůj názor, co je správné, dobré, mravné, a co nikoli.

Ano, lidé, tak je tomu. Kdybych se já nebo některý jedinec stal v poměru k jiným lidem evidentně nesmrtelným, vysloužil bych si od ostatních smrtelníků posudek, že jde o černého magika nejhoršího druhu. Kvetl bych, zatímco by jiní lidé chřadli. Vzhledem k jejich lpění na všem, co mají v dosahu uvědomění "to je moje", bych byl jimi poznán jako člověk bez srdce, jako někdo, kdo může vidět kolem sebe všechno umírat a ani se nad tím nepozastaví. A konečně: I zrozenec nesmrtelnosti by se musil vypořádat s poznáním, že žití, které nevychází z dispozic, jež obdržel jakožto odnož lidské existence, odnož své matky a svého otce, nýbrž jen z vnímání životní síly, která jako "dech Ducha Života" naplňuje psychický vesmír, je vlastně založeno na loupeži životního dechu. Dokonce by musil nalézt východisko, které by ho zachránilo před vědomím vlastního nebezpečí vůči všem nástrahám osudu, které konec konců sráží na kolena i zručné charaktery jako pokorné lidi.

Ano, ano. Nesmrtelnost vkládá na člověka i problémy mravní, když se již podaří rozřešit problémy technické. Následkem toho je málo bytostí nesmrtelných, i když podle mého úsudku je nesmrtelnost dosažitelná jen formou dýchání. Jenže dýchání není záležitostí jen člověka a kyslíku a jiných vehiklů vzdušného obalu země. Poznal jsem totiž, že dýchání jogína je vždy spojeno s centripetálním postupem Manasu. Následkem toho zpevňující činnost na poli sebevědomí a jáství vede k loupeži psychického dechu, který je vlastně potenciálem, vyměřujícím čas života každé bytosti. Ano. Kdo se naučí "vnímat psychický dech" v rytmu fyzického dýchání, ten jej vnímá pouze ze zásobárny, již je v jistém smyslu uvolněný psychický potenciál živoucích bytostí. Z toho důvodu je - alespoň na nižší bázi - prodloužení vlastní existence založeno na loupeži dechu a to souvisí s pravou černou magií. Teprve snad na vyšším stupni je možno vnímat s úspěchem "dechová vahíkula" přímo ze vzdušného obalu naší země, ale to vyžaduje, aby byla přetvořena psychickými postupy na úrovni mentálních stavů. To právě činili oni mahatmové, které jsem poznal a kteří nemohli být pokládáni za černé magiky jen proto, že svá těla proměnili do té míry, že již nepatřili mezi lidi, a proto nemohli loupit jejich dech. Leč to je situace neřešitelná člověku cítícímu dosud lidsky, a proto se vraťme raději k životopisu.

— — —

Tehdy se již ve mně nic nepohnulo. Byl jsem tichý a klidný a mohl jsem nepatrným hnutím vůle utvořit ze sebe magnet s nekonečnou gravitační silou. Viděl jsem v sobě nekonečnou prázdnotu, do níž jsem vnášel tu a tam blažený pocit, abych vůbec získal důkaz, že žiji. Cítil jsem dobře, že mé tělo vychladlo od živočišného tepla a proudil jím zmrazující chlad, který působil jako nepřekonatelné agens proti dvěma poutajícím dimenzím, totiž prostoru a času. A tu jsem se ocitl v prostoru fyzické a psychické nesmrtnosti jakožto Kečara, poutník po obloze. Nakonec se zastavilo vůbec každé hnutí citu, mysli, vědomí a smyslů a já jsem zjišťoval: "Toto je dokonalost, dosažená z vlastní vůle."

Uvažoval jsem: Zhostil jsem se času a tím i rozkladu, který se poznává jako zrání k smrti. Zbavil jsem se také obtížného působení prostoru a tím ze mne spadlo každé omezení. Však jsem již konstatoval: Jsem vševědoucí, všemohoucí, všudepřítomný a nesmrtelný. Ale jak je tomu s mou dokonalostí, které jsem dosáhl z vlastní vůle? Zůstal ve mně pocit, že mám pomoci lidem, protože i oni mi pomohli, a pak jsem náhle zjistil, že jsou tu dvě překážky:

1. Realizované tři atributy Boha mne nesmírně vzdálily lidem, kteří úpí strastmi, které jsem již nepoznával a nedovedl vůbec pochopit.

2. Není mi ještě ani devatenáct let, a čas se u mne zastavil.

Zelený mladíku, chceš být autoritou lidem, kteří dají jen na léta? Tak jsem uvažoval a měl jsem s tím jakési starosti. A pak také dokonalost! Věděl jsem dobře, že jsem stál na prahu universa, na prahu bezčasovosti týkající se všech složek těla, neboť se mi slévala minulost, přítomnost a budoucnost do nekonečného "teď", ale cítil jsem zřetelně: Stav, který jsem tehdy prožíval, nebyl přirozený. Kdybych v něm setrval, tělo by se mu přizpůsobilo, ale pak bych již unikl ze světa samsarických existencí. A vůbec: Chtěl jsem realizovat absolutno? Chtěl jsem si vyřešit problém trýzně, kterou na mne vložil osud, ale rozhodně jsem netoužil po ztotožnění s absolutnem. Musil jsem tedy čekat, co se z toho stavu vyvine. Ale zahálet? Jak bych jen mohl!

Použil jsem stejné metody jako předešle. Ale nedělo se nic. Jenom jakási temná prostora se přede mnou vynořila a já jsem se odrazem vznesl nad propast, nad níž jsem letěl dlouho, dlouho. A na konci té propasti jsem viděl ve zvedajícím se terénu postupovat těžce tři muže: mnicha, vojína a civilistu. Mnich nesl na zádech těžký ranec čehosi. Zvědavost mne nutila prohlédnout zavazadlo. Viděl jsem, že tam neměl nic. Nebo ještě lépe: Měl tam nic. A to nic ho tížilo tak, že ve mně vystoupila pochybnost, že bude moci dojít do toho kopce, kterým se právě propast končila... S tímto mnichem jsem se později sešel i na hmotné úrovni.

Přenesl jsem se již přes propast a jsem na jakési pevnině. Z této nové země vyskakovaly malé ohníčky a to ve mně budilo přesvědčení, že jsem se ocitl na nebezpečné půdě. Zkoušel jsem pevnost této půdy, ale pak jsem viděl, že pro mne je to pevná země. Šel jsem tedy dále, vstříc čemusi pevnému, tak zvanému "domu bez základu". Ten se nalézá v následující etapě; tehdy jsem byl tam, kde se to označuje slovem "Visuddha".

Jinak se nedělo vůbec nic. No, bodejť by se dělo! Nejen v absolutnu, ale ani na prahu absolutna se vliv času neprojevuje. Avšak soustřeďovat jako dravec jsem se přece jen neměl. Kdo však mi to měl povědět? Měl jsem vnitřní hlas, který mi toho

mnoho řekl, ale na tyhle věci jsem se ho vůbec neptal a nedbal jsem ho. V mé situaci se ostatně v té době nemohl vyznat ani sám Bůh, ten Bůh-Stvořitel, kterého jsem tam kdesi dole viděl, když jsem šel okolo... Ale pak přece: "Necvič!" zahromoval prostor. Zastavil jsem se a uvažoval: Zase nějaká hloupost. Přece se nic zřejmého neděje. Rozhodl jsem se tedy zastavit, držet pozici a pozorovat. A kdyby se ukázala nejmenší skulinka, která by slibovala nějaké "dále", potom honem tam.

Prostor se mi zdál nabit elektricky a věděl jsem, že může být nebezpečný. Měl jsem s tím přece zkušenost. Tehdy, než se to stalo s těmi bohy, zatímco jsem byl bod a vědomí, vycházel při soustředování z mého těla kouř, který snad nebyl objektivně viditelný, ale zahustil přece jenom vzduch v místnosti, že se v něm koulela a válela mlha, která stejně mně jako nezocelenému smrtelníkovi umožňovala prohlédat prostory, do míst, kam si přál vidět. Když však posléze přijala znaky ovzduší elektricky nabitého, hrozila, že zabije člověka prostě tím, že se mu zastaví srdce. Na to se pamatuje můj přítel J., kterého jsem varoval, aby již nikdy nevstoupil do mé místnosti bez předběžného oznámení. Píchlo jej u srdce a měl štěstí, že jsem měl neviditelné ruce, které to srdce mohly obsáhnout a chránit je před těmito strašnými výboji, jež mohou rázem usmrtit.

Byl to stav ovzduší, jenž vznikl podle mého úsudku jako následek prudké snahy zastavit mysl, již jsem opřel o své vlastní tělo. Měl jsem totiž těžké tělo, lymfatický temperament, který reagoval na ostré soustředění, plné bdělosti, jako na fyzikálně působivý odpařovač; tím se stalo, že z mého těla unikla lymfa, která se v místnosti srážela a čistila, až posléze ionizovala prostor, což se jevílo tak, jako by místnost byla nabitá statickou elektrickou energií, k jejímž výbojům docházelo vůči každému tělu, jež mělo záporný potenciál. A jestliže se toto prostředí stalo nositelem síly uschopňující zrak, aby prohlédal prostorem, dělo se to po mém soudu, že se náboj tohoto prostoru choval jako zdroj tzv. tvrdých paprsků, které pronikají hmotami a mají velikou průbojnost.

To znamená, že odpařená lymfa těla je potenciální energií, která má charakter elektrické energie, jež se může chovat jako záření, pronikající hmotami a prostorem. Proto nejde o nějakou abstraktní sílu, nýbrž o sílu fyzikální, s níž je možno experimentovat, alespoň pokud je tu lymfa, již možno silou ducha odpařit a fixovat na určité místo.

Posléze se všechny smrtelné vody z mého těla vypařily a tím vzduch pokoje nebyl již tak mlhavý jako dříve. Spíše jiskřil, což bylo nebezpečnější pro život toho, kdo nebyl zocelen jógou; později však mé tělo přijalo znovu všechnu tu elektřinu do sebe a byl zase klid, pokud jsem se ovšem hlídal. Nepamatuji se však, že bych se kdy nehlídal. Báł jsem se příliš toho, aby mi unikaly myšlenky a chtivé pocity, víc než bohů, duchů ďáblů i Brahmů. A tak jsem byl mírný.

Později, to jest v srpnu až září 1926, bylo již všechno pryč. Bytost mne poslouchala na nepatrné hnutí vůle a já jsem stál soustředěn mimo čas a prostor s tím, že se ve mně nemohlo vůbec nic pohnout. Vědomí jsem očistil do té míry, že den ze dne, po šestatřicet dní jsem upadal do vytržení. Ale ne se ztrátou zevního vědomí. Zastával jsem své zaměstnání a pracoval jsem přitom těžce a odpovědně. Každého dne ve dvě

hodiny ráno jsem cítil, jako by se duch vzdouval. Najednou se cosi protrhlo, a pak hned jsem viděl nový svět...

Za několik dní to vypadalo, jako kdybych procházel ulicí bohů. Vždy po pravé straně jsem viděl cosi jako závoj, který mi nějak překážel v rozhledu. Strhával jsem ho. A hned nato se pro můj zrak a vědomí otevíral jeden z božských světů a já jsem poznával to nebo ono, samé užitečné pravdy psychologické a přírodovědecké. Ale heslem bylo a je dosud, jak to může potvrdit ta, kterou jsem také převedl: "Zapomenout." - Následkem toho poznatek bleskl a já jsem se ihned vrátil k pozorování sebe, k soustředění, v němž se nesmí hnout ani mysl ani vědomí, a proto nemůže přicházet ani žádné poznání.

Toto buď poučkou všem lidem mysticky usilujícím. Nesmějí pozorovat přetvářející se vlny vizuálního prostoru, což se z psychologického stanoviska jeví jako myšlenkové nebo poznátkové asociace, nýbrž musí se snažit jen o to, aby "prostor mysli a pozorování" zůstal prázdný, aniž by přitom člověk propadl do tupé duševní nepohnutelnosti.

Prázdnota prostoru mysli a pozorování musí být živě vnímána a každá změna rozvlňující mysl a pozornost potlačena, zatímco se člověk mentálně vyrovná a znovu utichne. Jinak nepřestane vitálně "krvácet", čili zůstane slabou kořistí neúchopných psychických vlivů a sil, jež jeho biologický čas libovolně zkracují.

Během dvou hodin po vytržení jsem přicházel do normálního stavu vědomí. Pak jsem začal uvažovat o bezcennosti nauky, neboť jenom denní tíživý život se ukazoval jako reálný. Potom jsem dostával odpor k nauce a mezi šestou a osmou ranní hodinou jsem se zříkal jógy navždy. Jenže v deset hodin dopoledne jsem seděl opět v pozici bohů a namáhal se o jednobodovost vědomí. A to se opakovalo po celých šestatřicet dní.

V posledním z těchto dní jsem měl jakousi výhodu vzhledem k pokušení jógy zanechat. Napadá mi: "Co bys chtěl nyní dělat? Vzdát se jógy? Vždyť jsi jógou tak absorbován, že se do světa nehodíš. A vytvářet si ve světě pozice? To by přece byla stejná námaha, jakou jsi musel vyvodit, aby ses dostal sem na toto místo. Nebuď tedy bláhový a pracuj!"

Šestatřicátý den a šestatřicáté vytržení. - Závoj již nebyl po pravé straně, nýbrž přede mnou. Šel jsem odhodlaně po stupních a závoj strhával. A tu jsem viděl boha Indru sedícího na trůně: obé mi bylo v cestě, po níž jsem se chtěl dostat dále. Dosud každého boha, jenž seděl na trůně ve vitrínách universa, jsem strhl s trůnu a v odpověď na to se dostavilo určité poznání. Ale zde jsem chtěl jít dál a nic jiného mne nezajímalo. Šel jsem tedy a chopil se Indry. On se bránil a byl jsem svržen se stupňů, ale měl jsem duchovní sílu, která mi dovolila prorazit jako pouhá síla nebem Indrovým...

Byl jsem za tímto nebem, ale nic zajímavého jsem nepozoroval. To předchozí bylo lepší. Zde jen nic, veliké nic, a já jsem necítil, že bych byl hotov s celou mystikou do té míry, abych v sobě mohl nosit dokonalost jako stav přirozený. Musím něco v té věci udělat, uvažoval jsem. To bylo jediné, co jsem jistě věděl. To "necvič", které jsem

nedávno slyšel, bylo asi dobře odůvodněné. Snažil jsem se již rozptýlit všechno napětí, které jsem zřetelně pozoroval, a vytvořit takovou situaci, abych mohl setrvat ve svém všemocném stavu jaksi ležérně, v přirozeném stavu myšlení. Jenže napětí trvalo příliš dlouho, takže zatímco jsem je rušil docela jinými koncentračními postupy, objevily se již příznaky "jedovatých dotyků", které se posléze daly poznat jako nějaká placka ležící mi na temeni hlavy pod lebeční kostí, jejíž vliv se mi nelíbil.

Tímto novým stavem skončila doba mého duchovního rozvoje a rozpínání se do božských stavů a pociťování, které se obrazilo v mém vědomí jako životními zkušenostmi podložené přesvědčení, že jsem se stal bytostí, která překonala svět ve všech formách jeho působení. Stál jsem na velikém rozhraní života, kterým jsem opouštěl evidentní stavy, které vznikaly pobytem vědomí mezi bohy všech stupňů a ve světech, do nichž nezasahoval náš svět empirický, a také se končilo období pobytu vědomí v mladém a nevýslovně šťastném světě dozrávajících empirických skutečností. Ale nestál jsem na tomto rozhraní doby s prázdnýma rukama jako ten, kdo kráčet životem, aniž pozoroval. Naopak, po celou dobu nepředstavitelného rozpětí osobního vědomí jsem z výše všestranné subjektivní volnosti sledoval všechny duševní stavy a jejich příčiny, a proto jsem mohl vykročit do dalších dnů s poznáním, které mi umožnilo unést všechny reakce velikého návratu, jenž znamenal racionální vykročení na cestu konečného zúčtování se vztahy, jaké v sobě nosí každá samsarická bytost.

Nesl jsem si s sebou na zemi SVĚTLO, které se mi stalo v bouřných dobách mé vlastní budoucnosti majákem, k jehož patě dnes, po třiceti letech dorážím se svou lodí života. A toto SVĚTLO jakožto energie vstupuje do žil mého bytí a proměňuje je v bytí nesamsarické. Z toho důvodu nemusí čtenář vidět v mém návratu na zemi něco jako vynucený duchovní pád, nýbrž jen zákonitý postup na cestě Velikého Odtělení. Ostatně k postupu bylo nutné pochopení. Zjistil jsem jako objektivní skutečnost to, že moje bytost nedožila karmu samsarického bytí, a proto jsem byl postaven před volbu podstoupit s bytostnými sklony boj, který nedává mnoho vyhlídek na úspěch i ve své nejvyšší formě, když totiž člověk soustavně vylučuje živočišné teplo, tak pevně vetknuté v mase lidského těla i těl jiných. Kromě toho jsem mohl volit i jinou cestu, totiž tu, která znamená ponořit se do života s jasně a pevně vytčeným jasem na konci této cesty.

Měl jsem dost času i možností zvážit všechny okolnosti s touto otázkou související, ale jako jasnější mi svítala cesta životem, neboť jsem byl v něm začleněn a bylo také obtížné něco na tomto začlenění měnit. Vzhledem k tomu se mé soustředění stočilo a já jsem přijal mentální náplň, jež se měla ukázat jako pravá příčina realizace, která se brzy nato dostavila.

KAPITOLA III.

Realizace

Když jsem vstoupil na mystickou cestu, právě toho dne, kdy jsem přijal všechny zásady jógy, a tudíž naprosté bezžestvosti, vstoupilo do mého vědomí děvče. Samozřejmě to pro mne nebylo skutečností, ale stalo se to pro mne komplexem. Vypořádával jsem se s tím tak, jak se s tím nesmí vypořádávat žádný jogín. Ji jako představu jsem posílal zpět k ní samé s přáním všeho nejlepšího. Tímto způsobem jsem ovšem také navázal spojení, které není dovolené, jestliže má všechno mystické prožívání proběhnout bez odezvy ve "světě". To znamená, že jsem se odpoutával tak, jak se může odpoutávat jenom diletant. Odevzdal jsem jí totiž přání všeho nejlepšího a tím i část sebe. A tak ve chvíli, kdy jsem stál proti nepřátelskému živlovému napětí, přišlo ještě poznání, že dochází k odezvám mých zkušeností i u bytosti, která by mne jistě nemohla mít ráda, mne, vyvrhele lidské společnosti, a to pro chudobu, a nikoli pro špatnost.

Uvážil jsem, že to všechno musím spravit. Proto jsem ji oslovil, chodil s ní nějakou dobu, a to vše za tím jediným účelem, abych zrušil její vztahy ke mně. Nedařilo se mi to. To mi bylo zřejmější, než jí samé. A zatím jedovaté napětí vyšlehovalo tu a tam v těle a naléhalo na řešení. Nemohl jsem tedy čekat. Vyzradil jsem jí, že je mi sympatická a že bych se jí zavázal, kdyby uznala mou jógu a přijala ji. Ale u ní již pouhé maličkosti působily strach. Četl jsem jí totiž myšlenky, vypravoval jí její sny z noci, vykládal zdánlivě nevinně něco o ideálech mladých dívek, zatímco ona poznávala, že jsou to právě její ideály z dětství, a posléze mi řekla: "Když jste tak jasnovidný, povězte mi, co dělá právě teď můj otec." Odpověděl jsem: "Již se tam běžím podívat." Během pěti vteřin jsem řekl: "Nezáleží na tom, co právě teď dělá, ale až tam budeme docházet, poleze z hrušky." Za hodinu se přesvědčila, že tomu tak opravdu bylo.

Na mé vyznání odpověděla, že kdybych jógy nechal, vše by bylo dobré. - Měl jsem jasno. Musím se jí zříci a ihned. Odešel jsem proto velmi rychle s pocitem, že před ní rostu jako cizí, nesvětská, neznámá a nepoznatelná bytost.

Byla z toho bouře, která nechtěla utichnout. Proto jsem nemohl spravit nic z toho, co jsem v dobrém úmyslu napáchal, a rozhodl jsem se zaklínat. Nechtěl jsem dát světu své prožívání jako pocity lidí duchovně žijících, neboť jsem již věděl, že je to hřích, kterého je nutno se vyvarovat. Směl jsem se však pokusit dát tyto pocity světu jako nauku, jenom jako nauku.

Zaklínal jsem a před mými zraky se tyčila temnota, což mi zaručovalo, že moje jóga bude utajena.

Mezitím se všechny síly ve mně nějak podivně zahrocovaly k výboji pouze jedním směrem. To se mi nelíbilo. Byl jsem zvyklý sám řídit všechno dění v psychickém světě. Ale konečně co! Přál jsem si žít, dokonalost v přirozeném stavu, a proto má cesta nebyla skončena. Rozhodl jsem se tedy, že půjdu, aniž bych právě věděl jak.

Šel jsem na procházku. Byl zářijový, mírně nevlídný den. Podivné jedy kroužily mým tělem a to mne nutilo k neustálému vyrovnávání niterních stavů. Najednou jsem

zjistil, že cosi žhavého, podobného placce, sedá na mé temeno. Uvažoval jsem: Musím se pokoušet vyloučit to z těla. Proto jsem se zaměřil přímo proti celé řadě pocitů, ponejvíce nepříznivých. Čelil jsem jim co největším rozpětím pocitu, jenž souvisí se stavem vědomí, které je na hranici bezčasovosti a bezmeznosti. Tento pocit je totiž chladivý a nesmírně účinný.

Leč místo aby tento pocit vyloučil ony, prostupovaly se vzájemně. A posléze žhavě jedovatý pocit sestupoval. Byl již v krku a já jsem mohl jen pozorovat, jako by mi v krku všechno zduřelo a potemnělo zlým magnetickým napětím. A pocit sestupoval níže. Byl již v hrudi a s ním se dostavila v prsou trhavá bolest.

Tušil jsem, že přichází cosi strašného. Cítil jsem již, že jakási démonická síla vstoupila do mých očí a dokumentovala se tím, že jediný pohled na koně táhnoucího potah ho srazil k zemi. - Snad je to jen náhoda, vymlouval jsem si své vážné podezření. Proto jsem šel dále. - Druhý potah, pohled na koně a kůň opět jako podřát padl k zemi...

Neomlouval jsem již nic. Rychle jsem se vrátil domů a vyhýbal jsem se pohledu na kohokoli.

Uragan se rozpoutal...

Dostavila se r e a l i z a c e.

Působením realizace jsem se měl dočkat toho, že budu nosit božské pocity, vědomí a vědění v přirozeném stavu. Ale co za to budu platit, to jsem v tu dobu vůbec nevěděl. Čirý pekelný oheň dostoupil totiž již až do chodidel a vracel se zpět k temenu. Znovu a znovu se tento sestup a výstup pekelného ohně opakoval a to snad jen v několika vteřinách. A pokusil-li jsem se silou vidění zachránit psychická nervová střediska v páteři a podél páteře, nedokázal jsem to. Byl jsem za krátkou dobu nesmírně unaven vyčerpávající silou a působením pekelného ohně. A tak se již směšovaly vody Styxu, neméně jedovaté, s plameny pekla...

Všechna psychická střediska byla již pohlcena rozkacenými živly, jimiž byly oheň, temnota a chaos. Uhnívala a já jsem musil číchat těžký hnilobný zápach v krku...

Odvrátil jsem tedy pozornost k věcem příjemnějším. Chytil jsem se již jen světélka, které ještě před nedávnem bylo božským světlem sahajícím do nejzazších dálav vesmíru. Musil jsem se ho dokonce držet. Neboť nové vlny pra-chaosu, jenž znamená směšování temnot a světla, příjemných a nepříjemných pocitů, všeho dobrého a zlého, zavalily obzory mého hledu a vyvolávaly nesnesitelné pocity "děsného zasvěcení", při němž všechno nezralé, neduživé, lidské a časné bylo a muselo být zničeno. Již mi hřímalo v uších strašlivý hvízdot, rachot a praskot, který vrcholil v nesnesitelných zvucích jakoby půlící se země. Co mi tedy zbývalo jiného, než obrátit pozornost k tichu, které mě před nedávnem ukoľébávalo do blažeností! Ale toto usměrňování pozornosti nebylo snadné. Oheň v mém těle působil jako běs; mé tělo se pokrývalo rudými skvrnami, jakoby spáleninami, a to celé, vyjma chodidel, rukou, krku a obličeje, kdežto jinak jsem se stával obětí nesnesitelných duševních stavů, které měly jasně mystický charakter. Tím však není řečeno, že šlo o stavy dokumentující prožití jistých abstrakcí, nýbrž se ukázalo, že znamenaly vtiskování podstatných životních zkušeností do bytosti, jichž je možno získat v běžném způsobu života jen velice málo. A právě vzhledem k tomu je prudké vzdouvání životních sil,

vyjadřující pravou mystickou realizaci, reálný proces, který se ukazuje vždy jako velmi bolestný ve smyslu bezprostředním, kdežto z hlediska dlouhé doby jako děj vyhlazující životní žízeň alespoň na úrovni tendencí, které se jinak jeví jako chtění. Z toho důvodu možno pravou mystickou realizaci považovat za úspěch v zásazích do soudržnosti bytostných složek, což se projevuje ve změnách jejich působení proti sobě, a tato skutečnost sama, tj. nezávisle na vůli člověka, vyvolá mystické tavení, deprese, krize stavu a elektromagnetické zvraty v bytosti, což v celku znamená přepodstatňující proces, který nás za předpokladu udržování mysli v oblasti nediferencované vynáší na výsluní poznání nadsvětských nebo božských kvalit. Jejich poznání je spojeno s jejich vědomým upoutáním na sebevědomí, které se projevuje jástvím; toto je první krok na cestě k další, tak zvané Velké realizaci, již smíme kvalifikovat jako Nirvánu.

Mé utrpení trvalo již několikátý den. Oheň se vracel od hlavy do chodidel a od chodidel do hlavy takřka v okamžicích a každý jeho výstup byl mystickým postupem k duchovní a mystické slávě a sestup poklesem do nejslabšího lidství. Ano! Poznával jsem mystickou cestu, neboť jsem jí procházel jednou, dvakrát, desetkrát, stokrát, několiksetkrát, vždy s postupujícím a sestupným ohněm.

Mezitím:

Můj zrak byl tak zjitřen, že jsem viděl stěnami jako jen poněkud hustšími mraky. Volal jsem o pomoc a viděl jsem z nesmírné dálky přicházet starce, jenž podivně kontrastujícími malinkými krůčky se ke mně přiblížil v několika vteřinách obrovskou rychlostí odkudsi ze země dálného Orientu a již se postavil přede mne. Žaloval jsem: Vidíš, co se se mnou děje. Na jeho tváři se na tuto žalobu objevila stopa úsměvu skrývající porozumění. Kývl hlavou a já jsem rozuměl: Všechno v pořádku. - V jakém však pořádku. V prsou řádil strašlivý pocit, který hrozil, že se mé tělo rozletí jako těla těch černých magiků, kteří zneužili zasvěcení. A tyto nesnesitelné pocity mě nutily, abych již stál pouze vedle svého těla, z něhož jsem přijímal poněkud redukované pocity. V tom období se do mne vtělilo něco jako cherub a tělo padlo v bezvědomí k zemi...

Později jsem procitl k tělesnému vědomí, ale vědomí, v němž se pokojně zabýváme světem, bylo zcela zhaslé. - Asi jsem zešlel. Ne-li pro sebe, tedy jistě pro lidi. Ale neměl jsem měřítko. Chtěl jsem se však zachránit. Proto jsem před svým duševním zrakem modeloval konkrétní představy viditelných věcí a snažil jsem se přesně si sebe uvědomit. Věděl jsem, že mne to zachrání.

Při tom všem vidiny a zážitky pokračovaly. Na mé tělo dopadaly rány biče, který se ovíjel kolem mého těla, něco mi plivalo do obličeje, na mou hlavu byla vtiskována koruna z trní podobná klobouku nebo tiaře a trnový věnec obepínal mé srdce, do kterého píchl, jakmile se chtělo napětím rozskočit. Ve skutečnosti jsem vykašlával celé kusy krve a na úrovni pocitů se mi zdálo, že ostrá pila jezdí uvnitř hrudi po kosti vpředu, a to vzbuzovalo pocity, které podle mého úsudku překračovaly schopnost člověka unést bolest. Přitom se od mého těla oddělila velmi temná bytost a potácivými kroky se ode mne vzdalovala. Nutilo mě to spatřovat v ní ztělesněný soubor mých vlastních hříchů a karmického napětí, což vše pocházelo z nedohledné minulosti. Obával jsem se jejího návratu do těla a bránil jsem se mu tím, že jsem ji

proklínal, aby ještě více ztemněla a tím se kvalitativně vzdálila mé právě se pročišťující bytosti.

A i když všechny tyto prožitky a stavy byly neúnosné, nezdálo se, že bych mohl pomýšlet na smrt. Ta by totiž byla ulehčením a vysvobozením. Proto jsem musel snášet toto řezání a jiné mystické stavy, dokud bolest nepřekonala samu sebe v příšerných pocitech. Přitom jakýsi had obtočil mé zdecimované tělo a postavil ostře svou hlavu s jedovatým, mrštným jazykem a ostrým syčením proti mému obličejí. Byl jsem ovinut, a proto příliš v tísní, než abych se mohl hnout. Ale místo strachu ve mně vystoupila rezignace a žehnání hadovi, a to rychleji, než by měla přijít smrt. Ale to se již had odvíjel a posílen se plazil, zatímco v mém břiše zanaříkalo dítě zrozené za kritických stavů a v mé mysli háralo děsné podezření: Je toto vše projevem černé nebo bílé magie? Posléze jsem však rozhodl: Nemůže to být magie černá, protože jsem toužil po dobru, chtěl jsem dobro a zachovával jsem příkaz přání dobra všem bytostem, ono buddhistické metta, jež mi naučná kniha předložila jako jeden z mravních požadavků. Ale pak jsem se opět podezříval: Nebyla snad kdesi v mém podvědomí touha po zlu, moci a panství nad něčím? Ale to již jakási neviditelná, strašná ruka sáhla do živého masa mého srdce, chopila se čehosi a rvala to z těla bez soucitu a porozumění pro bolest, jakou tím způsobila.

Hroutil jsem se fyzicky a poznával: Je to vytržení květiny zla. Ano, zlo bylo ve mně, i když bych si mohl myslit, že jsem dobrý a bezúhonný proto, že jsem nedělal občansky něco, co se již za zlé považuje. A to, jak dnes vím, se týká každého člověka, jenž by se chtěl mysticky obrodit a dospět tam, kam se podle své domněnky dostane křesťan za bezúhonný život věřícího člověka a za příslušnost k některé křesťanské církvi.

Posléze jsem ve stisknuté ruce pocítil rukojeť meče. Zvedl jsem ho před své zraky, ten neviditelný meč. Prýštila z něj božská síla a byl jsem schopen usmát se, jakou jsem to působivou hračku dostal do svých rukou. Zatím se však kolem mne kupily stínovité postavy utvářející půlkruh. Nemohl jsem dále. Mně však bylo všechno jedno. Meč se mi zdál být velmi působivý, proto jsem si všímal jen jeho. Ale... Proč ty bytosti tu přede mnou stojí, nemohouce postoupit vpřed? Obrátil jsem hrot meče proti nim. Padaly, aniž by se jich můj neviditelný meč dotkl... Tak zde je ta příčina? myslil jsem si.

Není hodno bojovníka, aby bojoval s výhodou působivé magické zbraně. Proto jsem vzal meč do obou rukou a nárazem jej zlámal přes koleno. A meč vydal zvonivý zvuk lámaného kovu. Obě poloviny jsem pak odhodil od sebe.

Ani nedopadly a již mne zavalil dav krvelačných, temných bytostí. Byl jsem spoután, zvednut a přibit na kříž. Ne na ten pravý křesťanský, malovaný, nýbrž na dva přes sebe položené trámy. Zemdlel jsem, ale pak jsem opět přišel k vědomí...

Usoudil jsem, že bude nejlépe nedělat nikomu divadlo. Přenesl jsem vědomí do sebe na jinou složku a tím jsem se od těla uvolnil. Sestoupil jsem tedy s kříže a dívaje se na sebe, jak visím, usmál jsem se na sebe a byl jsem rozhodnut odejít. Hned nato se na mne snesl plášť, jenž mne činil neuchopitelným, čepice, která mě činila neviditelným i těmto neviditelným bytostem.

Prošel jsem jimi jako hustou mlhou, již mi byly, a přitom jsem lehce narážel na jejich nyní pro mne mlhovitá těla...

Byl jsem opět při pozemském vědomí v těle pracujícím u pracovního stolu v dílně. Dával jsem se pracně dohromady, přičemž, jak jsem se po letech dověděl, bylo na mně zjevné, že asi blázním. Kdo by však nebláznil tam, kde se dva světy prostupují, tam, kde jedny ruce vyrábějí zboží a druhé dělají daleko od těla docela jiné věci.

Mlčel jsem o všem, co jsem prožíval, a snažil jsem se být u pracovního stolu, pokud to bylo vůbec možné i s veškerým vypětím sil. Byl bych nesmírně potřeboval úlevy od vnějšího zaměstnání. Tělo jinocha nemůže přece vydržet do nekonečna zatížení vymykající se každému pochopení a únosnosti. A nechat zaměstnání? Neměl jsem přece domova, a tak bych byl musil bydlit někde ve stohu a nejíst. A mystické věci si nedaly poroučet. Prostě pokračovaly...

Mé vědomí se opět přemklo. Stál jsem před křížem a říkal jsem o Ukřižovaném: Jistě (že to) byl syn Boží. Prchal jsem od kříže a pak v tehdejší existenci jsem umíral, znovu jsem se pozoroval v další existenci a opět jsem umíral a opět se zrozoval po čtyřiašedesátkrát v šlechtickém stavu. A viděl jsem, že to byla vašeň bojujícího vojáka, jímž jsem byl v existenci tuto předcházející, jež mě strhla do tak těžkého zrození, v němž je mi údělem nepředstavitelná bída a nepředstavitelné útrapy. Všechno to, co mi nedovolilo vydechnout tak, jako vydechují děti, které mohou domov, v němž se narodily, považovat za svůj. A posléze? Přišel jsem i o ten domov, kde jsem byl ujišťován, že jsem v něm nevítaným vetřelcem. Neměl jsem nikoho, a proto chtěl nechtěl jsem musil být boží, i když můj postoj k Bohu byl určen královským Jupiterem. Ostatně jsem to již dokázal. Skláněl jsem se před dobrem, pravdou a Zákonem karmy, ale nesklonil jsem se před Bohem a - neskloním. Ale, čtenáři, nejde tu o postoj prostý tak, jak se dá vyřknout. Musil bys slyšet toho, kterého jsem převedl přes práh mystické smrti, co mi odpověděl na jedno mé tvrzení, že Bůh je, a na jiné, že není. Ostatně zde je ta odpověď:

Když se cítíte tak silným, že není síly, která by vás překonala, pak říkáte, že Bůh není. Když však z nějakého důvodu cítíte, že existuje síla, která vás překonává, pak říkáte, že Bůh je.

Ano, tak je tomu. Byly a jsou okamžiky, kdy se cítím jako někdo, kdo má sílu větší, než jakou může vyvinout celý vesmír. Kde je potom nějaký Bůh? Ale tento stav vědomí není trvalý. Přicházejí stavy, v nichž poznávám, že existují takové, které můj překonávají. Ty v úhrnu symbolizují mého Boha. Kromě tohoto Boha není žádného jiného v poměru k jedinci. To mi již bylo jasné a věděl jsem, že ti stoupenci náboženství, kteří se dívají na tuto záležitost jinak, usilují o to, aby rozvinuli bludy, tak jako já jsem usiloval o to, abych bludy zničil. Ale co jsem mohl do toho mluvit? Věděl jsem totiž, že každý člověk v každém čase a na každém stupni svého vývoje ví domněle všechno nejlépe a kromě toho na prostého člověka naléhá tolik nauk Boha uznávajících a popírajících a pravdu všelijak vysvětlujících, že je lépe se do naukových systémů ani neplést. Ostatně realizace strašlivého zasvěcení neskončila. Jevila se nesčetnými stavy a prožitky a absorbovala všechnu mou pozornost.

Náhle jsem pozoroval zajímavou věc. Kromě pekelného ohně, vypalujícího z mé bytosti každou stopu porušení, vzdouvala se a klesala jiná vlna. Byly doby, kdy jsem se

cítil až do nemožnosti malátným, a jindy zase plným síly, vysoko nad průměr. Z kalendáře jsem zjistil, že jsem byl nejslabší, když byl Nový měsíc, a nejsilnější, když byl Úplněk. Po několika měsících jsem se již bál každého Novu. To však mluvím o době, která přesáhla nesnesitelné řádění pekelného ohně. Ten se stal snesitelnějším po osmi dnech, kdy se proměnil v oheň velmi příjemný a slastný.

Když se v období těchto osmi dnů do mne vtělilo cosi jako cherub a udělalo ve mně "pořádek", který mohl s pokojem provádět on, ale já jen obtížně "dělání pořádku" snášet, připadalo mi, že jsem prošel podstatným úsekem mystického umírání. Odleskem tohoto umírání je smrt fyzická a tak jsem se seznámil s pochody skutečné smrti, které jsem v dalším úseku svého života poznal zevrubně, asi tak, jako zná prostý občan nějaký kus svého inventáře. Ale ví Bůh sám, jestli se to děje vždycky: Když cosi jako cherub ve mně "udělalo pořádek", zjistil jsem, že se do mne vtělil nějaký stařec. Věděl jsem dobře, že je to znalec mystiky, Orientálec, až jsem se posléze dověděl: Jakýsi tibetský láma.

Podivná a nepochopitelná situace, kdyby se měla rozluštit. Někáký neznámý člověk se do mne nastěhoval a pranic se nestaral, že jsem sám dosud bydlil ve svém těle. Ale pak mi nijak nepřekážel a vešli jsme se do mého těla oba. A nejpodivnější při tom bylo: Nejistil jsem, že bych měl nějakou dvojitou totožnost. Byl jsem jeden a nevěděl jsem přesně, zda ten láma nebo já. - Chápal jsem ztotožňování. Člověk je člověkem, a když realizuje absolutno, začne být absolutnem. Přitom se ovšem nedoví, zda je ještě člověkem, nebo již absolutnem. Není žádného důkazu, kterým by se to dalo ověřit. Příčina je v tom, že se tak lehko zapomíná na minulý stav. Asi tak jako na některý sen. Připomene se nám prostě přítomnost a minulost je ta tam; my se pak mylně a pyšně domníváme, že jsme to pořád my. Kdoví, co si asi myslil ten tibetský láma nebo ten tehdejší já. Na to asi nepřijdou Buddhové minulosti, přítomnosti a budoucnosti. Dvojí vtělení vytváří situaci až příliš delikátní, já se pletou a zaměňují, a jak jsem poznal za dvacet let po první realizaci při své realizaci druhé, nemáme žádného důkazu pro svou totožnost. Zjistil jsem totiž, že si myslíme, že jsme ještě v tomto životě, ve kterém jsme byli včera, a zatím jsme již třeba svá těla opustili a bavíme se svými představami posmrtného života. Vím přece dobře, že odlesky bytostí žijících na této zemi běhají i v jiných dimenzích, a proto nemáme nikdy důvodu pro jistotu, že žijeme, aniž bychom včera zemřeli...

A bližší důkaz, že vtělení tibetského lámy nebyla jen má "sugesce"? Poznal jsem tibetskou mystiku, a přece jsem o ní nebyl teoreticky poučen ani slovem. Přitom jsem žil v evropském prostředí, jehož životní prostor je přetížen dualistickým nazíráním náboženským, a proto na každého hledajícího člověka působí jako činitel, kterého známe pod výrazem "davová sugesce". Ano. Ačkoli jsem žil mezi Evropany, jejichž náboženské smýšlení je modelováno dualistickým pojetím zákonitostí života, přece se ve mně rozvinulo myšlení a nazírání, které rozčleňuje psychická napětí kosmu do šesti samsarických kategorií, jejichž personifikace jsou v primárním smyslu postihovány osobními starostmi, a teprve v sekundárním představují hierarchické bytostné uspořádání. Bylo by vůbec možné, abych dospěl k takovým nábožensko-kosmologickým názorům, kdyby ve mně nebyl a nerozvíjel se potenciál docela jiného druhu, než evropský pocit bezmocnosti vzhledem k psychicko-gravitační moci kosmu?

A kromě toho: Na evropském kontinentu v relativním smyslu vlastně vůbec neexistuje učení, jaké jsem já v sobě našel a které staví člověka proti Bohům jako jemu rovným bytostem a které dovede klasifikovat i Brahmou nebo Boha-Stvořitele jako kvalitu, již možno realizovat správnou životosprávou a orientací, a nikoli jen chápat ho jako bytí nám nadřazené a vládnucí, jestliže v něho vůbec věříme. Ano. Bylo by to příliš mnoho z psychologického hlediska, jestliže bychom chtěli tvrdit, že postoj a orientace, k nimž jsem dospěl realizačními a inkarnačními procesy, byly výsledkem pouhé náhody. Ostatně ponecháme psychologům, aby vše vysvětlili, jestliže to vysvětlit budou moci a chtít...

Osm dní však ještě nepřešlo. Bouřlivé vlny realizace pokračovaly, mé tělo bylo vypáleno strašlivým ohněm a nemocno. Místo spánku jsem setrval v kataleptickém stavu; slyšel jsem okolo sebe chodit šéfa, když mne přišel vzbudit, slyšel jsem ho i mluvit, ale neovládal jsem tělo. Chápal jsem nebezpečí vlastní situace. Byl jsem tu přece jako zaměstnanec a - zdánlivě mrtvý jako opravdu mrtvý. Štěstí, že jsem mohl provádět operace s vědomím. Navlékal jsem je do fyzického těla, do nohou a do rukou a již se objevil normální stav, aniž by předchozí letargie byla příliš nápadná.

Musel jsem vstát a jít do práce. Tělu se nechtělo. Bylo těžce nemocné. Ale co naplat! Pokoušel jsem se vstát.

Nešlo to.

Vzepřel jsem se na loktech.

Sedl jsem si. Pak... Nemohl jsem dát nohy z postele.

Musel jsem si znovu lehnout, sesunout z postele jednu nohu, pak druhou.

Obě spadly. Pak znovu. Opíraje se o loket, jsem si sedl.

Šéf seděl na okně a zdálo se mu, že se dlouho probírám.

mlčel jsem a zvedl jsem se. Pak jsem nechal šéfa, aby mne předešel, a opíraje se o stěnu na jedné straně a o nábytek na druhé straně, šel jsem do dílny.

Po schodech jsem musel dávat velký pozor, abych se nezřítíl. Tak mi ta cesta z druhého poschodí do přízemí trvala velmi dlouho.

V dílně mne čekala těžká práce a nevěděl jsem, zda ji budu moci vykonat. Naštěstí jsem pracoval na přípravě a tak jsem byl po dvě a půl hodiny sám. Vlekl jsem se mátožně od jedné práce ke druhé. Musel jsem se sehnout a pracovat sehnout. Příšerná bolest v hlavě při sehnutí byla tak silná, že jsem musel čekat s tmou před očima. Pak bolest přešla, takže jsem svou práci mohl vykonat.

Pak jsem se vztyčil. Táž bolest, která po chvíli přestala. A tak, v tomto pro mne nejhorším dni ze všech, jsem jen s malou závadou všechno dobře udělal.

Pak nastala další práce, rychlá a vyčerpávající. A při ní vize a děje. Viděl jsem demony, svět, procházel se nitrem lidí, na hlavě jsem cítil plameny, které olizovaly nebeskou bránu, pak jsem padal ve vnitřním těle na kolena nad zející propast, přičemž mne chytl anděl a držel; snad mě zachránil před pádem do pekel, pádem, po němž se již člověk v pekle jenom zrodí.

V té době se však má situace začala asi zlepšovat. Viděl jsem najednou jakousi záři rozvinující se z mého břicha a nějaké duchové na ni sedali. V jejím světle jsem viděl stěny a byl jsem asi také vidět, alespoň od bytostí jiné úrovně. Přišel totiž jakýsi ctihodný muž v úboru kanovníka, který byl již asi dávno mrtev, ale potuloval se

ve starém bydlíšti. Odtamtud jsem ho totiž viděl kráčet ke mně. Již byl zde. Oslovil mě: "Co ty tak mladý a záříš moudrostí?"

Odpovídám: "Protože jsem se obětoval."

Ptal se: "Jak se to dělá?"

"Zde se polož na materiál," poradil jsem mu.

A když tak učinil, rozetřel jsem jeho tělo, které se spojilo s materiálem. To však již vystupovaly chvějící se obláčky vzhůru jakoby k nebi, které se otevřelo: Mohutný chorál andělských sborů vítal osvobozenou duši, alespoň z temného prostředí duchů, setrvávajících na zemi tam, kde jako lidé žili, bydlili a pracovali, poutáni místem a kvalitami duše, samozřejmě akceptující smyslovou činnost a její zprostředkující funkce.

Ale osmý den přišel. Tři dni již trvala má agonie ve druhém vědomí. Najednou jsem cítil, že ležím v bezvědomí na temné cestě truchlivé astrální sféry, na cestě směřující ke konci života. Přitom jsem byl ve svém těle a také mrtev, jak jsem mohl pozorovat ze zcela jiného svého těla neskutečného, snad bardického. Pak zmizelo docela všechno...

Někdo mě vzal za rameno, třásl mnou a já jsem slyšel jeho hlas: "Vstávej, již je čas pracovat"... Zvedl jsem se a hleděl. Odcházel ode mne jakýsi mladík, snad asi šestadvacetiletý. Napadlo mi: Kristus. Pak se mi honilo hlavou: Vždyť přece Kristus není civilista. Nosí skvělé roucho, a že je Kristus, to mu přece každý musí vidět na obličejí, na očích, na postavě. Dětské představy. Zde je všechno jiné. Svítící Kristus, který vezme při posledním soudu do nebe křesťany, kteří mají jen tuto církevní vizitku, to je opravdu představa pro děti, pro mravně zkažené děti, které chtějí žít divadlo, a Kristus z toho divadla musí být divadlem největším a nejslavnějším. Ach, ach.

Ostatně ten mladík nemusil být Kristus. Ale musil být někým, kdo prožil mystickou smrt, kterou jsem tehdy prožíval, neboť mě vzbudil včas, také za tři dny, po bouřích velké realizace, v nichž jsem byl vypálen a zbaven všeho lidství. A že s tím nedělal cavyky? Kdyby přišel v zářícím hávu, byl bych mu asi nevěřil. Buďto to dobře věděl, nebo byl taktní. V každém případě až dodnes jsem tuto záhadu neluštěl. Že to byl Kristus, to mne jen napadlo, a kdyby přišel slavně, tak...

Za mé mysticky slavné doby, před velkou realizací, jsem viděl nesčetné postavy převlékající se do roucha, v němž křesťané očekávají Krista. Vše je totiž v neviditelném světě nesmírně zrádné, zrádnější než na zemi, kde nelze věřit nikomu a ničemu. A lidé? Jak se mají bránit před zjevem, když čekají, že se jim může objevit jenom sám Kristus? Já jsem nebyl "zkažen" náboženstvím. Očekával jsem od "faráře", že mi vrazí do týla nůž a pak si mě upeče za záhadným účelem, a tak jsem na mystickou cestu vstoupil jako pravý pohan, nevědomec, který se dívá na zjevy, jichž je jeho cesta plná již od samého začátku, jako na náhodné, nic neznamenantící projevy. A jestliže se vnucovaly do mého života, dovedl jsem pouze předpokládat, že to je svůdce, ať je bohem, duchem nebo démonem. Ostatně jsem svůj postoj dokumentoval i později, když ke mně přicházeli duchové rozličných řádů a prováděli svá kouzla. Mohu připomenout jednoho nebetyčného ducha, který se přede mne postavil a prohlásil: "Já jsem Bůh." Odpověděl jsem: "Ukaž, co umíš." A tak mi předváděl zázraky, k nimž

jsem utrušoval: To umím, to umím, to také atd. Když skončil malá kouzla, ukazoval jiná. Odpověděl jsem: "To nemohu, protože jsem dosud v těle, ale až tělo odložím, pak to budu také umět." Když posléze vyčerpал své znalosti přírodních zákonů, zeptal jsem se: "A co ještě?" - "Již nic," odpovídá. "Tak jdi, nic nového pod sluncem." A byl jsem bez Boha.

Abych však nezapomněl: Než mě domnělý Kristus probudil z jistého stavu bezvědomí, ležícího na pusté cestě neutěšeného astrálního světa, a když mé vědomí zcela zapadlo, cítil jsem, že mě někdo táhl za límec. Přetáhl mě přes nějaký práh. Napadlo mi: Prah smrti. A skutečně! Zemřel jsem mysticky a domnělý Kristus mě probudil až za tím prahem.

Po probuzení ve mně začaly vystupovat lepší pocity. Bylo to jako úleva, po které jsem doufal, že to nejhorší je za mnou. Nějaká neviditelná ruka mocným tlakem vtiskla do mých prsou jakousi pečeť a mne přitom napadlo: Boží pečeť. Strašlivý oheň, alespoň ve svém přirozeném působení se náhle změnil a hřál mne tak, že jsem ho označil za "sladký oheň". "Že bych byl vyvolen?" odvážil jsem se skromně myslit. Ale raději pryč od takových myšlenek. Jsou zrádné. Vnuknou člověku přesvědčení, že je tím, jímž není. Ostatně má zevní bída, útrapy realizace, nevzdělanost, která byla překročena pouze obtížným čtením a kostrbatým písmem, mi byla důkazem, že s tím vyvolenectvím musím být velmi opatrný. A jestliže se mi pletlo i do mysli, že mohu hýbat světy, pak to byla záležitost nesvětská.

Umínal jsem si, že budu normální, že se budu dívat po světě, jako kdybych nic nevěděl a neznal, a že budu uznávat schopnosti zdatného obchodníka a hochštaplera, kterým bych také nedovedl být, a vůbec o sobě nebudu uvažovat. Zapomenout na sebe, s tím jsem ostatně již žádné potíže neměl. Vždyť snad ještě přede dvěma dny jsem se musel varovat toho, abych se vědomím a myslí nedotkl ani něčeho ani ničeho, jestliže jsem se chtěl vyhnout pocitům, jako kdyby mé tělo mělo být roztrženo na tisíc kusů. Potom se má mysl zhutnila, spadla z mé hlavy a dopadla na zem jako kámen, který vydal těžký zvuk. Z toho vznikla úleva a síla nemyslet, nýbrž jen reagovat na okolnosti a orientovat se ve světě pouhým vnímáním.

Toho se mi podařilo dosáhnout a to určilo i mou budoucí cestu životem. Nemusel jsem se již přiklánět k žádnému proti nebo pro a mohl jsem všechno pozorovat z nepohnutelnosti. Ale jinak jsem věděl: To je pořád ještě soustředění. Kéž by nebylo. Chtěl jsem žít stav a nikoli na vlase, který určuje linii mezi protiklady. Však se všechno ještě neskončilo, a proto se uvidí...

— — —

Nyní se vrátím k snům, které provázely moji realizaci. Připomínám, že se na sny dívám s despektem a uvádím je jen jako kuriozitu související snad opravdu s tím druhem realizace, kterou jsem prošel.

Sny byly jednak samostatné, jednak na pokračování po více dní. Některé byly opravdu sny, jiné viděními v polobdělém stavu, a proto vlastně prožitky.

Nejprve svítání, vichřice, zemětřesení, zatmění slunce, běhání po pouštích, temnoty, vraždy, boje. Typické: Řadu dní jsem běhal z jedné strany města směrem ke kostelu sv. Ducha. Kostel byl vždy pustý, v polotemnu, pobořený. Ostatně jsem také

viděl, když se zřítíl a padal z něho po hlavě člověk. A pak po několika dnech jsem se díval na týž kostel z opačného směru. Byla právě válka, jejíž frontu z obou stran jsem po několik dní držel, ale pak se pohnula a postupovala rychle k městu. Prchal jsem. V mých prsou byla jenom bolest. Byl jsem ovlivněn strašnými předzvěstmi i prožitky z bdění. A zatímco jsem prchal k městu, jel od města směrem k frontě jediný voják, obr na koni, a já jsem byl jist, že je to bytost boží. Přesto jsem se k němu choval jako k obyčejnému vojákovi, od něhož jsem čekal ublížení jako od každého, kdo vystupoval v mém životě zevním i vnitřním. On se však zastavil a vyptával se mě, jak to s frontou vypadá, a s úsměvem řekl, že jde voje porazit.

Cítil jsem se šťasten, že těžký úkol, o němž jsem se domníval, že je vložen na mne, přijímá on. Vydechl jsem s úlevou a spěchal k městu. A ejhle! Týž kostel, nyní však nový, stál v nádherné zeleni a já jsem v tom spatřoval příznivé znamení. Navíc nebyla polotma, nýbrž světlo. Spěchal jsem do města, utíkal ke kostelu, jehož stěna se roztrhla odshora až dolů k zemi. Ve mně něco zazpívalo: Božské slyšení? - Neměl jsem však na nic času. Šplhal jsem po zdi kostela k hodinám, které ale již nebyly na stěně, nýbrž na pokraji planiny; jen pode mnou byla dlažba ulice. Rval jsem ručičky hodin, kola a shazoval vše dolů. Po hodinách již nebylo památky. - Pak jsem vyběhl na planinu. Viděl jsem náš hvězdný systém, sluneční soustavu. Usoudil jsem: Zde je Saturn, zde planety, které jsem nerozeznával, protože byly všechny kulaté. Jen Slunce, které nesvítilo tak, jak jsme zvyklí je vidět, nýbrž bylo jen větší koulí než ostatní, jsem poznával jako Slunce; i Měsíc, který byl vyznačen srpkem. Veden vnitřními tlaky sáhl jsem do tohoto systému a přesunul Saturn a vůbec jsem přestavil všechny planety podle toho, jak jsem cítil, že je to dobré, aniž bych věděl k jakému účelu.

Byl jsem v polospánku. Vnímal jsem totiž, kde jsem, slyšel jsem venku hlasy a chodit lidí, bylo přítomí. Obrátil jsem se na posteli a hleděl do místnosti, neboť jsem pociťoval neklid. Hleděl jsem zcela pokojně, ale vtom se již utvářel půlkruh temných bytostí, ďáblů. Myslil jsem si: Zase nějaká hloupost. A proč se vůbec ukazují, když nic nedělají, jen čekají? Náhle jsem zpozoroval, že se z podlahy, kolmo vzhůru, vynořil červený ďábel. Napadlo mi: Satan! A on již rozvíjel pergamen a předčítal mi hříchy, jichž jsem se prý dopustil. Přesně řečeno je předčítal bezhlasně, pohyboval jen rty a v jeho postoji jsem cítil postoj soudce. Viděl jsem ostatně, že by to chtělo upravit mysl, abych ho i dobře slyšel. Ale mne takové věci nezajímaly. Bylo toho přece v těchto dnech tolik, že mi pramálo záleželo na tom, co o mně soudí ďáblové.

List byl přečten a satan ustanovil jednoho čerta, aby mne hlídal. Ten pohled mne bavit. Viděl jsem, jak sahá do vzduchu a již držel jednu část postele, pak druhou, třetí, až měl všechno potřebné. Postavil si ji tak, aby mne měl na očích, pak ulehl do své postele a hleděl na mne.

Bylo-li v celé věci něco nepříjemného, byly to ďáblovy oči. Zelené, fosforeskující. Dělalo se mi z nich fyzicky nevolno. Abych tedy něco udělal ve svůj prospěch, řekl jsem mu nevinně: "Ty máš ale ostrý pohled. - Ale já také, vid'?" Ďábel na mne zarputile hleděl a přisvědčil. Reaguje, a tak situace není zlá, myslil jsem si. Pak jsem se obrátil na posteli a ďáblové mě již nezajímali. Myslil jsem si: Co se může stát člověku, jenž prožil věci horší smrti. Pak jsem dostal mysl do dobrého stavu a nepříjemné ovzduší bylo zlikvidováno.

Jindy: Šel jsem, přšelo, padaly krupky a vál nepříjemný studený vítr. Spěchal jsem tedy domů. Tam na jednom domě, který měl ve snu pavlač, kdežto ve skutečnosti nikoli, seděl zase ďábel. Myslil jsem si: Zase ta nepříjemná společnost. Ale šel jsem dál jakoby nic. Ďábel se však snesl na zemi jako papír a právě mně po boku. Můj čich dráždil jedovatý sirný zápach, který mi byl nepříjemnější než sám ďábel. Jak bych se ho rád zbavil! Ale myslit na nějakou lest je marné. Věděl jsem, že přečte každou myšlenku. Pohlédl jsem na něho jen tak, jak se říká, po očku a ďábel se nepříjemně zasmál. Tak tedy uvidím, co mě napadne, uvažoval jsem. Byl jsem již u domu, kde jsem bydlil, a dále se mi jít nechtělo, protože by se tím situace nevyřešila. Otevřel jsem tedy rozhodně dveře a šel do chodby. Ale ať jsem se snažil jakkoli udělat vchod jen pro sebe, již byl v domě také ďábel. Aha! Zde jsou dveře do prádelny. Tak ďáble, tam pro tebe bydlím, svitlo mi. A ďábel jako myš byl již v prádelně. Přirazil jsem dveře a šel do poschodí, domů. Všechno tedy bylo v pořádku, až na jedovatý sirný pach. Ten jsem cítil ve dne v noci po mnoho dní. To ovšem ve skutečnosti.

Opět jindy. Úprkem jsem chtěl utéci z téhož domu, ale před vchodem stál kbelík. Snažil jsem se ho přeskóčit, ale ať jsem se snažil vyskočit sebe výše, zakopl jsem o něj; vylila se z něj špína a dosáhla těsně k mé patě, když jsem byl již na ulici. Nesnesitelný pach jsem cítil po probuzení zase několik dní.

Byl jsem v Novém Yorku. Díval jsem se jednou ulicí dolů, kde na nejnižším bodě ulice se ostře rozděloval den a noc. Byl jsem v té noci a spěchal jsem do dne. Ale v domě naproti, v ulici, z níž jsem přišel, pracoval v nedodělaném domě můj zemřelý bratr. Cítil jsem, že v noční krajině je peklo, kdežto za čarou oddělující noc ode dne byl svět lepší. Šel jsem tedy zvát svého bratra, aby šel za mnou. Jemu se nechtělo. Běžel jsem tedy ven z domu a narazil jsem na matku manželky svého šéfa, která v té době ještě žila. Rozchechtala se ďábelsky a ten rachot patřil mně, jenž jsem se snažil uprchnout z temnot. A její chechtot se mi zařezával do uší jako zvuk od bytosti neviditelné i viditelné dosud nejhorší. Mlčel jsem a běžel a již jsem byl za čarou tmy.

Šel jsem po nábřeží v městě, kde jsem bydlil. A tam, kde ve skutečnosti nebyla, zela ve snu propast. Šel jsem nad propastí (vzduchem), zachovávaje rovinu terénu. Viděl jsem: Všichni obyvatelé tohoto města a vůbec nesččetně mnoho jiných lidí bylo v této propasti a utíkali tam, kam jsem šel já. Tam se půda svažovala pomaleji; lidé šplhali až k vrchu, chytali se mých pat, ale já jsem zjišťoval, že by mne strhli s sebou do propasti. Strásl jsem tedy ruce držící mě již za paty a pak se všichni lidé zřítili zpět do propasti. - Mezitím se již udělala tma, která mě nesnesitelně tísnila. Hleděl jsem na oblohu a viděl, že tam svítí Venuše a Jupiter. Spěchal jsem do místa, kam vrhala Venuše světelný kužel. Postavil jsem se do něho. Pak mne zalévaly příjemné pocity, jakási úleva v tomto strašném období realizace.

Šel jsem parkem. Viděl jsem před sebou vyhloubený příkopek a v něm kabel. Snažil jsem se ho překročit, ale ať jsem se snažil jakkoli, nedařilo se mi to. Šlápl jsem tedy na kabel, vyšlehl oheň, který se šířil jak nalevo, tak napravo. Na levé straně zapálil čtyři uhelné hromady, na pravé tři. Díval jsem se na poslední levou. Rozpálila se tak, že uhlí bylo řeřavé. Tu k ní přistoupilo dítě, chlapec, a lehl si na ni zřejmě s pocitem rozkoše.

Běhal jsem po poušti. Téměř den ze dne. Ale toužil jsem se dostat do lepší krajiny. V jednom případě jsem běžel k jedoucímu rychlíku, na nějž jsem v jízdě skočil; rychlík vjel do tunelu a já jsem dělal váleček mezi stěnami vozů a stěnou tunelu. Naštěstí rychlík vyjel z tunelu v témže okamžiku, kdy jsem byl na konci vlaku. Chytil jsem se posledního držadla u stupátek vozu a dostal jsem se do vlaku.

Šel jsem od města do sousedního městysu. Pak jsem se dal náhle do běhu. Probíhal jsem stodolami a každá stodola se za mnou vznítla. Varoval jsem lidi, aby nezůstávali ve stodolách, kde pracovali, a jimž se stodoly vzněcovaly nad hlavou. Pak jsem přišel do míst, kde se cesta městysem zvedala do kopce. Viděl jsem z té cesty napravo nádhernou zelenou louku, kde všechno dýchalo spokojeností. Pásli se tam koně a jeden muž krásného vzhledu se projížděl na koni, který se též začínal pást. Domy při silnici dělily tu oblast světla a krásné přírody, samy jsouce již v přítmí a v pusté krajině. Chtěl jsem se dostat na louku. Vběhl jsem do domu a chtěl jsem jít zadním vchodem do krásné krajiny. V domě však hořelo a oheň mi bránil dostat se z domu. Vzal jsem motyku a podkopával se pod zdí, která byla současně stěnou pece. Když jsem se prokopal dost hluboko, vyrazily proti mně plameny. A strašná kočka na mne hleděla.

Byl jsem v New Yorku. Stál jsem na břehu moře a hleděl na ostrov. Ten se roztrhal pod mým pohledem a po částech připlaval k mým nohám.

Stál jsem v někdejším našem bydlíšti a přede mnou seděl stařec a měl na klíně právě narozené dítě. Více a více jsem vnímal, že stařec, já a právě narozené dítě jsem byl já sám ve třech osobách.

Byl jsem ve svém bytě a okno bylo otevřeno jako ve skutečnosti. Cítil jsem cosi těžkého, přesně odezvu stavů, v nichž jsem byl za bdění. Najednou po stěně domu šplhali temní mužové až do druhého poschodí, vstoupili oknem do místnosti, spoutali mě a odnesli do nedaleké krajské věznice, kde mě vhodili do nějaké prohlubně. Ale jen do té doby jsem byl bezmocný. Po pádu na zemi jsem si uvědomil svůj vnitřní stav, svobodu. A již jsem zase chodil po městě jako svobodný člověk.

Při svém zmateném pobíhání po pouštích a temných místech jsem se dostal do nějaké místnosti, snad kovárny. Dva ozbrojení silní muži se mě chopili; tlačili mě k zemi před kouřící bombu, která měla vybuchnout. Jelikož jsem viděl, že každý odpor je marný, podrobil jsem se jejich násilí. Když muži viděli, že jsem se podrobil, prchli z místnosti před časovanou bombou, jejíž výbuch byl určen jenom mně. Bleskurychle jsem vypočetl situaci. Vyskočil jsem proto a běžel ke dveřím s vědomím, že jeden z obou ozbrojených mužů mi zastoupí cestu. Stalo se. Přeběhl jsem rychle místnost a skočil na schody k druhým dveřím, odkud vystoupil druhý ozbrojený muž, kterého jsem zvedl a hodil na prvního s úmyslem, abych jednoho druhým zabil. Mezitím se do téže místnosti dostala dívka, o níž již byla řeč, a na ni se tísnilo s úmyslem ublížit jí velké množství lidí. Pobral jsem je všechny do náruče, zvedl je a udeřil jimi o zem. Zbylo po nich jen několik cárů.

Stál jsem u okna svého bytu a prohlížel jsem se. Byla sice tma, ale mé tělo svítilo matnější bělobou. Hleděl jsem na své ruce a nohy, kde jsem našel stopy po hřebech velikosti mince. Vzpomínal jsem si: "Ano, však jsem v těchto strašlivých dnech za bdění cítil vbodnutí kopí do svého boku a přitlačení trnového klobouku. Tento

klobouk se považuje za Kristovu ránu, ale mne zachraňoval. Jakmile se mi mysl hnula, kam neměla, trny nesnesitelně píchaly. Měl jsem tedy regulační prostředek pro mysl.

Běžel jsem krajinou a cítil jsem již, že jsem jakoby znovuzrozen, přestože příboj strašlivých zážitků zjevně nepřestal. Stál jsem nad údolím a hleděl do krajiny. Cosi podivného. Krajina šedá a neutěšená, ale jen pokud jsem se díval otevřenýma očima. Když jsem oči zavřel, viděl jsem tutéž krajinu, ale v novém, jarním hávu. "Aha," řekl jsem si, "duchovní oko," neboť jsem si uvědomil, že jsem hleděl čelem. Nebudu se tedy dívat starýma očima, nýbrž novým duchovním okem na svět. A toto poučení jsem si vzal do bdělého stavu.

Nyní se ještě zmíním o snech a viděních po osmi dnech realizace, v období následujících dvou let.

Jako první předstoupily přede mne tři smrti. Prohlížel jsem si je se zájmem. Byly bělavé a měly každá jednu věc: Kosu, hrábě a žebřík. Již se mi ukláněly a ta dlouhá kosou řekla: "Musíš si jednu z nás vybrat." Mrzutá věc. Hlavou mi proběhla vzpomínka na dobu, kdy jsem ze svého těla vyhnal živočišné teplo, a proto v něm pulsovala nesmrtelnost. Ale vzpomínal jsem hned: Nechtěl ses ztratit ve vesmíru, kráčeje stále cestou serafů, a proto je ti smrt údělem. Nevybrat si tedy znamená, že některou přijmeš nedobrovolně. A není smrt jako smrt. To jsem věděl. - Uvažoval jsem rychle, nevzdělán v symbolice. Kosou bude posekáno i dobro a zásluhy z dobra. Hrábě znamenají málo zásluh; musí se shrabovat. A po žebříku mohu nahoru. "Tak tu se žebříkem." Smrti se uklonily a zmizely.

Jel jsem v žebříňáku. Díval jsem se na měsíc, který jasně svítil. Ale měsíc se pod mým pohledem roztrhal a začal padat po kusech k mým nohám, až jsem se obával, že jeho svit byl projevem horka, že mě spálí.

Stál jsem u domu, kde jsem tehdy bydlil. Obloha byla jako ocelová, potemnělá a na obloze, v poloze mezi polednem a dvěma hodinami stálo Slunce, z něhož se valil hustý dým. Děsný pohled, vzbuzující dojem, že je to symbol strašných událostí, týkajících se celého světa. Obloha byla již směrem na západ celá zatažena kouřem ze Slunce a mé obavy vzrůstaly. Pak se náhle dalo Slunce do pohybu. Letělo rychle po obloze, zanechávajíc za sebou kouřovou stopu. I z toho jsem měl obavy. Ale ono se zastavilo. Dost nízko nad západem. Uspokojen jsem se díval po obloze. Ejhle! Zde Sirius, tam Arktur a na východě Venuše. Měsíc na východě v poloze úplňku, a přece jakožto n o v vycházel ze zatmění. V mé hrudi to zajásalo: Tak přece odevzdám Nauku?

Šel jsem (za bdění) přes viadukt k domovu. Byl den, ale před mýma očima se zatmělo. Díval jsem se na oblohu. Tam stojí Jupiter, řekl jsem si. A již mě táhl k sobě. - Ztratil jsem Zemi pod nohama a letěl jsem vstříc Jupiterovi. Jupiter se napohled dosud nezvětšoval, ale Země již byla maličká. Pak se stala slaboučkou hvězdičkou, která právě mizela, kdežto Jupiter byl v tom okamžiku veliký jako Měsíc. Ve mně vystoupila mírná obava, abych neztratil cestu, neboť jsem byl v prostoru mezi hvězdami. Ale Jupiter pak rázem zakryl celý obzor a já hup!, a již jsem byl na Jupiterovi. Hleděl jsem na krajinu a náhle jsem se ocitl před bytostmi. Sdělovaly si: "Návštěvník ze Země." Asi nejsem první, řekl jsem si. Zdálo se však, že neměly v úmyslu pustit mě dále, a pak jsem cítil, že okamžik návratu se přiblížil. Vznosl jsem se

tedy do prostoru. Neviděl jsem nic, ale letěl jsem bez obav. Ohlédl jsem se. Jupiter byl již zase veliký pouze jako Měsíc a vtom jsem spatřil nepatrnou hvězdičku, při jejímž spatření to ve mně vykřiklo: "Země!" A Země se proti zmenšování Jupitera zvětšila jakoby rázem tak, že zaujala celý obzor. Již jsem byl na Zemi. A co na tom bylo podivného? Po mnoha letech, když jsem poznal zákony viditelnosti nebeských těles, jsem přišel na to, že zvětšování Jupitera a zmenšování Země bylo objektivně správné. A že mi nevadilo vidět Zemi od Jupitera jako hvězdu na temném nebi, když je doslova v záři Slunce? Cestoval jsem takto vícekrát prostorem a vím: V dimenzi, v níž mohu takto cestovat, Slunce nesvítí. Je právě tak temnou koulí jako jiné nebeské těleso; jeho světlo fyzické neovlivňuje světlo astrální.

Byl jsem v Číně, kde jsem se ocitl v zahradě jednoho domu, v němž bydlil nějaký mudrc, jehož jsem měl být dědicem. Když jsem však vstoupil do domu, nenašel jsem v něm nikoho, ani toho mudrce, neboť byl neviditelný, a jak jsem se dověděl z vnuknutí, obýval prostory celého domu. Pak jsem byl těmito prostory příznivě přijat a zařídil jsem se v domě na trvalý pobyt.

Od severu, z točnových krajin postupovala do našich krajin nebetyčná vodní vlna a zaplavovala všechny země a kontinenty. I já jsem se ocitl v tomto moři, ale nevadilo mi to. Chodil jsem totiž po dně a dýchal jako obvykle, bez potíží. Posléze jsem se ocitl na nové zemi, která se vynořila z nesmírných vod.

Byl jsem na jižní Sibiři a byl jsem rozhodnut skočit do Tibetu. Hned nato jsem se odrazil od země a letěl nad pouště Gobi, kde jsem viděl oázy, v nichž pracovali mystikové, které jsem znal a kteří lpěli na světě. Kopali zemi a namáhali se, zatímco já jsem letěl prostorem a dopadl na severní hranici Tibetu, do krásné oázy, kde bylo velmi mnoho ovoce, jež slibovalo, že budu moci žít a fyzicky nepracovat, nýbrž jen se věnovat józe. - U tohoto snu bylo nejzajímavější, že jsem v době, kdy jsem jej snil, neměl těchto zeměpisných znalostí vůbec. Z toho důvodu jsem po probuzení nemohl uvést v soulad jižní Sibiř, poušť Gobi a Tibet, a proto jsem nemohl smyslu snu porozumět. Jeho význam mi byl tedy jasný až za několik let, kdy jsem se dověděl, že tyto tři oblasti zeměpisně spolu souvisejí.

Vyprávěl jsem o snech a viděních, která měla povahu snů. A napadá mi: Psychoanalytiku Dr. Freude, jsou všechny tyto sny a tato vidění projevem sexuálního komplexu? Domnívám se, že ona psychoanalytická věda je pouze velice úzkou subjektivní naukou, dobrou pro diletanty.

— — —

Osm strašlivých dní bylo za mnou. Smrtná ztrnulost, v níž jsem byl obětí mystických dějů, pomalu přestávala a já jsem se opět chopil vlády nad sebou. Pomalu ovšem. Příboje, které mě na úrovni mého já vyhlazovaly, nepřicházely již po vteřinách nebo minutách, nýbrž v době mnohem delší. A tak jsem šel do života s velikou posilou vzpomínky na své minulé životy.

Vzpomínka na minulé životy, zejména když je spojena s prožíváním významných stavů z těchto životů, poučuje člověka velmi výrazně o tom, že ve světě je všechno

pomíjející. Například já jsem zjistil, že jsem byl kdysi dobře situovaný a postavený, kdežto nyní nejsem, takže sama logika mne poučuje, že se tento stav může změnit.

Mám si tedy vážit života ve smyslu existence v jistých podmínkách, místě a čase? Nemohu již. Proud tvorby se valí a vyvrhuje svou odstředivou silou svá jednotlivá tvůrčí díla zde do podmínek dobrých, tam do podmínek truchlivějších. A před zraky toho, kdo se rozpomenul na to, že byl jedním z přírodou smýkaných tvůrčích děl, se ukazuje, že i nebeské bytí je zakončováno strastmi, protože není věčné. Z toho důvodu se v prsou rozpíná pocit závislý na odmítnutí každého ztotožňování se stavem "míče ve hře", ten pocit, který se v jiném smyslu projevuje jako stav svobody vědomím dobře evidovaný; člověk prostě začne v sobě nosit ničím nespoutaného ducha, který čelí drtivým čelistem času a následkem toho přesahuje všechno tvoření a stvoření, pokud je jeho existence závislá na čase.

Toto poznání a na ně vázané prožívání nemůže získat žádný z lidiček bavících se zájmem o vlastní minulé existence. Je velké množství sv. Janů Křtitelů, všech možných králů a královen ze Sáby, ale rozhodně ne poznání, o němž jsem právě mluvil. Proto možno soudit, že určování minulých existencí, s nímž se setkáváme mezi tak zvanými duchovními lidmi, především spiritisty, je marnivostí, která mravně škodí a duševně neprospívá.

Z hlediska vzpomínky na minulé existence jsem pochopil životní dění jako nahodilosti na předlouhé cestě inkarnacemi, a proto již pro mne neexistovali lidé výše a níže společensky postavení. Každý mi byl již roven a já jemu. Ty "pány" jsem přece také viděl jako korále v náhrdelníku nemilosrdné Kálí, která může tímto náhrdelníkem posouvat sem a tam. Začal jsem se domnívat, že já se zcela dostanu z této nitě. Získal jsem vůli a nevážil jsem si sebe do té míry, abych za krajíc chleba dal nepřátelům tělo i duši. A poznal jsem: Lidé chudí i bohatí právě za ten krajíc dávají tělo, což není tak zlé, ale i duši, což je velmi zlé. Získal jsem tedy před nimi oběma výhodou člověka, na nějž bude krátký každý řetěz, který bude umět příroda ukovat. Získal jsem rozeznávací schopnost, která mi dovolovala vidět do nejtajnějších záhybů lidských srdcí, a proto žádná zrada nemohla ze mne udělat opět světského člověka. Uvědomil jsem si, že jsem objevil Velikou nauku, která může utišit každou bolest, a šel jsem k velikému rozhodnutí dát ji nebo i vnutit světu. Budu-li ji jednou vnucovat, pak ne jako kuplíř, jenž po dobrém nebo po zlém vnucuje své pochybné zboží, nýbrž jako člověk, který ji sloučí s vědou a tím ji zatíží velikou vahou logiky a přesvědčivosti.

Cítil jsem již, že jsem získal moc, jejímž použitím bych mohl dlaněmi drtit světy a která jistě vyváží mé nesmírné nedostatky školního vzdělání a až nesmyslné sociální bídy. Ano, tuto moc, jež může pomoci nauce na denní světlo, budu používat po poradách s Bohem, poněvadž jsem člověk, který, protože je obdařen tělem, může vždy špatně vypočítat povahu reakcí. Bůh, jakožto esence živoucího kosmu, bude vědět více než já, jehož zrak může být oslepen stavu těla.

Spatřil jsem již před sebou svou cestu, která se vinula temnými propastmi zde a tam zase výsluním. Nezajímalo mne, jaké nahodilosti se měly sloučit s průchodem propastmi, ale uvědomil jsem si, že nic lehkého mne nečeká. Žil jsem však na světě a

žít s touto mocí a s tímto poznáním jako obyčejný člověk mi připadalo žít požíváním potravy, o niž bych okrádal lidstvo. Ať tak či onak, nebylo pro mne jiné cesty.

Byl jsem nemocen strašlivými pochody realizace. Ale byl jsem přitom dost silný, abych opět sebral své síly k soustředění, v němž jsem zaostřil pozornost, mysl i vědomí jako ostříž. Reakce přicházely.

Šel jsem po nábřeží a pociťoval jsem jakýsi tlak na prsou. A pak náhle nesmírná tíha celého vesmíru mě začala drtit. Sbíral jsem všechny své síly, až jsem se stal vědomím v každé buňce svého těla a vyvážil tuto nesmírnou tíhu. Najednou jsem získal dojem, že jsem na jedné misce váhy a vesmír na druhé, a zjistil jsem, že jsme stejně těžcí. A uhodl jsem: Právě jsem vyvážil činnost celého vesmíru. To je zasvěcení zvané "veliký svatý řiši".

Dosáhl jsem analytického soustředění, v němž jsem rozhrnoval hmotu těla jako mraky a zatoužil jsem: Jen více do středu. A tu jsem již konstatoval, že jsem rozhrnoval hmotu země a rychle klesal k jejímu středu. Ocítl jsem se ve středu země a vdechl její "jádro". - Další zvýšení moci a zasvěcení zvané "demiurg".

Mé vědomí se rozlétlo po žilách a nervech, které nejsou v mém těle, nýbrž se šíří do prostoru, po zemi. A vědomí se rozpadlo v miliony "já", které byly mým vlastním já - tímto způsobem jsem se vmísil do srdce všech lidí. Již jsem pocítil jejich živočišnost, kterou jsem tak těžce snášel. Musil jsem se tedy "usebrat". Vytvořil jsem opěrný bod pro soustředění ve svých prsou a ve stavech, v nichž jsem žil ve světě Brahmově. A cítil jsem: Táhnou lidi k sobě jako ve stavu vědomí totožného s Bohem. - Již jsem se utrhł a vrátil do sebe, ale v mém vědomí vystoupilo poznání: Pozvedl jsem lidstvo. - Nejsem a ani tehdy jsem nebyl snílek, abych si myslel, že jsem lidstvo omilostnil, já, člověk boží, který to může, jen když chce. Nic takového. Uvědomil jsem si jen, že tendence přirozených zájmů lidstva postiženého mou zpřítomňující koncentrací bude mírně uhnuta směrem k Bohu. A zřejmý projev? Nic takového. Život nás šidí tím způsobem, že naše názory mění nenápadně. A kromě toho: Duchovní život není chození do kostela a modlení se do umdlení. Ale - proč o tom uvažovat. V každém případě bylo přijato zasvěcení zvané "christos".

Vyhledil jsem ze sebe každou stopu jáství, které si myslí, že ví, zná, může. A tak jsem se cítil jako "nikdo". Byl jsem jen jedním z lidí s omezenými možnostmi, protože se podrobují a budu vždy podrobovat Zákonu. Zasvěcení zvané "dítě".

— — —

Tím skončila doba, v níž jsem s konečnou platností dosáhl pravého zvnitřnění, z jehož předpokladů jsem mohl nazírat na život jako člověk pozorující, a nikoli reagující. S touto změnou ovšem také souvisel přesun vědomí ze stavu bytosti elementární do stavu bytosti intelektuální. Proto jsem se stal člověkem duševně dobře učeněným a na základě předcházejících mystických zkušeností jsem se začal cítit jako ten, kdo ví, zná a je si vědom odpovědnosti za všechno své jednání. Z hlediska dřívější naprosté poddajnosti životu a světu byla tato nová situace tíživá, ale já jsem nabył přesvědčení, že spoutávající odpovědnost tryskající z poznání se nedá srovnávat s plody poznání, jímž bylo především porozumění souvislosti situací s karmickým předurčením. Dosáhl jsem přece možnosti volit cestu životem a nikoli jen podléhat předurčující moci

karmických dispozic. Tento stav se dá srovnávat se svobodou, která je v počátcích nového života získaného mystickým úsilím omezena pouze utvářenou reakcí na tendence vetknuté v mase fyzického bytí.

Vzhledem k tomu jsem se cítil vysoko nad lidmi, kteří sice mluví velmi mnoho o tom, že dělají, co si sami usmyslí, kteří však zřejmě dělají pouze to, k čemu jsou puzeni vnitřním napětím. Ale toto poznání mne lidem nevzdálilo. Spatřoval jsem, že jeho nejvyšší smysl je v tom, když je sděleno, neboť jsem pochopil, že je metou, v níž teprve se rozhasí blud o volnosti a svobodě, jež nám předkládají lidé, kteří si mohou jen myslet, že dělají to, co sami chtějí. Toto jsem ostatně viděl jako úděsnou a karmicky hroživou nevědomost, v níž si nikdo nelibuje, i když předstírá, že je v tomto svém stavu spokojen.

Uvědomil jsem si, že za poznání, které jsem nyní měl, bych byl zaplatil třeba i svým životem, a jestliže jsem nikde neviděl stejný nepokoj v tísní nevědomosti, uhádl jsem, že příčinou byla jen relativně větší připoutanost k světu, který mně ukázal již nyní svou zlou tvář. Na základě toho jsem vstříc své budoucnosti stanovil takovou cestu, že všechny osudy, které dále popisují, byly jen logickým následkem mé volby. Ostatně jsem přijal názor, že je nejvýš správné setrvat v těžkém životě, který vždy souvisí se snahou realizovat na světě něco nového, a tento názor jsem opíral o přesvědčení, že takové obtíže, jaké jsem viděl souviset s úsilím o sdělení Nauky, by nemohl přijmout nikdo, kdo již přijal plody záslužné karmy, pocházející z mystického zasvěcení. Zdálo se mi, že když nechám pokračovat těžký osud ve svém životě, bude to jen setrvávání v podmínkách, jež mi přiřkl starostlivý a o mé dobro pečující Osud a že to tedy nebude znamenat nic zlého, jako by to znamenalo u člověka, který by šel z dobrého osudu do špatného. Tím se moje volba stala čímsi lehkým a zcela přirozeným, zejména když jsem v sobě cítil sílu a schopnosti překonat a v dobrém smyslu se vypořádat s každou životní nahodilostí, ať již byla jakkoli těžká, spleť a zlá.

V tom tedy spočívaly předpoklady pro osudy, které popisují dále.

Pokud jde o prožitky z realizace, seznámil jsem se jejich pomocí se všemi mystickými stavy, k nimž se může dojít mystickou cestou. Kromě toho se u mne vyvinul a ustálil jasnocit, jehož pomocí jsem mohl zjišťovat postup, překážky a způsob jejich překonávání na mystické cestě jakož i stupeň duchovního vývoje u jiných lidí. Tím jsem dosáhl zasvěcení do mistrovského stupně, k němuž mně chyběly toliko jisté životní zkušenosti, které poskytují takový stupeň sebevědomí, jehož je třeba k jednání s lidmi. A jelikož jsem věděl, jak se musím chovat, abych tyto zkušenosti získal, volil jsem též cestu životem, již popisují v dalších statích.

KAPITOLA IV.

Nový život

Čtyři doplňující zasvěcení, o nichž jsem mluvil v předcházející kapitole, jsem považoval za dostačující. Šel jsem s nimi do dalšího života, o němž jsem ještě nevěděl, jak se bude v detailech vyvíjet, ale měl jsem vůli odevzdat nauku hledajícím lidem, kteří se o ni u mne přihlásí. Avšak nestál jsem v životě jako seraf, který "dosáhl" formou absorpcí, nýbrž jako člověk sám v sobě znovuzrozený, jenž fyzicky ještě prodělával procesy všeobecné regenerace. Ta tam byla síla, která mne provázela stavy duchovního oslavení, ta síla, jejíž pomocí jsem zvedl více než dva a půl centu krátce před realizací. Cítil jsem své tělo spíše jako subtilní než odolné a musil jsem se šetřit a určitou životosprávou léčit po celých následujících jedenáct let. Jinak se mi vedlo lépe i zevně, především zásluhou poznání, že ani dobré sociální učlenění nemusí člověku poskytnout možnost být prospěšným ve větší míře než titěrnými výdělky, jejichž pomocí se nasytí hladové žaludky nejbližších členů vlastní rodiny.

Uklidňoval jsem se tedy více a více a do mystických pochodů se začaly vměšovat též pochody posilující. A jestliže zapadly některé robustní mystické a magické síly, vyrovnávalo se to nesrovnatelným jasnozrakem a porozuměním, jehož jsem dosáhl. To všechno přispívalo ke zharmonizování všech sil mé bytosti, a tak jsem mohl více a více odpočívat pod baldachýnem božského vidění a slyšení.

Zdali však ze mne vyprchala všechna nespokojenost, prýstící z neukojených tužeb? Ó nikoli. A tak pod příznivější konstelací subjektivního prožívání docházelo u mne pomalu k další mobilizaci výkonných psychologických sil. Pomalu a neznatelně, alespoň pokud se dalo usuzovat z faktického fyzického stavu a ze stavu citů.

Ohňové vlny se již dostavovaly jen zřídka, avšak snášel jsem je tíže a tíže. Po necelých dvou letech se dostavila vlna poslední.

Šel jsem po mezi směrem k domovu, kam jsem se vrátil jako návštěvník právě tři měsíce před vstupem na mystickou cestu, k domovu, který jsem opustil téměř před dvěma roky a později vybudoval pro svou matku, když ji otčím přivedl zcela na mizinu, k domovu, který jsem přijal později za svůj vlastní útulek. - Již jsem to zase cítil. A jelikož jsem byl zeslaben, obával jsem se toho. Ale ohňová vlna přišla opět.

Padl jsem napolovic do mdlob, a když vlna přešla - a dlouho netrvala -, hleděl jsem do svého těla s poznáním, že je již cele vypáleno. Jenom zkušenost z předchozích dob mi nedávala možnost věřit, že jde opravdu o poslední ohnivou vlnu.

Co však dělat, jestliže žijeme ve víru nezměnitelných pochodů? Přišel jsem pomalu k normálnímu vědomí, podivuhodně svěží a silný, pokud jsem v té době silný byl.

Před mýma očima přijímalo božské světlo konkrétnější formy a chaos Velké realizace se zdál zapadat do nenávratna. Kéž by tomu tak bylo opravdu, pomyslíl jsem si. Jediné, co jsem potřeboval, bylo zotavit se.

Dal jsem brzy výpověď ze zaměstnání, neboť jsem se necítil dost silný vykonávat je a rozhodl jsem se přijmout zaměstnání lehčí, třeba s menší mzdou. Odstěhoval jsem

se domů a našel jsem si místo v družstevním podniku; jenom přes třicet hodin v týdnu jsem měl pracovat.

Žil jsem nejlepším obdobím svého života. Bydlila se mnou božská společnost, nevýslovně něžné city bohů, přírodních duchů a různých bytostí duchovního světa se mě dotýkaly a setrvalo u mne neustále světlo jiskřivého se ovzduší. To všechno se začínalo zase vlnou, která byla však jiná než předchozí, ohňové.

Ulehl jsem totiž ke spánku a jako obvykle jsem vypudil z mysli a vědomí všechno, co souviselo se světem jak v myšlenkách, tak v pocitech a vůbec ve všech stavech, to světské, jež můžeme nalézt v bytosti obražené v náladách. Když jsem měl mysl a vědomí čisté, zmocňovala se mne strnulost. Nikoli však taková, jaká se o mne pokoušela tehdy, když se dostavoval palčivý oheň, nýbrž pouze strnulost z napětí snad elektromagnetického, ale čistého a "bílého". Kromě toho počátek pocitů s tím souvisejících nebyl v hlavě, nýbrž v nohou. Ale to mě neuklidnilo. Měl jsem v paměti strašné stavy z vln ohňové povahy a měl jsem z nich obavy jako ze stavů zničujících.

Nic takového však nepřišlo. Pocit strnulosti postupoval od nohou k hlavě; když se dostával do trupu, poznával jsem, že je zcela jiné povahy než všechny dřívější stavy, a tak jsem všechno jen pozoroval. - Strnulost se změnila v pocit síly, osvěžení. Bezprostředně za ní postupovalo světlo, vyčištění hlavy (mozku) a pocit jakési regenerace. A to, jak se ukázalo později, byl poslední stav realizace ve smyslu pulsace neovládnuté životní síly.

Za nějakou dobu jsem náhle spatřil ve svých prsou vztyčovat se poupě růže, které se pomalu rozvíjelo, šíříc takovou vůni, že si lidé mysleli, že na sebe nanáším růžovou voňavku. A květ růže pomalu uzrával, jeho lístky se pomalu prodlužovaly, hoříce jako plameny, až celá růže vyhořela beze stopy. A ve mně zůstala mocně posilující krásná vzpomínka po dlouhá léta jako živá. Vždyť celý tento proces trval asi půl roku.

V zaměstnání jsem však byl mezi sociálními demokraty. Strašné prostředí pro člověka žijícího tak, jak já jsem žil. Připadalo mi to, jako bych byl někde v pekle a před mými zraky vyrážely často červené plameny, znaky to sféry, k níž se tito vyznavači materialismu hlásili bez hrůzy z následků této přichylnosti, hrůzy, které bych já propadl, kdybych tam také patřil, hledě i k zásluhám, které jsem získal svým dosavadním životem.

Kdosi ze spoluzaměstnanců se dověděl, že jsem "duchař", a to bylo pro tuto společnost příčinou k povyražení. Mnohému jsem dovedl čelit, ale nad něčím jsem zůstal stát s nepochopením, jak může někdo propadnout tak strašné karmě, že na sebe klidně uvaluje vinu nevhodným vystupováním proti Bohu, pravdě a svatosti.

Uvažoval jsem: Což je dnešní lidstvo tak degenerované, že se již vřele hlásí k pekelníkům? Ano, poznával jsem. Chudoba není pouze výsledkem bezprostředního třídění lidské společnosti, nýbrž je to sigillum karmického učlenění, které člověk obdržel následkem určitého mravního porušení. Poznával jsem, že je to logický výsledek konkrétních činů, a mé poznání se náhle rozšířilo. Prohlédal jsem, že jsou-li tito lidé postiženi tak, jak jsou, lidé bohatí jsou postiženi jinými karmickými neduhy.

Nezáviděl jsem již nikomu. Všude jsem spatřoval utrpení a má nechuť se obrátila i proti mé bezkrevné společnosti sídlící v jiskřivém ovzduší.

Bránil jsem se nájezdům tak či onak a na jedno slovo "duchař" jsem řekl: "Ano, ale co vy, kteří jste překonali pověrčivost. Mohu vám říci, že právě kdesi na jihu v moři vybuchla sopka. Však se o tom dočtete v novinách."

Na toto zjištění se nezapomnělo a zakrátko přišel vedoucí a sděloval: "Nechte to být, s tou sopkou to byla pravda."

Jak jsem to zjistil? Vídával jsem a vídávám ve svých prsou takovéto náhle se přiházející věci. Právě v tu chvíli jsem zřel ve svých prsou rozbouřenou hladinu a výbuch sopky Krakatau.

Pak se dostavila jedna špatná předzvěst, jejíž dosah jsem neodhadl, neboť má pozornost byla obrácena docela jinam. - Ukončil jsem právě cvičení a uléhal jsem s úmyslem vyspat se. Obrátil jsem se na pravý bok a již - jsem slyšel cosi jako šelest. Rychle jsem se ohlédl a viděl jsem obří postavu více než dva metry vysokou, jejíž tělo nemělo pevné kontury, nýbrž bylo určeno vlnící se zhuštěnou plastickou látkou, směsí to ohně a vzduchu. "Neboj se," řekl, "já jsem Merkur a přicházím ti jenom říci, že Saturn, který působil před třiceti lety na lidský svět příznivě, bude teď lidstvo trestat."

Zjev zmizel a já jsem byl neklidný. Počítal jsem, že bude Saturn magickým vládcem v roce 1930 a v opozici se Sluncem bude někdy v červnu toho roku, a rozhodl jsem: Bude to počátek zlé doby. - Co bylo před třiceti lety, to jsem ovšem nevěděl. Tradice říkala, že před první světovou válkou byly "zlaté časy".

Těchto předzvěstí byla v té době celá řada, ale tato byla nejvíce neosobní. Proto jsem ani nezapochoyboval, zda si se mnou zahrává fantazie. Ostatně toto zjevení doplňovalo mé přímé vize, které působily bezprostředněji a také ovšem strašněji. Viděl jsem se totiž vždycky v těch dobách, jež se před mýma očima rýsovaly, jako vzkypění temnot, jež na sebe narážely v mocných vlnách, kdežto v lidském světě se odrážely jako nejvyšší osobní nebezpečí a nejistoty pro každého jedince, a proto i pro mne.

Jevilo by se mi to vše téměř jako nerealizovatelné, kdybych byl hleděl na situaci očima přítomnosti. Téměř absolutní svoboda a relativní spokojenost nedovolovaly předpokládat, že se situace může změnit tak podstatně. Až teprve uplatňující se moc "Třetí říše" ukázala, co všechno může být; přesto však ani zákonná ruka, nebo lépe nezákonná, nevydobývala zlo z takové hloubky, z jaké je dobývaly předzvěsti a vize.

Teprve nyní, kdy po zemi našeho kontinentu šlape noha démona komunismu, zdá se jeho ruka to zlo dobývat.

Nevylučuji však, že dnes, kdy se kdysi se rýsující zlo v oblasti předzvěstí stalo konkrétním, čili pulsuje v lidské společnosti, dostanou se do činnosti síly lepší, zlu vzdorující. Přesto však tehdejší předzvěsti nejsou smazány a já jsem schopen věřit jen v to, že ještě více zla se dostane lidstvu za jeho karmické porušení.

Kéž by proto v lidských mozcích zahřměla výstraha, že volný rozvoj chtíčů vede lidskou společnost do propasti, a z této výstrahy jim vzešlo poučení, že je třeba zasévat dobro, neboť i ono je semenem, které musí být zaseto, aby mohlo vzklíčit, vzejít, dozrát a stát se sklizní.

Je třeba skoncovat s pyšným konstatováním, že vědomí osobní ceny dává záruku ve věcech odporu proti mechanické a naléhavě se uplatňující sklizni zla. Je třeba

skoncovat i s přesvědčením, že sám pro sebe je každý jedinec dobrý, kdežto všichni ostatní lidé špatní. Každý má nějaký kaz v charakteru a tyto kazy se slily a vytvořily hnací moment, jenž hravě tlačí celé lidstvo na okraj propasti... A zlo zlem nelze vykořenit.

Byl jsem neklidný více a více a zjistil jsem, že nejvyšší spokojenost ve mně není. A tak, aniž jsem si to uvědomil, jsem se připravil na nový výpad. Předpokládal jsem, že musím skončit se svou nespokojeností. Jak?

Přestal jsem jíst, pít, spát. A velikým voláním jsem bil do nebe. Volal jsem Brahmana. Představoval jsem si Ho jako kvalitativní náplň vesmíru, která se může od něho nějak oddělit a představit se mi buď jako Duch, nebo jako bytost - všechno bylo jedno.

A mé volání hřmělo a za ním stálo rozhodnutí setrvat při něm, i kdybych měl být zničen nebo se měl vesmír zřítit. Já sám jsem byl již jako plamen prorážející všemi oblastmi vesmíru a mé zaklínání bylo zoufalým výkřikem stejně jako rozkazy všem: do všech směrů až do nekonečna...

V prostoru, v dosahu mého vědomí a vnímání začalo se cosi zhušťovat a kmitalo jako neuspořádané vibrace, jejichž tendencí bylo shluknout se do konkrétní formy. A já jsem volal mocně, prosebně i velitelsky dále a dále.

Všechno jsoucí již opustilo své místo. Vesmír se obracel sem tam v divokém zmatku a já jsem náhle spatřil: Kromě Boha naplňujícího nekonečné prostory je všechno Bohem.

Začínal jsem se obávat následků tohoto stavu. Obrátil jsem své zaklínání a volal jsem: "Již dost! Ustup již zpět! Nechť je všechno při starém!"

Všechno se pomalu vrátilo na své místo a ve mně se rozkládal klid bytosti, která již nikdy nic hledat nebude. Viděl jsem Brahmana, Boha, kterého podle bible nemůže nikdo spatřit. Ostatně nešlo o Boha v teologickém slova smyslu, nýbrž o kvalitu potenciálně živoucí, o vizuální jas, který je podstatou živoucích, fyzikálních a gravitačních projevů ve vesmíru smyslových skutečností. A tohoto Boha skrytého v nicotě, která je za tvůrčími jevy vesmíru, jsem evokoval a svolal skrze vesmírný prostor do své vizuální oblasti. Když se v ní projevil, světlo ve mně poznání, že on sám i všechno jsoucí je Bohem, který je ze všech bohů tím nejvyšším, samým Brahmanem, prapodstatou bytí, jevů a dění.

Tato moje definice Boha, hinduistického Brahmana, neznamena ještě, že jde o Boha, jenž může být něčím otažitým vzhledem k Bohu, vyznávanému teisty. Teisté totiž sami nevědí, čemu nebo komu se klaní; ve vesmíru však existuje pouze jeden pravý Bůh, jenž je skrytým pánem všech teistických bohů, ať již jsou jakkoli pravými nebo nepravými.

Ke skutečnosti se nemůže nic přidat, ani se jí nemůže nic podstatného ubrat. Vzhledem k tomu se odvažuji tvrdit, že i když ten nejvyšší Bůh, jehož jsem se mocným vzepětím ducha dovolal, je povahy spíše fyzikální než teologické, přece je univerzálním základem všeho jsoucího; je pak již pouze na člověku, zda Ho chce vidět jako skutečnost životnou a nad životy vládoucí nebo jako kvalitu, která je potenciálně stejně životná jako přírodovědecká nebo fyzikální.

S životnou, neboli antropomorfní podstatou kosmu však nemůžeme dospět k vyřešení kosmologických problémů. Všechno bytí a dění je svázáno fyzikální zákonitostí, která je dána stvořením, a nikoli zákonodárcem. Teprve ve vzájemných vztazích stvoření se zdá zákonitost racionalistickou, ale toto zdání je konvence, která nemůže postihnout pravdu. Spíše je třeba poučit se ze skutečnosti, že dvě tělesa v prostoru budou vždy na sebe působit, což vede k jejich srážce nebo gravitační rovnováze; oba tyto výsledky jsou však zákonité a logicky správné. Obměny této skutečnosti vysvětlují všechno, co se děje ve vesmíru velkém (makrokosmu) i malém (mikrokosmu), ba i na samé zemi...

— — —

Bylo mi nedávno dvacet let, a přece jsem následkem vize Brahmana dospěl k postoji člověka, který získal životní zkušenosti věků. A pochopil jsem: Není v lidském světě životní zkušenosti, kterou bych již neměl. Následkem toho jsem se začal cítit stár jako sám vesmír. Však jsem o tom mluvil s jedním knězem, který zabědoval: "Jak tajemný je počátek všeho stvoření." Tehdy jsem odpověděl: "Mýlíte se. Já vím, jak všechno vzniklo. Když Bůh tvořil svět, byl jsem totiž právě u toho." Na jeho údiv, že jsem podle jeho názoru zlehčil tak vážnou otázku, jsem dodal s úsměvem: "Vy jste ovšem byl přítom též, ale nepamatujete se na to, kdežto já ano." A ten milý a skromný kněz si myslil, že hrubě žertuji.

Stal jsem se tedy z hlediska pudů vyhaslý, získal jsem zkušenosti celého lidského rodu, seznámil jsem se s osvobozující naukou. Byl jsem připraven vyjít s ní do světa. Ale jak? Chyběla mi výřečnost, následkem nevzdělanosti jsem lepil věty dohromady s nadpomyslitelnými obtížemi, byl jsem tak chudý, že by mne, kdybych hlásal učení, považoval každý za blázna, a bylo pořád ve mně něco, pro co bych se mohl přirovnat k vyděšenému zajíci prchajícímu před lidskou společností, neboť jsem mezi lidi nepřišel ani v době školních let, ani později.

Uvažoval jsem, že začnu jinak. Budu si říkat své znalosti, jako kdyby je někdo říkal mně s úmyslem, abych mu za určitých předpokladů rozuměl. Tímto způsobem jsem chtěl doplnit své školní vzdělání a ostatní se mělo ukázat.

Jelikož jsem byl rozhodnut s konečnou platností, zajímalo se o mne to, čemu magikové říkají Strážkyně nebo Strážce Prahu a buddhisté Máro. Nebylo to nic vážného, jenom jakýsi odpor, který se vměšoval do prostoru mezi mýma očima a nekonečnými vesmírnými dálavami, jež bych musil vidět jako plné nehynoucí nádhery božského Ducha a Světla. Neměl jsem však zájem o odpor, neboť jsem ho až dosud v náhlých, prudkých akcích vůbec nezaznamenal. Šel jsem tedy klidně dále po svém.

Mezitím jsem odešel na vojnu jako branec s úmyslem vrátit se do tří měsíců, a tak mě z vojny propustili za jeden měsíc.

Vrátil jsem se z vojny, ale nevrátil jsem se do zaměstnání, kde jsem měl tolik volného času. Rozhodl jsem, že budu musít vzít na sebe břemeno udržovat rodinu, což bylo spojeno s většími náklady, než byl můj výdělek v tomto podniku. Příčina větších nákladů spočívala v tom, že mezitím, co jsem byl na vojně, přijala matka zpět otčíma, který nikdy nic nedělal, ale zato hodně sliboval, že matku finančně zajistí,

když jsem já na vojně. A tak matka, aniž dala na mé slovo, že do tří měsíců budu z vojny doma, přijala tento danajský dar, nebo ještě lépe bezcenný slib.

Nastoupil jsem místo tam, kde jsem začal jógu. Zase začala pro mne vyčerpávající práce, kterou jsem vydržel sotva rok. - Mé rozhodnutí odevzdat mystické učení hledajícím lidem působilo na démona Prahu. Zjevil se mi a snažil se řídit mé kroky. Když jsem vystoupil ze zaměstnání, předstoupil přede mne a radil: "Nech toho všeho, buď sám a povede se ti velmi dobře. Každé tvé přání splním, ať se týká čehokoli z věcí existenčních."

"Tak když to umíš, tak mi teď opatři místo," zažádal jsem. "Ale počkej. Nechci jakékoli místo. Vyptám se, kde se mnoho nepracuje, ale zato dobře platí. A budu-li mít méně než dosud, tak na tom nezáleží." Byl jsem totiž vedoucím a měl jsem plat relativně velmi vysoký.

Po nějaké době jsem se o takovém místě dověděl. Proto jsem zavolal Strážkyni Prahu a přál jsem si: Tak je to tam a tam. Pak jsem se již nestaral o nic. Měl jsem přání odpočinout si asi šest týdnů a pak jsem chtěl kvůli financím nastoupit do jiného zaměstnání.

V tu dobu jsem chodíval každou neděli do kostela, protože jsem při realizaci poznal dobře jeho vliv. Když totiž mé tělo "hořelo", vpadl jsem do kostela, vlastně poprvé, jako návštěvník. Možná, že bych byl vpadl také jinde, ale všude jinde byly pro mne zavřené dveře.

Co to? Kde je oheň? říkal jsem si. Bylo mi dobře. Nevýslovně dobře. Jeden doslova sladký okamžik v pekelné věčnosti. Setrval jsem tedy v kostele, dokud jsem nenabral trochu sil, a pak jsem vyšel ven. A bouře tu byla znovu. Vrátil jsem se. Zmizela. To je vliv kostela, poznával jsem.

Šel jsem tedy jako obvykle v neděli do kostela. Potkal jsem vedoucího z místa, které jsem si vyhlédl. Znal jsem ho velmi málo, jen několikrát jsme se viděli, a co jsem usiloval o jógu, lidem jsem se vyhýbal. Tak jsem ho neviděl několik let. Ale on mě poznal a zeptal se: "Co děláš?"

"Nic," odpověděl jsem.

"Nechtěl bys jít k nám?"

"Půjdu."

S "milostpaní" všechno sjednal, a tak jsem nastoupil, aniž bych se předem představil.

Bylo to dobré místo. Práce málo, plat dobrý, a tak jsem měl opět hodně času na jógu. S vedoucím jsem spal v jedné místnosti. Jenže já jsem spal málo. Pořád jsem měl co dělat s prohlédáním sebe.

Vedoucí spal a já jsem zjišťoval: "Něco se mu začíná zdát. Musím se podívat, co. Šel jsem za jeho snovým tělem do blízké vesnice, kam šel za děvčetem. Rozhodl jsem se: Až vstane, povím mu to.

"Gustave, copak se ti to zdálo," začal jsem svou řeč.

"Ale nic. Alespoň se nepamatuji," odpověděl.

"Přece něco," řekl jsem. "Byls ve vedlejší vesnici."

"A jo, máš pravdu, jak to víš?" divil se.

"Ale to nic," řekl jsem. - Tím byla tato záležitost odbyta a já jsem se přesvědčil, že mě zrak neklamal.

Mé peněžní výdělky nestačily. Doma bylo třeba peněz více. Musil jsem to nějak udělat. Přišli tedy za mnou učňové, kteří na mém starém místě byli po mém odchodu nespokojeni s novým vedoucím, a tak by mne rádi přilákali zpět. Řekl jsem jim, že bych šel, když mi šéf zvýší podstatně plat - a udal jsem hned sumu. Hoši to sami vyjednali a přišli znovu se vzkazem, abych přišel k šéfovi. Bez mluvení přistoupil na mé podmínky.

Tak jsem se vrátil opět na staré místo, kde jsem měl mít nyní velmi dobrý plat, ale vyčerpávající práci.

Má energie, kterou jsem až dosud vykazoval pouze v oblastech abstraktních, se ukazovala na povrchu. Všechno šlo jako hodiny a já jsem se zařídil tak, že s malým posunutím začátku práce jsem získal dvě hodiny volna pro sebe. Mohl jsem chodit denně na mši a to mi bylo velmi příjemné. Přitom jsem řídil práci tak, že i učedníci získali dvě i více hodin volna denně navíc. Trochu se přitom škorčili s paní šéfovou, která se jednou rozčílila a začala jim vykládat, že bez nich, zaměstnavatelů, by oni "chcípili". Jako blesk jsem ji popadl za límec a kopancem do zadnice jsem ji vyhodil z dílny. Pak jsem na ni řval. Šéf přišel odněkud zvenku, ale utekl honem nahoru do pokoje.

Od té doby jsem nepřipustil, aby choť šéfa ukládala učedníkům mimořádné úkoly v pracovní době. "Můžete tu poroučet, až tu nikdo nebude," rozkázal jsem. A učedníci využívali mého zákroku, a když neměli co dělat, zmizeli venku a již je nikdo neviděl. Byli jako draci. Místo řemeslu jsem je nejprve učil myslet a jednoho, který si kolegům postěžoval, že jsem tyran, jsem přivítal hned poté ohromným pohlavkem.

"Co mě bijete?" řekl.

"Víš, cos prve říkal venku tomu klukovi?"

Byl přesvědčen, že čtu myšlenky i na dálku, a tak mlčel a nechal si své bolesti pro sebe.

Jak by byl mohl pochopit mé nesmírné zatížení? Pracoval jsem do úpadu tělesného i duševního, vykonával mnohé práce za ně, aby nemusili pracovat jako kdysi já dvaadevadesát hodin týdně, a tak malé poučení mělo dát věc do pořádku bez povídání a vysvětlování.

Saturn začal působit. Bylo léto 1930 a já jsem již nevydržel v nečinnosti. Rozmlouval jsem o svých starostech s Bohem a určil jsem cesty pro mne schůdné, abych mohl nauku odevzdat. Nedostal jsem však žádné schválení. A já jsem měl na mysli události poslední doby. Nikoli nezaměstnanost, která postihla tolik lidí a sklonila jejich šíji tlakem nesnesitelné bídy. Mně se vedlo dobře v zevním smyslu, ale pozoroval jsem zásahy Strážkyně Prahu. Místo abych mohl nějaký poměr navázat, takový poměr, který by sliboval příležitost k odevzdání nauky, viděl jsem kupit se překážky v tom smyslu, aby se mnou nemohl nikdo ani promluvit.

Byl jsem znám tím, že jsem předpovídal počasí na hodinu. Potkal jsem jednoho sedláka, který se mě chtěl zeptat na počasí. Otevřel ústa, ale otázku ze sebe nevypravil... Nebo jsem seděl před domem na schodech. Přicházela jedna mladá paní, jak později pověděla, s úmyslem pohovořit si se mnou, neboť prý hovor se mnou

posiluje. Zvedl jsem hlavu a hleděl jsem jí vstříc. Pozoroval jsem však, že se dívala jako proti světlu nebo jako když jde proti silnému větru. Pak se obrátila a odešla. Potom mi řekla moje matka, že se mnou chtěla promluvit, ale prý viděla můj obličej tak zářit, že to nesnesla a musela odejít.

Tak tedy dost! Takhle by to nešlo, uvažoval jsem. Pak jsem se rozhodl promluvit s Bohem a postěžoval jsem si mu na tuto situaci s poukazem, že pro přenos nauky potřebuji přece vztahy k lidem. Nejsvětější přikývl. Ale po poradě s ním jsem neměl žádnou vyhlídku na dobré východisko.

"Musíš pojmout ženu jako manželku a to ti spojení s lidmi opatří," odhalil poslední cestu. - Já jsem však až dosud věděl, že ten, kdo chce překročit věky, nesmí mít nic se ženou. Tehdy jsem byl postaven i před tuto situaci a prohlédl jsem osud tímto směrem.

Nejsvětější zmizel. Klonil jsem se k tomu vstoupit i na tuto cestu, bude-li toho třeba. A zatímco moje mysl byla zaměstnána touto úvahou, vylétla z temnoty přede mnou Strážkyně Prahu a vyla: "Ha, jen zkus jít touto cestou! Zde viz svůj osud, půjdeš-li jí..."

Byly to neutěšené vyhlídky, ale z reakce temnoty jsem usoudil, že na tom přece jen něco bude, jít touto cestou. Démon běsnil..."Ty nechceš tento pokojný osud s podmínkou, že se budeš starat jen o sebe?" Nové obrazy, utěšené po vnější stránce, ale na konci jsem se viděl jako odříznutá haluz, daleko odpadlá od stromu života.

Dal jsem rozkaz s kladným postojem k ženitbě. A konkrétnější a konkrétnější obrazy neutěšené budoucnosti mi vyvstávaly před očima. Kdybych byl zvyklý trást se obavou před předzvěstmi, byl bych asi své rozhodnutí odvolal. Skrývá-li se však zlo za zástěnou budoucnosti, pak má každý odvahu nezměrnou a - tak i já jsem ji měl.

Přání se tedy rozletělo a již jsem vstoupil do ženského světa. Rozhlédl jsem se a viděl: Tato jediná v sobě nosí jiskru, která může být rozdmýchána v pravý božský plamen. Že má špatné nervy? Tato indisposice je lepší, než kdyby byla prosáklá materialismem. Kde bylo srdce mrtvé a mysl setrvala u hlíny, tam se mi zdála situace beznadějnější, než mohly vyvolat jiné obrazy. Taková žena by totiž trpěla, aniž by se karmické dluhy jejím utrpením daly splatit.

Přinesl jsem té, která se měla stát mou manželkou, knihy o mystice, jimž stejně nerozuměla, a vyslovil jsem přání: "To dělám a vstoupím do manželství s podmínkou, že dostanu svolení, abych v tom mohl pokračovat." Byl bych mohl také říci, že si budu hrát s mořskými draky a rozuměla by stejně. A tak svolila.

Zaprorokoval jsem si: "Budete se mnou nesnesitelně trpět. Ale co dělám, je dobré a vynasnažím se udělat něco i pro vaše dobro..."

Předzvěsti byly tak nepříznivé, že bych byl to, co jsem již načal, raději skončil. Pokoušel jsem se. Potřeboval jsem prohlášení, že mě nemá ráda. Zdálo se však, že bych se spíše prokopával do středu země, než bych ji přiměl k tomuto vyjádření. Tak had, který očaroval ptáka, měl spadnout do pasti nesnesitelného života.

Po rozmluvě se mnou řekl budoucí tchán: "Aničko, neber si ho. Je to velice zkušený člověk a ty jsi dosud blázen. Proliješ škopky slzí."

Mládí se domnívá být vždycky rozumnější než stáří, a tak se budoucí tchán setkal s odporem, který odplácel.

Ta, kterou jsem si vyvolil, utekla z domova. Co jsem měl dělat? Rozhodl jsem se, že se budu ženit...

Viděl jsem již všechno dobře. Mé sokolí oči měly být spáleny rozpáleným železem světských povinností a moje moc zničena životosprávou otce rodiny. Manželským životem jsem měl dát i tělu to, z čeho se rodí poznání, že žít niterné "zvíře" je marnost, což, jak jsem věděl, nasycuje v jiném smyslu právě tak, jako mě nasýtil mnohokrát opakovaný život šlechtice. Ale za ty strasti to snad přece jen nestojí. Bylo by snad lépe vyšplhat se znovu k serafskému životu, ale já jsem byl ve svých dvaceti letech tak unaven, že mne nezajímal ani ten věčný, žádnou strastí nepoznamenatelný život.

Považoval jsem se za člověka a to samo mi napovídalo, že plnit povinnosti člověka je vyrovnávání karmických účtů. Svítalo mi, že věčnost, kterou dosahujeme vyčerpáním karmy současného stavu, je poznamenána vnitřním pokojem. Proti tomu je nesmrtelnost pouze nebeský život a ten je bezcenný právě tak jako pozemský. A máme snad dosahovat nebeského života, když můžeme zcela dobře světský život dožít? Cíl obou je týž a břemeno let může přece jen někdy tížit.

Co z toho mají ti bílí adepti (mahatmové), které jsem našel ve vysokých kvalitativních prostorách země a s kterými se mohu stále co chvíli setkat, že mají pořád táž těla? A potom: Je vás, bílí mahatmové, sotva dvacet při dvou miliardách obyvatelů země, kteří se neustále vyměňují. Ano. Váš stav je takřka nedosažitelný, neboť synové a dcery země visí na smrtícím čase jako lakomec na penězích. A pak... Přehlédám bouřlivou řeku života, do které jsem se odvážil skočit, ale vidím se posléze tam u vás. Přitom upozorňuji: Váš čas mne nezajímá, nýbrž stav. A žijete-li fyzicky, živíce se pamlsky samé věčností, však i já jsem jí okusil. Pak mě cosi táhlo k lidskému rodu a já jsem se začal domnívat, že mám k němu povinnosti. Vaše porozumění by vás ovšem mohlo přivést k úsměvu nad pošetilostí, kterou hájím, ale vy se nesmějete. Pro vás se vždy jen odsypávají zrnka času z bezčasnosti a každé dění v lidském mraveništi se všemi jeho malými starostmi a neúnosnými hrůzami je jen - děním.

Nosil jsem v sobě již tehdy zárodek tohoto názoru a pečlivým vážením jsem zjišťoval, že má příležitost rozvíjet se ve mně až ke stupni, v němž budu stejný s vámi nejen životním názorem, nýbrž i fyzickým vybavením. A hrozí-li všemocná smrt, že zadává každé semeno této vznešené rostliny? - Mám víru a spatřuji v sobě sílu, která MNE přenese do sfér nesmrtelných adeptů.

Vidím se v té sféře a doufám ne bezdůvodně, že se tam objevím na základě stejných podmínek, které mě zanesly do této mrty-loka.

Mrty-loka je místo smrti, náležející do samsarické oblasti. Člověk se v ní ocitá následkem toho, že se nezajímá o absolutno, nýbrž pouze o oblast jevů, které mají dočasné trvání. Zájem o tyto jevy symbolizuje nejstrašnější psychologické pouto, jež člověka udržuje na úrovni vzníkání a zanikání, což je navíc provázáno evidentním zjišťováním, že zánik neboli smrt je údělem všeho, co je.

V oblasti mrty-loka nevzniká tedy ani v nejmenším poznání, že vyšší druh vymezení nemá nikdy tak prchavou existenci, jakou má ta, která se např. vyskytuje v bytí na lidské úrovni. Ten, kdo je v mrty-loka, nedovede vůbec pochopit, že prvotní

vymezení, které mohlo vzniknout pouze následkem sebeuvědomění samého absolutna, vytváří kosmos, jehož trvání vzhledem k délce lidského života je takřka věčné. Nedovede pochopit ani to, že existují další podsystémy (vzhledem ke kosmu), které, ať již mají charakter skutečnosti fyzikální nebo životné, mají vzhledem k trvání bytí člověka život časově takřka neomezený a vzhledem k tomuto nedostatku ve sféře poznávání nemůže ovšem pochopit, že pouhá záměna předmětů zájmu může zničit strach ze smrti a vklínit do bytosti jistotu, že oblast smrti byla překročena a že bylo dosaženo oblasti nadsamsarické, kde smrt v našem pojetí vůbec nepůsobí. Následkem toho obyvatelé mrtvy-loky úpí pod tíhou strachu ze smrti, která je jak inspiruje, tak i nutí k tomu, aby se domáhali výhodných pozic v této sféře, čímž ovšem blud nepoznání pouze utvrzují a tímto způsobem se dostávají na cesty k dalšímu zkracování délky své existence, neboť tato délka je závislá na předmětech zájmu.

Vzhledem k této skutečnosti i prostý náboženský cit a přesvědčení vedou ke zhodnocení vlastní existence a tím i k prodloužení života. Ale náboženský cit má dnes velmi špatnou pověst. Ceníme si jen toho druhu racionalismu, který nás vede k uplatnění vlastní osobitosti, čili toho, co je nejvíce smrtelné; tak moderní svět, jenž zavrhl ušlechtilý cit, jaký do nás může zaset pouze náboženství, uděluje nám jako nežádané zboží přidávané k reálnému a racionálnímu pojetí světa i života smrt, strach, omyly a celou řadu mravních nectností ztěžujících soužití s bližními.

Následkem vize Brahmana a zážitku pojícího se na tuto vizi jsem se již zbavil všech obvyklých názorů mravních, společenských a náboženských, a mohu proto používat sil, jimiž je vybavena každá lidská bytost. Mohu jich používat mnohem účelněji než kdokoli z lidí, nemajících mé poznání. A až se setkám s nejstrašnějším odporem mocného Strážce Prahu, doufám, že zvítězím...

— — —

Začal jsem zařizovat hnízdo pro samečka a samičku. Domáci mi řekla: "To se těšíte na chotinku, co?"

"Ale kdepak," odpověděl jsem, "je to potvora a bude to s ní k nevydržení."

"Pane, to vstupujete s pěkným předsevzetím do manželství," řekla a kývajíc hlavou odešla.

Co bych měl vysvětlovat ženě zkušené v manželském životě? Stál jsem před hrozbou démona Prahu a ten své hrozby plní. A pak jsem již znal povahy. Znal jsem již lidi lépe, než oni znají sami sebe. Z toho důvodu jsem nežil v očekávání nějakého svátku, nýbrž začal jsem hrát novou partii šachu, v níž prohrává ten, kdo udělá špatný tah.

Byl jsem hráč stejně zdatný jako démon Prahu, ale neměl jsem stejné prostředky jako on. Jako manžel jsem se měl stát vězněm těla a démon Prahu může operovat s nadsmyslnými silami. To byla okolnost, která mi dovedla přinést malou sklíčenost.

Oženil jsem se. Ani jsem si nemusil zvykat na druhou osobu vedle mne žijící, ale ona musela. Vypočítával jsem každou akci. - Měli jsme žít život a moje manželka si ho chtěla pentlit pobožnůstkářstvím.

Založil jsem jí modlitby nebo bibli opatrně vyňatou páteří z uzenáče. To stačilo. Tímto činem jsem v ní probudil odpor ke zpívání v kostele, kde podle mého mínění zpívají věřící lidé falešně falešnému Bohu. Stejně z takového zpívání nic dobrého nepochází. Je to, jak říká jeden spisovatel, falešný šíp, který po falešné ráně zasahuje pouze falešný cíl.

Nedoporučuji však nikomu, aby se též snažil vychovávat svého druhu nebo družku podobným způsobem. Aby se totiž karma, pocházející ze skutků, nestala šípem, který zraní jejího původce, a navíc přinesla příznivé plody tomu, kdo byl postižen zdánlivě zlým činem, musí její vykonavatel neobyčejně přesně vypočítat reakci. Právě na těchto výpočtech se zakládá mystická výchova čekatelů zasvěcení dobrými zasvěcenci v Tibetě. Krutý skutek mudrce vůči jeho žákovi musí v žákovi vyvolat poznání, že jím byla postižena pouze nedokonalost, čili krutý skutek musí v čekateli zasvěcení působit na umenšení věcí nespásných a na rozvoj věcí spásných.

Když tomu tak není, pak je mudrc postižen pýchou, kdežto čekatel zasvěcení pocitem křivdy. Oboje pak vede k rozmnožení věcí nespásných a zlých, kdežto dobrý výsledek z toho vůbec nevzejde. - Vraťme se však k popisu životních okolností.

K mým existenčním starostem, které pocházely z toho, že mé tělo padalo nemocí a únavou, přičiňovala žena scény, při nichž si lehla na zem a vyla. Vyhrožoval jsem jí po čase, že za tohle ji protáhnu nejstrašnějším utrpením. Je možno myslet, že ze msty? Ani nápad. To se jen dolévala číše neúnosných obtíží, z čehož vznikla přemíra zlé karmy, která měla postihnout moji choť, takže to utrpení bude jen přirozeným následkem jejího počínání.

Byl jsem totiž zvyklý přijímat každou ránu od lidí i osudu jako vyjádření jejich nevědomosti, ale když těchto ran bylo příliš mnoho, moje bytost je nestrávila a tím se stalo, že ten, kdo udeřil mé bytosti ránu navíc, byl postižen karmou z toho pocházející jako někdo, kdo ublížil člověku nevinnému před samým Bohem.

Je snad dobré doložit, že mudrc stejně jako strážci Prahu nedají čekatelům zasvěcení ani jednu ránu nad míru. Proto strážce Prahu může člověka zničit, aniž by to jemu самому ublížilo.

Já jsem však ve stycích se strážcem Prahu získal jednu závažnou zkušenost. Protože jsem byl poslušný mravních příkazů nauky, neodvážil jsem se nikdy stěžovat si na útrapy, které mi připravoval. Naopak jsem vše přijímal jako milou připomínku, že existuje Bůh. Tím se stalo, že se v mé bytosti rozvinul pocit, že jsem nepřekonatelně silný. A dnes, kdy píšu tuto knihu, cítím v sobě sílu, že bych mohl rozdrtit vesmír ve svých mystických dlaních. Přitom ovšem ve mně zanikl duch bojovníka; uvažuji, že to, co se děje, je v nejlepším pořádku, protože to bylo připraveno chováním a postoji v minulosti. A mír, který se následkem tohoto postoje rozvíjí v celé bytosti, zdá se být podmínkou zániků všech stavů utrpení.

Přeji každému, aby se také naučil přijímat rány osudu, když ještě nemá co dělat se strážci Prahu, jako bytost zbožná, ale vědomá si toho, že je tak přijímat nemusí. Vědomí síly a poddajnosti vytváří totiž ctnost, již přikazuje nauka, ale naopak ji nevytváří postoj pobožníků.

Přišel jsem o zaměstnání a hlavní příčinou byl můj špatný fyzický stav. Těžká hospodářská krize šla světem a ani já jsem neměl vyhlídku na snesitelnou existenci. A tak jsme začali žít v bídě.

Počítal jsem koruny a rozpakoval jsem se vydávat je i za chleba. A kromě toho tu byly ještě jiné závazky. A celé týdny žádná vyhlídka. Trvalo to již tři čtvrti roku.

Když jsem se dověděl o nějakém zaměstnání a rozhodl se tam jít, vylétl démon Prahu a vykřikoval: "Tvá snaha je marná." Tak jsem to několikrát zkusil a pak jsem přestal.

Hospodářská tíseň byla nesnesitelná. Dověděl jsem se, že se kdesi uvolnilo místo. Bylo mi jasné, že mě nikdo nemůže předejít, a tak jsem se tam vypravil. Démon Prahu vykřikoval: "Máš to marné!" Tísněn, a přitom si vědom své výhody, že mohu přijít první, šel jsem žádat o místo, které bych mohl vzhledem k svému zdravotnímu stavu vykonávat stejně sotva několik týdnů.

Démon Prahu seděl v obličeji toho, kdo potřeboval pracovní sílu, a říkal mi jeho ústy: "Vy na to nevypadáte, že byste mohl takovouhle práci dělat." Ano, to byla odpověď živnostníka, v jehož oboru jsem byl tovaryšem.

Tak dost. Tímto způsobem bych neprorazil. A jiná vyhlídka nebyla. Kromě toho místo mocí jsem se musel řídit instinktem, který byl v poměru k instinktu obecného člověka o to lepší, že vzcházel ze srovnávání světských znaků s poněkud zřetelnými božskými stavy. Ale tento instinkt mi nemohl pomoci v mé situaci, to jsem věděl bezpečně. Tím jsem se dostal do situace celkem neřešitelné.

Z doby, v níž trvala má stále se zhoršující zevní situace, jsem usoudil, že démon Prahu měl nezměnitelný úmysl zabít mě hladem. A já jsem rozhodnutím oženit se opustil nebesa, a proto jsem nechtěl škemrat. Chtěl jsem vyřešit tehdejší situaci výhradně obyčejným způsobem. A tak jsem zapadal do bláta hospodářských nesnází, až to dále již nebylo možné.

Byl jsem na dně. Uvažoval jsem: Neobdržím-li do dvou dnů zaměstnání, nebudeme mít co jíst. Zde nejde jen o mne. Mám též matku, ženu a ta čeká dítě.

Váhal jsem, uvažoval a spěl k rozhodnutí: Jsem hospodářsky tam, kde člověk má již právo dovolávat se Boha.

Druhý den ráno jsem usedl do pozice Bohů. Zaostril jsem se k určitému stavu. Nešlo mi to, rušila mne situace. Ale jít to muselo. Jinak by zemřeli hlady ti, které jsem vzal do své ochrany. Toto vědomí mi dalo dost síly k tomu, abych vyhledával božské světlo a božské stavy. Démon Prahu reagoval. Vylétl z temnoty a vyhrožoval: "Nepřestaneš-li, obrátí se toto tvé neštěstí v horší..." Nevšímal jsem si výhrůžek. Démon si počínal zběsile: "Budeš-li dále pokračovat, viz, co bude." A v mlze se rýsoval obraz trvale neutěšených poměrů, v nichž jsem zapadal zcela do života člověka, který nemá božství, nýbrž jen těžkou nevědomost, pramen všeho utrpení. Dokládal: "Není lepší smrt hladem a inkarnace ve sféře, kde nepůsobím?" - Nepovolil jsem. Přišel tedy až ke mně a říkal: "Zaměř pozornost sem, a nikoli tam. A pak se budeš mít dobře mým přičiněním."

Můj duševní stav se podobal tomu, v němž Ježíš volal k Bohu-Otci: "Odejmi, je-li to tvá vůle, tento kalich hořkosti ode mne." Ale hned jsem zjišťoval: Ani to není

dovoleno. Jsem na rozhraní doby a do nové mohu vejít jen tehdy, když tuto hru vyhraji. Nevyhraji-li, stanu se démonem...

Nechť si čtenář nemyslí, že mluvím v alegoriích. Čím výše člověk vystoupí na žebříku duchovního vývoje, tím těžšími se stávají i malá prohřešení. Proto je velmi nebezpečné položit žádost o božskou přítomnost, když se právě vybíjí karma přijatá tím, že člověk sestoupil s nebe a začal žít na zemi. A jelikož žádost, aby se na místě utrpení, zla a temnoty rozprostřelo božství jakožto nebeský jas, znamená současně zatížení vědomí nesourodyními kvalitami, může se stát, že když se člověku nepodaří rozvinout tento jas, vetkne se do jeho vědomí aktivní démonická síla a temnota ji provádějící. Tím je realizována démonická přirozenost, která člověka neopustí ani během staletí.

Kdo realizoval démonickou přirozenost, ten ani nepoznává, ani nechápe božské světlo. A když na základě dřívější božské zkušenosti zapadající do zapomnění vzniká malá připomínka týkající se tohoto jasu, vlna démonické temnoty se opět mocně zvedne, čímž se božský jas opět zakryje. To se opakuje tak dlouho, až veškeré vztahy k božskému světlu zaniknou; jejich zánik je začátkem trestu za hřích proti nebesům, jenž vznikl z toho, že člověk nebeské světlo vyvolal a pak je opustil.

Pokud je mi známo, obvyklým trestem za tento skutek je, že se člověk stane démonem v pravém smyslu toho slova. Je tupý, zatížený nepoznáním jakéhokoli osvěčujícího božského momentu a podléhá v plné míře jen pudu osobní sebezáchovy.

Má síla se tímto poznáním zvýšila. A ponenáhlu se božské stavy a božské světlo počínaly rozvíjet. Pak to šlo již rychleji. Démon Prahu jako by již neexistoval; tak jsem byl zabrán do tohoto dění.

Konečně! Božské světlo a božské stavy vyrostly z hranic mého těla; vztekající se Strážkyně Prahu byla odrážena strašnou mocí božských sil a já jsem viděl jas.

S malou pochybností, zda toto stačí, přerušil jsem své úsilí a řekl jsem manželce: "Již to bude dobré, nelam si ničím hlavu."

Druhý den byla neděle a já jsem šel opět do kostela. Moje žena mne doprovázela. Šlo se mi lépe než kdykoli předtím, třebaže jsem měl prázdnou peněženku a doma jsme neměli ničeho.

Kdosi šel proti nám. Nějaká žena. Nezajímala mě, konečně jsem znal jen málokoho, třebaže jsem v místě bydlil dlouho. Ale znala mě ona.

"To jsem ráda, že vás vidím. Jsem vám dlužna, a nikde jsem vás neviděla, a tak jsem vám to nemohla dříve odvést."

"Asi se mýlíte."

"O ne. Sám jste mi půjčil."

Je docela možné, že jsem půjčil, ale to muselo být v době, kdy jsem byl ještě svobodný. Na to jsem však zapomněl a na dlužnici také.

"Tak tedy zítra můžeš koupit to nejnutnější, ale opravdu jen to nejnutnější," říkám manželce. A vypočítávám, že za týden budu tam, kde jsem dnes.

Přece však ne. Přišli jsme do města, tam nás zastavil jeden člověk a zeptal se mě, co dělám. "Nic," odpověděl jsem.

"Poslyš, byl bych ti moc povděčen, kdybys mne zastoupil v zaměstnání. Potřebuji si vzít dovolenou na čtrnáct dní a musím jim opatřit náhradu. Právě teď jsem tam jel říci, že již zítra nemohu přijít, ale nikoho za sebe nemám. Když to přijmeš, tak tam jet nemusím, můžeš to vyřídit za mne. Kdo ví, zda bych tam někoho našel."

"Ano," řekl jsem. A myslil jsem si: "Vděčen? Jak je to všechno podivné. Umírám takřka hladu a ty mi tu nabízíš záchranu s vděkem. Je to ale komediantský svět. A přitom před mým zrakem tančí slibné obrazy blahobytu. Však za čtrnáct dní zas nějak bude. Ostatně mi potom nabídli výpomocnou práci na dva dni v týdnu a tak jsem mohl dát dohromady čtyřicet korun za týden. Z výplaty za těch čtrnáct dní jsem mohl zaplatit nájem a těch čtyřicet korun muselo na týden na živobytí třem lidem stačit."

Vypočítával jsem, jaká ohromná úleva mi tím přicházela, a byl jsem - spokojen.

Ale zaklínání působilo ještě lépe. Přišel ke mně bývalý učedník z mého prvního místa, který jinak uznával za zábavu ještě to, když tekla krev, a který, když mě viděl při realizaci, byl tak dojat, že chtěl, abych ho zasvětil. Měl se mnou zkušenost při operaci s duchy. Po své realizaci jsem totiž chodil více ven na procházky a litoval jsem lidi, že musí tak usilovně myslet. Viděl jsem, jak malý plamének myšlení jim stále vystupuje z hlavy, a tak jsem nepřišel na nic lepšího, než že jsem ty plaménky volal k sobě. A ony mě poslouchaly, ale nešly za mnou již jen jako plaménky, nýbrž jako malé bytůstky.

Jelikož se mnou chodily až domů, přikázal jsem jim, aby se postavily jistým způsobem do místnosti. Za nějaký čas jsem jich tam měl plno a byly srovnány jako slanečci. Přitom zase měnily podobu. Toho jsem si všiml, když mi chtěly posloužit. Chtěl-li jsem např. něco vědět, odpoutaly se některé z nich, zmenšily se do velikosti bodu, pak se začaly natahovat a pak náhle zmizely i s nohama, které tu nechaly, když se začaly natahovat.

Vypozoroval jsem, že na určitá přání se odpoutávaly ty a na jiná zase ony. Tak jsem si zvykl na tento pořádek a ani mě nenapadlo, že by tomu jindy mohlo být jinak.

Ten kluk však do té místnosti chodil také a buď tak či onak přišel na to, jak je možno vidět mé "duchy". Potom nějakým způsobem začal též na ně působit, a i když jsem si obvykle ničeho mnoho nevšímal, upoutalo mě za čas, že "duchy nemám pohromadě". Zprvu jsem uvažoval, že si asi někam vyšli, ale pak jsem usoudil, že tak dlouho by na procházce nebyli. Začalo mě znepokojovat, abych se snad nedostal do nějaké překerní situace samočinným zpětným odrazem na své počínání. Ale ať jsem uvažoval o všech okolnostech jak jsem chtěl, žádné nebezpečí tohoto druhu zde nebylo. Hádal jsem tedy: V tom má někdo prsty. Kdo však?

Začal jsem pozorovat lidi z domu. A pak najednou: "Tak ty?" myslím si. Všechno je tedy v pořádku. Víím, co je s mými "duchy" a kde byli, a proto pro mne nebylo žádného nebezpečí. Jenom jsem si všiml očí nového "zaklínače". Jevily se mi brzy jako nedobré. Zakročil jsem:

"Tak sis, Pepíčku, pohrál, že? Nyní již duchy vidět nebudeš." A všechno mu zmizelo. Přitom jsem usoudil, že tuto společnost raději pošlu pryč.

Mně se zdál tento akt, totiž odebrání vidění duchů, jako nic, ale jinak o tom soudil ten hoch. Spatřoval v tom velikou moc a podmanil jsem ho podruhé.

Žádal o zasvěcení. Po velikém zdráhání jsem mu cestu ukázal. A on dosáhl dobrého výsledku. Toho, kterému říkám realizace. Ale to až později. Nyní prodělával kurs a nabídl mi pomoc v nouzi. Mohl jsem za něho přijmout místo. On byl synem sedláka a nezáleželo mu na tom, když pracovat nebude. A tak jsem byl zachráněn podruhé s vyhlídkou, že nejhorší situace se již nebude opakovat.

Pak se mi narodil syn.

Byl jsem rád, že ho nemusím vítat v bídě, v jaké jsem byl nedávno. Byl bych to považoval za nepříznivé znamení. Ve skutečnosti jsem se tehdy cítil spokojen, i když jsem věděl, že mým údělem měly být jen zkoušky, a proto jsem čekal, že budu zase brzy bez příjmu. Kdo však by se trápil něčím, co má teprve přijít. Na starosti je dost času, až samy přijdou. Tak jsem setrval v dobrém stavu a to mělo být příznivé znamení do dalších let.

Otcovskou hrdost a radost jsem z narození syna nepociťoval. Považoval jsem ho za samostatnou bytost a já jsem k němu měl jen povinnosti. Narodil se podle mého astrologického výpočtu v dobré době a tak alespoň bude mít lepší život než já. Tím byl můj otcovský zájem a cit vyčerpán. Ostatně se nad mou existencí pomalu stahovaly mraky. Šéf byl na vrcholu neklidu, nešikovnosti a neschopnosti a jeho živnostenská existence visela na vlásku. Já bych ostatně na jeho místě pomocníka nedržel: to, co jsme dělali dva za určitý počet hodin, byl bych udělal sám za čtvrtinu téže doby. On však byl šéfem a dirigoval. Proto musel živnostensky zemřít. To mu předpovídala i jeho žena s odůvodněním, že má krám proti hřbitovu.

Byla to situace, která by vyloudila úsměv, kdyby na ní nebyla závisela i má existence. Ale co se dalo dělat. Chod otce času se nezastavuje před žádnou událostí, která bude někoho bolet.

Mému synovi byly tři měsíce a já jsem byl propuštěn. Zkoumal jsem situaci a odhadl, že má beznaděj nebude trvat déle šesti neděl. S tím jsem ostatně počítal a poněkud jsem se na to připravil. A tak se moje spokojenost nerušila, alespoň ne podstatně.

Byla zima. Potřeba peněz je v zimě větší než v létě a již tomu bylo šest neděl, co jsem byl bez příjmu. Byl jsem klidný a jen malá nejistota se mě zmocňovala při pomyslení, že by mé předpoklady mohly selhat. Ostatně skutečnost byla taková, že nedávala nejmenší naději. Vzhledem k ní jsem mohl jen uvažovat, že se asi bude musit stát něco neobyčejného.

Osmého prosince. Jakési auto troubilo u domu, ale nikdo z nás tomu nevěnoval pozornost. Pak ihned vběhl k nám do bytu jakýsi mladík a řekl: "Jsme tu se šéfem. Řekněte, že mě znáte. Jde o místo."

Šéf zaklepal. Naštěstí jsem se nemusel přiznávat, že toho mladíka znám. Vůbec jsem ho totiž neznal a nikdy v životě jsem ho neviděl.

Šéf se ptal, zda bych chtěl u něho nastoupit, a to ihned a propůjčit mu živnostenské oprávnění. Nerad dělám něco tak nakvap, ale v tomto případě visela moje existence na vlásku. Přijal jsem tedy nabídku a on hned odjel. Tomu mladíkovi jsem se na místě svěřil, že této práci tak nerozumím, protože ve městě je to práce vedlejší. "To nic," odpověděl, "já vám všechno budu dělat, než do toho přijdete." K tomu mi stačilo

několik dní a pak ten mladík vystoupil z místa. Svěřil se mi jen, že ho ke mně doporučil zase ten můj nynější žák v mystice.

Bylo mi zase pomoheno, kdyby... Trpěl jsem nepochopitelnou slabostí fyzickou, až se to projevilo ve zraku. Viděl jsem velmi špatně. Měl jsem však u sebe pomocníka, který nejtěžší práce za mne udělal, a tak to šlo. - Byl jsem tam asi půl roku. Hleděl jsem na oblohu a viděl: Mars se blížil k Jupiterovi. Soudil jsem, že to pro mne bude nepříjemná konstelace. A čím více se sbližovali, tím více na mne působila nepříjemná předzvěst. Jak se projeví?

Již se jejich konjunkce uzavřela. Co bude? Nemohl jsem očekávat, že vše projde bez odezvy v mém osudu.

Již to bylo zde. Zánět nervů v pravé ruce, který se jen přidružil k mé fyzické slabosti, která se projevila i slabostí zraku. Pokoušel jsem se zánět přežít, aniž bych přestal pracovat.

Ale pak to již opravdu nešlo. Řekl jsem to majiteli dílny. Měl starosti s dílnou; oprávnění k provozu bylo vystaveno na mne. Věděl jsem, že zánět nervů není nemoc smrtelná, a tak jsem chtěl jen na chvíli z práce vysadit. Jeli jsme za jedním mladým mužem, který by mě zastoupil. A již mi svítalo. V něm byl můj osud.

Vrátil jsem se za deset dní. Ten muž se majiteli zamlouval, to jsem dobře viděl. Byl klidnější než já a jeho mysl byla jen a jen u práce, zatímco já jsem byl právě u práce nejméně. Zkoušel:

"Nemohu tolik platit, a tak něco slevte ze mzdy!"

Pomáhal jsem osudu na svět. "Neslevím," a pak jsem dodal: "Víte co, uvažoval jsem již o tom, že dám výpověď, ale nechtěl jsem vám dělat starosti."

Tam mne můj šéf potřeboval dostat.

Byl jsem opět bez výdělků. - Ale ne. Kouzlo dřívějšího okamžiku ještě působilo. Nemusím si tedy dělat starost. Připravil jsem se jen na šest neděl nečinnosti a pak se měla situace řešit.

Naděje na zaměstnání nebo příjem nebyla vůbec. Krize byla světová a lidé padali hlady. Proto jsem byl opatrný a zkoumal: "Ano, božské světlo je zde dosud." Můj los tedy zase vyjde.

Nestaral jsem se o nic. Ostatně jsem neměl sil. Věnoval jsem se více léčení klidem, pokud má situace klid dovolovala. Pak jsem opět dostal výpomoc v družstevním podniku, kde jsem byl již za svobodna. A tak jsem žil v "blahobytu". Měl jsem na týden Kč 70,- pro čtyřčlennou rodinu, z čehož jsem platil měsíčně Kč 110,- nájmu, ale po všem tom, co předcházelo, jsem žil opravdu v blahobytu. Neměl jsem přece starosti, že zítra nebude jediný brambor do hrnce, a "kasu" jsem držel sám. Tím šlo vše jako hodiny.

Byl jsem doma již šest neděl. Tu ke mně přišel přítel J., který mi vlastně ukázal cestu mravnosti, a vybídl mě: "Paní J. je v K., nějakých čtyřicet kilometrů odsud, nechtěl by ses k ní se mnou podívat? Pohovoříme si o mystice."

Ano, paní J. To je ta žena, s níž jsem se setkal v roce 1926, asi měsíc před svou realizací, kdy jsem měl již všechny mystické zkušenosti. Vidím ji dosud, která planula nadšením, ale mé odpovědi byly ochlazující. Prý jsem tehdy dokonce řekl: "To všechno znám." Ale pamatuji se dobře, když říkala, že jednou se dostane snažící se

mystik tak daleko, že bude moci mluvit s Bohem! - Uvažoval jsem: Divní mystikové. Já přece mohu mluvit s Bohem kdykoli a právě tak, jako mluvím s každým. Jenže s ním nemluví o tom, až jednou, nebo takové nějaké hlouposti. Ptám se ho na užitečné věci, na problémy svého životního běhu, na to, zda se nemýlím v mystických poznatcích a tak dále - Přes to všechno byla však člověkem, který planul opravdově. A kromě toho není nikoho, s kým bych mohl promluvit ve vyhovujícím smyslu. Můj přítel J. zavrhl kdysi mou nabídku žít se mnou, i když jsem mu slíbil, že nebude trpět žádným nedostatkem. Chtěl jsem jej použít jako clony, za níž bych "dělal mystiku" tak, jak jsem tomu rozuměl. Pomýšlel jsem na to, že se za něj skryji, obdařím ho karmou, která mu umožní beze všech starostí vydělat dost peněz pro nás oba a já že budu pracovat na osudech světa, které se mi zdály temné jako noc. Tím bych udělal záslužný čin já a on také. Moje cesta by se nestočila do manželství, jak sám věděl, když mi mohl připomenout, že jsem na jeho rozhodnutí vycházející z tepů krve prohlásil při zprávě o tom, že se bude ženit: "Tak to já také."

Byl jsem dalek toho myslit na ženění; bylo mi devatenáct let. Ale ze všech životních cest jsem viděl tuto volnou. Jinak mne zajímaly osudy světa a mým největším štěstím by bylo, kdybych do nich byl mohl zasáhnout. Vždyť pouze já jsem měl působivé prostředky; státníci vykonávají jen to, co jim vnucuje vůle "Neznámých".

On tehdy odmítl a ponese prokletí, na které si již nyní stěžuje. A řekl mi, když mu bylo padesát, že ve svých prsou cítí prázdnotu temné úděsné NICOTY. Má však mé přátelství a bude je mít stále. Jeho rozhodnutí vzešlo z obluzení přirozenými pudy a zde odpouštějí ti, kdo rozumějí.

A když pomyslím na Šť.? Ten není idealista, nýbrž racionalista. Ví, kde ho "bota tlačí" a na mou nabídku, přesně tutéž, odpověděl: "Ne, chci žít světský život." Z toho důvodu je mi cizí a nauku jsem mu dal jenom proto, že bych ji dal každému, kdo by byl tím neb oním způsobem učeněný. Kromě toho on vůči mně zaujímal postoj žáka k mistrovi a J. se cítil pořád jako přítel.

Jsem tedy následkem tohoto dvojího odmítnutí tam, kde jsem, a nemohu proto již určovat své cesty, nýbrž jít. Jít jako každý jiný člověk, i když jsou mé cesty od jeho odlišné. Ve mně je totiž světlo, které mi dovoluje vidět se za Styxem někdy v budoucnosti, a je mi jasné, že v této bouřné řece, která je světem strasti, budu konat veliké, svým způsobem snad až strašné činy. Kdežto člověk světský? Ten jde, veden na drátech přání po životě, pohlaví a pohodlí zevního i duševního, a proto je jeho temnota opravdová. Ta temnota, v níž jsem nyní také ponořen, o níž však současně vím, že mě obklopuje jen proto, že jsem se rozhodl do ní vstoupit s úmyslem odevzdat Nauku. Neboť i Nauka musí být oplodněna přenosem, jinak bude torsem, z něhož mystikové neučiní tělo.

Pojedeme tedy. Má fyzická dispozice mluvila pro vlak, ale kapsa pro bicykl. Vzhledem ke své tělesné dispozici jsem se zeptal duchů, zda počasí bude příznivé a současně jsem jim rozkázal: "Musím ochránit tělo před nepříznivým počasím!" Kývali a představili mi je. Tak tedy dobře.

Byli jsme přijati velmi příznivě. Dostali jsme oběd, se kterým jsem ostatně počítal, protože koupit si něco na cestu by pro mne bylo neúnosné. A toto laskavé pohoštění se mi zdálo být příznivým znamením. Ostatně byl můj přítel z její přízně a o mně její

"mistr" tehdy řekl, když hledaje někoho, kdo by se vůbec o mystiku zajímal, jsem ho také navštívil a vyprávěl mu o svých mystických zkušenostech páté přes deváté: "Je to dobrý hoch a ta růže znamená, že je přijat do Bratrstva Růže a Kříže."

Ano, tak je tomu s mystiky. Jim neimponuje snaha, nýbrž výsledky. Ale mezi mnou a jimi byl již tehdy veliký, propastný rozdíl. Jestliže mě jejich "mistr" prohlédl, i já jsem ho prohlédl. Jejich "mystika" "seděla" v řeči, moje v životě. Byli však dost pyšní, aby si dovolili všechno posoudit, aniž by prohlédli bez dotazů zkušenosti těch, které vyšetřovali. Já jsem tu schopnost již měl, a proto jsem se nestaral o to, co mi kdo může o sobě povědět. Věděl jsem to bez jeho vypravování lépe než on sám, protože pocity jsou prchavé a procházejí u prožívajícího člověka oblastí, která je mimo dosah jeho vědomí...

Ale s paní J. jsme se bavili dobře. Ta dobrá žena měla však ve svém srdci místo kromě pro svou mystiku ještě pro zevní osudy člověka, a proto se zeptala: "Co děláte?"

"Nic," odpověděl jsem.

"Víte co? V Pardubicích jsou mystikové, mají závod, kde můžete pracovat, tak já jim napíšu a po mém dopise se tam dostavte!"

Ujednáno. Ve mně však nic nejásalo, neboť jsem znal lidi v poměru k ideám a přesvědčením. Ale nutnost je silnější než předzvěsti, které se ostatně někdy dají zvrátit.

Jel jsem do Pardubic. Byl jsem ihned přijat a šéfové se na mne usmívali. Nastoupit jsem měl v pondělí příštího týdne. Jelikož jsem musel k cestě použít zase bicyklu, odležel jsem to. Poslal jsem dopis, že jsem nemocen, ale ve středu, doufám, přijedu.

Přijel jsem. Omluvil jsem se znovu, ale prý to nevadí. Poukázali pouze na to, že podle astrologického kalendáře je nepříznivý den. To zase mně bylo jedno, protože rozhodují začátky, a nikoli toto pokračování. Ostatně jsem měl spolehlivější informace. Kdo totiž nastupuje z protekce, je zvědav na prostředí. Cosi jsem viděl. Položil jsem tedy otázku Nejsvětějšímu.

Mlčel.

Ať jsem to zkoušel jakkoli, mlčel. A kromě toho: Před mým zrakem defilovalo vidění. Poznával jsem mystiky, s nimiž jsem se měl sejít a do jejichž středu jsem musel jít. Ten je takový, ten takový, vypočítával jsem. Nic tedy než zbožné vzdychání mazaného obchodníka a lidí chtivých světa. Ano, odtud mohl vyjet blesk. Usmyslil jsem si, že se budu mít na pozoru.

Měl jsem lepší platové podmínky než ti poslední zaměstnanci závodu, jejichž týdenní mzda byla Kč 94,10. To ovšem byly divné znaky mystické ctnosti. K tomu dodával poslední společník firmy:

"Tady máš, a běž rychle, nebo tě kopnu do p....."

Ale konečně co! Byl jsem stále v takové společnosti a proč by to mělo být jiné zde?

Uvažoval jsem však:

Vy lidé, kteří chcete dosáhnout božského světa a nejste pro cestu vybaveni, jako jsem byl já, musíte přece založit své úsilí i na poli jednání a vyjadřování. Jinak bude vaše mystika někde ve vaší hubě, ale nikdy nevstoupí do vašeho srdce. Mnou se řídit

nemůžete. Prožil jsem věky, a ať mluvím slušně nebo sprostě, ať někoho hýčkám, nebo do něho kopu, vždycky se dívám na božství, zda snad pro ten či onen čin, pro to či ono slovo nezmění své tváře. Mám dobrého genia, který mi pomohl, aby se Nejsvětější "nezamračil" nikdy jindy, než když jsem jeho zamračení čekal.

Ano. Jsem u vás zaměstnán a více než vaše mystika mě zajímá to, zda budu moci poněkud probudit vaše mrtvá srdce pro ty, kdo mají Kč 94,10 týdně. Tento plat zvýšit, to by byl jediný správný začátek vaší mystické cesty.

Vy však máte svého "vůdce". Říkal vám, pane šéfe: "Teď střílejte do zajíců a neklad'te mystické otázky." - Ano, na tyto otázky bude čas, až jistý počet těchto ubohých stvoření pošlete na "onen svět"; však váš vůdce vám vysvětlí, že vašeň vraždění je neškodná, neboť střílení symbolizuje mystickou koncentraci a sníst zastřelenou oběť znamená pomoci jí, neboť projde váženými propísmenkovými útroby mystika a tím získá zásluhy pro vyšší zrození.

Krásná teorie, k níž dovedu v mysli pouze doložit: Kéž by tu byli lidožrouti, vašeho vůdce zastřelili a dali ho celého sežrat kouzelníkovi, který zná a umí víc než on. Projít přece takovým žaludkem by i vašemu vůdci pomohlo, třebaže v řeči skromně předstírá, že je "malým žáčkem", ale v praxi si dovoluje posoudit Ježíše, Buddhu a Ramakrišnu a vůbec kdejakou autoritu, aby z toho vyšel vedle Ježíše jako nejlepší mystik. Ostatně by pro něho nemusel být dobrým mystikem ani ten Ježíš, ale někoho si musel přece nechat. Když se neodvažuje jako já odvážně mluvit o sobě jako o autoritě někdy ze všech největší.

Chodil jsem tedy mezi tyto mystiky a imponoval jsem jim. Volili mě do výboru spolku, neboť má osoba táhla. Brzy jich bylo více než osm. Přicházeli noví a noví lidé. Mluvil jsem k nim a souhlasili se mnou. Ne však všichni. Pravověrní měli dále svou nauku, střeženou a korigovanou jejich "vůdcem".

Přišel ke mně jeden z nich a stěžoval si:

"Nevím, čím to je, ale nějak špatně myslím. Nevím již ani, kolik vydávám peněz v bance."

"Chce to dělat to a to," říkám mu a dokládám: "Až vám řeknu dost, tak dost. Vraťte se zase k zásadám vaší mystiky."

Uložil jsem mu tři úkoly po sobě. Pak přišel a řekl mi, že je to již dobré. "Tak tedy dost," řekl jsem.

Přes toto opatrné jednání se tato událost stala počátkem nedůvěry ve mne. Bylo totiž oznámeno jejich "vůdci", že jsem tomuto člověku udělil cvičení, a "vůdce" na to reagoval velmi nedůtklivě, takže všechno, co se potom událo mezi mým zaměstnavatelem a mnou, záviselo na tomto momentu. Ostatně jsem to řekl asi za dva roky poté paní J. při bouřlivém výstupu v mateřském spolku těchto mystiků na schůzi, o níž budu dále mluvit. Tehdy jsem řekl paní J.: "Příčina celé té neshody je v tom, že jsem panu D. udělil tři cvičení na odstranění posedlosti, na niž si stěžoval." Paní J. odpověděla: "Kdyby to bylo cvičení od Boha, stačilo by jedno." Odpověděl jsem: "Proč jste mu to cvičení nedali? Já znám jen působivá cvičení a nemíním vysvětlovat, zda jsou od Boha nebo ode mne."

Tato moje odpověď byla přílišná pro mystičku tak prostoduchou. Byla odkojena dualistickou teorií, nedomyšlenou naukou, která se na jedné straně hrdopýšně

dovolávala královských zasvěcení, kdežto na druhé straně se utápěla v maloduchosti, již přejala z křesťanství a jejímž krédem bylo, že i žáci mystiky jsou lidé, kteří se krčí před božím majestátem jako někdo, kdo je zcela špatný, nevědomý a poznání neschopný.

Ano! Královské zasvěcení není možné slučovat s maloduchostí špatných lidí. Královské zasvěcení je odpovědí na veliké ctnosti, do nichž náleží též sebevědomí člověka za všechno své jednání odpovědného. Kdo dosáhl takového zasvěcení, nebo dokonce k němu jen spěje, ten nesmí uznávat zásvětní záhady, nýbrž musí vědět, že směrodatným činitelem v jednání a životě je jen matematická zákonitost, již se nesmí nikdo pokusit obelstít předstíráním malosti na jedné straně a vystupováním sebevědomého a právoplatného soudce na druhé straně. Královské zasvěcení je dokumentováno přímým a nezáludným jednáním a setrváním na stanovisku nejvyšší osobní odpovědnosti. Jinak je řeč o takovém zasvěcení morálním neduhem, jenž je vážnější než mravní neduh světského člověka, který si je vědom, že je tvorem před veškerou skutečností pouze nicotným.

Spojení tak zvané duchovní pokory se skutečnou duchovní pýchou můžeme pozorovat u většiny prostoduchých mystiků. Jen opravdu vyspělý a vysoce inteligentní člověk dokáže dát pokoře a sebevědomí správné místo, neboť ví, že pokora nemá nic společného se svatouškovstvím duchovních mrzáků, stejně jako sebevědomí s pýchou. Ostatně svatouškovství nikdy člověka nechrání před tím, aby se v jeho nitru nevynořovalo falešné sebevědomí, že proti obecnému člověku je bytostí Bohem omilostněnou nebo povolanou z titulu své víry soudit, co je skutečným dobrem a co zlem.

Já sám jsem ze svého mystického úsilí brzy poznal, že chci-li jednat před Bohem správně, musím si přiznat i to, co jsem již dosáhl, i to, co jsem ještě nedosáhl. Jenom proto jsem se vyšplhal na platformu, kde se mé jednání stalo téměř nesrozumitelným všem lidem duchovně zmrzačeným. Posléze však tito lidé dospěli k závěru, že při nejlepším to s mystickými ctnostmi nemám v pořádku. Připomínám však znovu: Nechci znehodnocovat žádný výsledek, jehož jsem dosáhl na cestách mystického vývoje, a jsem přesvědčen, že úsudek lidí, kteří se dali pokazit špatně pochopeným příkazem o nezbytnosti pokory, není totožný s úsudkem božím. Vyváděl jsem přece před tvář boží tolik z toho, co odporovalo prosté nebo zvrácené představě o pokoře, že v očích lidí, kteří takovými představami trpěli, bych se musil propadnout do nejspodnějších pekel.

Na mne se však Bůh usmívá a v každé vteřině mám k němu volnou cestu, takže se náhle mohu na něho obrátit s dotazem, otázkou i jinak. To je okolnost, která staví na hlavu všechny lidské teorie o ctnosti, ačkoli tyto teorie jsou nesčíslným lidem zábranou ve snaze vytvořit k Bohu přirozený poměr.

Bůh tedy není jako člověk. V celé minulosti, co jsem mystikem, jsem u něho vyhrával především bezmezným optimismem. Musil jsem to u něho s optimismem vyhrávat, neboť Bůh představuje kladnou kvalitu, která se rozvíjí do stvoření; kdyby tato kvalita neměla vztahy k optimismu, nemohla by se do stvoření rozvíjet. To znají buddhisté, kteří proto, že jsou moudří, vytýkají Bohu tuto vlastnost, odvracejí se od

něho a překonávají ho tím, že začnou pokojně hledět na všechno tvůrčí dění, přičemž zachovávají postoj, jenž by se dal vyjádřit slovy: mírem a pocitem štěstí prostoupený indiferentismus.

Těmito slovy vyjádřitelný stav je nadbrahmický, nadbožský. Kdo v něm dovede setrvávat, ten bude vykoupen. Blaženosti, které se vážou na bezmezný optimismus, vedou pouze do nebe Brahmova, do nebe Boha-Otce.

Jednou jsem šéfa překvapil. Přišel ráno do závodu a já jsem ho uvítal sdělením: "To, co jste večer prožil, to se jmenuje rozplamenění citů. Je to velmi dobré, pokračujte!"

"Slyšte," řekl v následující schůzi mystiků, "on věděl, co jsem večer měl."

Mezitím přišla od jejich mystického "vůdce" reakce na to, že jsem někomu udělil cvičení. Ano, udělil jsem, ale za tím účelem, aby se duševně uzdravil. Mé pohnutky však nebyly uznány.

"Nikdo nemá práva dávat někomu cvičení," psal tehdy jejich "vůdce". A již tu bylo podezření.

Život však šel dál a já jsem kolem sebe dělal rozruch s dobrým výpočtem, aby to lidem tak či onak duchovně pomohlo. Pak byly volby do parlamentu. Temná budoucnost, která při mém prvním prohlédnutí v roce 1926 byla v dálce, takže to mohlo každého nechat na pokoji, začínala jako těžký mrak padat na zemi.

Nevím, proč tomu bylo právě v době voleb. Asi se měnila politická konstelace, která učinila viditelnou pěst německého diktátora. Já jsem se však do té doby o politiku vůbec nezajímal, a jestliže jsem v jednom snu při realizaci šel k Mussolinimu, aby mne povýšil do důstojnického stavu, bylo to něco, co se zájmem o politiku nesouviselo.

Nyní jsem se však o politiku začal zajímat. Ne tím způsobem, že jsem se stal sociálním demokratem, komunistou nebo národním socialistou. Viděl jsem v tom artikl, který má přinést výdělek osobám v těchto stranách nejčinnějším. Mne tížila starost o Nauku. Nebetyčná Temnota byla velmi špatnou předzvěstí pro její přenos a mně se zdálo, že budu muset bojovat na dvou frontách. K těžkým existenčním podmínkám mělo přistoupit nebezpečí pro mou osobu. Jaké, to ukázala budoucnost. A přitom jsem si nedělal iluze. Byl jsem bezvýznamným člověkem, příliš bezvýznamným, ale hýbal jsem již psychickými silami světa. To světští lidé tím nebo oním způsobem cítí a reagují na to jenom jako nepřátelé Ducha.

Dokud je demokracie, osobní svoboda, mohou lidé na mou činnost reagovat pouze citovou nevraživostí. Ale diktatura hledí na člověka pozorněji, a když se jí ten člověk svými skutky nebo pocity, které vzbuzuje, nelíbí, najde pro něho provaz nebo sekýru nebo ubití.

Měřil jsem, vážil a počítal: Ano, toto nebezpečí je možno odvrátit. Udělal bych to za skývu suchého chleba pro sebe a pro rodinu. Cloumám srdcem šéfů náznakovým vyjádřením, že bych potřeboval úlevu v zaměstnání, abych mohl něco udělat. Šéf vrčel. To se ví, že mi nevyhoví. Má osobní zájmy a předzvěsti jsou pro kočku, pokud nejde o varování před zítřejší ztrátou peněz nebo o jasnovidnou radu, co udělat, aby zítra přišel k větším penězům.

S nesmírnou bolestí, smíšenou s obavami o své svaté břímě, sklonil jsem hlavu, zatímco TEMNOTA, která se až dosud nedovedla převalit přes břehy mého záření, sedla na mou hlavu. Ano. Zalévala mne již a od toho okamžiku jí byl plný svět.

Ano! Právě v tu dobu, kdysi v roce 1934, bylo v neviditelném světě hotovou událostí vše, co se pak splnilo a co trvá dosud jako strašlivá politická situace, která podrobuje lidstvo státu nebo státům, jejichž vedení si osobuje právo podrobit si každého jednotlivého člena národa jako otroka, člověka bez práva a vyšší mravní odpovědnosti. Ale lidé se ukázali jako spáci nebo jako elementární živočichové, jimž sobectví dovoluje vidět jenom přítomnost a nevěřit v žádnou budoucnost, vyjma tu, kterou jim vykouzluje jejich osobní přání a povaha. To pro mne byla strašlivá skutečnost. Mohl jsem vidět, že tyčící se a hrozící TEMNOTA měla všechny předpoklady splnit své hrozby a já jsem se v nitru až hroutil před skutečností, která by vyvolala ztuhnutí krve v žilách každému objektivně vidoucímu člověku. A nejhorší přitom bylo, že jsem vlastnil ze zasvěcení síly, které dávaly záruku odvrátit neviditelné hrozby prostým zavedením jiných tendencí v neviditelnou a kterých jsem nemohl použít z toho prostého důvodu, že jsem byl vzhledem k existenčním poměrům zranitelný tak mnohostranně, že se úspěch nezbytné akce mohl považovat za předem vyloučený. Tak jsem poprvé v životě prožíval velmi hlubokou krizi člověka, který vidí neodvratný osud, má síly ho změnit, ale nemůže proto, že žije mezi bytostmi, které jako slepci vedení géniem zhoubu střeží svou špatnou cestu...

Nechť se čtenář nepozastavuje nad odvážným tvrzením, které dost jasně mluví o souvislosti mezi posláním mystika, který dokonal, a světem, jenž na to tak či onak reaguje. Kdyby on sám byl též uchvácen strašlivou vichřicí touhy po vykoupení a na základě toho zaměřoval s nadpomyslitelnou ostrostí pozornost na duchovní kvality, jejichž stopy by v sobě vyhledal, poznal by, že činí něco, čím hýbe světem.

Souvislosti tu jsou úplně logické. On sám, vytvořen z téhož těsta jako všichni ostatní světští lidé, právě tím, že vede pozornost k duchovní kvalitě, již v sobě našel, používá téže energie, z níž jsou stmeleni lidé ostatní, čímž ruší rovnováhu psychologických složek celého komplexu bytí, jímž je lidstvo. Jinými slovy: Pokud je člověk mysticky se snažící ještě z lidu, a uchvácen prudkou touhou po spáse se mocně snaží usměrnit celou vnitřní bytost k duchovním kvalitám, "rozvlňuje moře energie", jejímž projevem je všechno lidské bytí. Tímto způsobem zasahuje do lidského světa jako někdo, kdo sáhl na správnou páku mechanismu dění v psychologickém světě. Když však mystickými pracovními postupy dosáhne tak vysokého stupně strukturální psychicko-fyziologické proměny, že již karmicky přestal být "člověkem z lidu", nepůsobí jeho úsilí v lidském světě, protože používá docela jiné, vyšší fyzikální energie než té, jejíž "vlnění" je projevem života lidí.

Jelikož se celkový vývoj bytosti opožďuje za vývojem mentálním, může člověk, který již dosáhl úspěchu na mystické cestě, ještě dlouho zasahovat do běhu sil, které určují osudy lidí. Když však bytostně doroste tam, kam dorostl mentálně, nemůže již působit na běh a směr těchto sil, protože náleží do jiného bytostného řádu. Vzhledem k tomu má každá možnost svou dobu; v jiné době určitá možnost neexistuje.

"Cosi strašného se stane," zaprorokoval jsem si, když jsme šli jednou ze schůze mystiků s těmi mystickými žáky, kteří by přivinuli na svá prsa měsíc s vřelostí, že Kristus, kterého údajně vyznávali a k němuž se chtěli dostat písmenkováním, by musel zblednout závistí nad touto jejich láskou. Ta "láska" by mu totiž neponechala místěčka pro objetí, kdyby si tuto zásluhu "vypísmenkovali".

Ano, věřili mně, protože se báli příznaků, o nichž věděli něco z novin a já "ze vzduchu". Ale měl jsem zkusit říci těm lidem, že záchrana je možná pouze za skývu chleba, která by mohla nasytit čtyři hladové žaludky? Třebaže měli před sebou člověka, který měl moc změnit běh věků tím, že by založil v psychickém světě jiné tendence, bylo jim přece určeno, aby za to, že nebyli schopni tak nepatrné oběti, prošli toutéž lázní pekelných plamenů jako on.

Ale měli před sebou někoho, kdo měl získat z působení té doby dovršení a zničení i nevědomého, v mase i kostech vtěleného lpění, kdežto oni měli naříkat nad ztrátami svého majetku, nad momenty, v nichž se mělo bořit všechno, co v nich budilo vědomí osobní ceny.

A co se týkalo nebezpečí, které hrozilo mému životu? Mám schopnost operovat s tamasem a učinit se podobným vám, stádným lidem, nad nimiž bude svištět bič diktatury. Je tedy možné, že projdu... A když projdu, bude to také znamenat, že jsem přenesl Nauku údolím, kde je Strážce Prahu nejmocnějším.

Chce-li někdo udělat nějakou magickou akci, která má ovlivnit prostředí, v němž žije, potřebuje k tomu pomocníky, jestliže není zcela nezávislý, nebo je-li začleněn ve světě prostřednictvím rodinných pout. Tato závislost nebo začlenění je totiž jeho slabinou na poli magicky působících sil, jež se nepříznivě vybíjejí právě tímto směrem. Z toho důvodu zasvěcenci starých dob vyžadovali na svých žácích zasvěcení, aby nevyhledávali žádné spojení se světem. Žádali na nich, aby se jednak zřekli světské ctižádosti do té míry, aby se stali mnichy, kteří nemohou být zraněni tím, že jim svět odepře poskytovat to, co si zvykli považovat za "předměty denních nebo životních potřeb", jednak aby se zřekli každé pohnutky stát se otcí rodin, aby strážci magického prahu nemohli při jejich akcích působit na členy jejich rodin.

Toto opatření mohlo být zmírněno pouze ve státě, kde magicko-mystické úsilí všeho druhu bylo respektováno, jak tomu bylo donedávna v Tibetě. Avšak rozvojem neporozumění pravým magicko-mystickým snahám musí být tato pravidla znovu dodržována, protože zevní benevolence k těmto snahám již magicky nechrání před následky jejich akcí.

Jde totiž o to:

Vytváří-li člověk magické napětí, které je zaměřeno na ovlivnění prostředí, v němž žije, působí jím na světské povahy tak, že je provokuje k tomu, aby mu ublížily. To však nemusí probíhat tak, že v tom je zřejmý úmysl těchto povah, aby takovému člověku ublížily, nýbrž jeví se to jen jako reakce tímto způsobem vyvolávaná, čili jako psychický reflex ze světa lidí.

Má-li člověk vyvolávající toto napětí někoho, kdo je schopen krýt jeho činnost, může tím, že střídavě nadzvedne a opět nechá klesnout tak zvaný magický shluk, zabránit tomu, aby se reakce světa dostala přes jeho ochranou zeď, již je "přítel

magika". A jelikož každá magická akce má počátek, vrchol a zakončení, stává se magik po jejím ukončení zase člověkem svému prostředí nenápadným.

Já jsem byl v době, o níž mluvím, velmi zranitelný. Měl jsem rodinu a byl jsem dělníkem v námezdním poměru. Věděl jsem však velmi dobře, že to, co se na lidi chystá, je zlo velmi vážné, hluboké a naléhavé, zlo tak působivé, že mne činilo naprosto bezohledným k osobním úhonám, které bych spatřoval v tom, kdyby byla magicky zraněna moje manželka nebo dítě. Nemohl jsem se však odvážit vystavit je dalšímu hospodářskému mučení, které tehdy bylo dost silné a působivé. Proto jsem vlastně žádal jen o almužnu, která měla být poskytnuta jenom jako úleva v těžké, mnoho hodin denně trvající práci. A jaké poučení místo malé almužny jsem tehdy dostal? Půjdeme-li od jednoho člověka k druhému a upozorníme ho na to, že je na světě zlo, pokrčí rameny a řekne: "Já tím přece nejsem vinen!"

Kde se tady vzalo zlo na světě? Vytvořili je zajisté pouze lidé. Ale zlo není nikdy konstantním jevem ve světě bytí. Ono je schopno rozvoje. Rozvíjí se stále ve stejném poměru k zpovrchnění povahy lidí a k jejich lpění na předmětech, jež domněle potřebují ke svému potěšení. Právě tím, že na těchto věcech lpí, neodváží se čelit zlu, jež se objektivnímu pozorovateli zdá zvětšovat a v budoucnosti lidstvo ohrožovat více než v přítomnosti.

Vnější projev zla však není jeho vnitřním projevem. Jeho základy jsou v pýše lidí, v jejich myslí a mudrci vědí, že stačí obrátit mysl od zla k dobru a poměry ve světě se ihned změní.

Obrátit mysl od zla k dobru není teoreticky nemožné. Impulsy k dobru nebo zlu jsou v povaze, nebo lépe v duševním naladění lidí a mystika poskytuje člověku zkušenost, že duševní naladění lze změnit. Opírá se totiž o fyzikální činitele elektrické povahy, jejichž napětí může jedinec změnit nejen u sebe, nýbrž i u ostatních lidí, neboť bytí na psychologické úrovni je jednolitým celkem.

Obecně je situace taková, že jedinec je psychologicky modelován napětím, v jehož poli se lidé psychologicky nalézají. Ale celek, totiž lidstvo, tímto napětím též manipuluje. Vnější napětí je popudovým činitelem, jenž velmi snadno strhává každého jednotlivce do určitého způsobu myšlení a jedinec potom vnější napětí jen zesiluje, protože mu dodává i svou vlastní energii.

Psychická jógická výchova směřuje k tomu, aby její žáci záměrným upínáním pozornosti na svou fyziologickou bytost nebo přirozenost dosáhli jistého stupně neovlivnitelnosti psychickým napětím prostoru, v němž lidé psychologicky setrvávají. Když toho žáci jógy dosáhnou, jsou schopni svůj duševní stav libovolně ovlivňovat a kromě toho poznávají, že povaha napětí, jež v sobě vytvářejí, má odezvu i v jiných lidech. Tím konečně získávají klíč k psychické moci, která nezná meze. A skutečně dobří mystikové používají této moci, nebo ji alespoň chtějí použít, pouze ke změně tendencí od zla k dobru.

— — —

Můj život, život dělníka, šel dále. Měl jsem však dojem, že místo úlevy se mi dostávalo jen většího pracovního zatížení. Zápasil jsem s vyčerpaností. Barva mé pleti

se stala zelenožlutomodrou a byl jsem vyhublý od strádání a těžkostí. A podezření, které na mne vnesl "vůdce" těchto mystiků, neutuchalo. Spíše se stupňovalo.

Já jsem však chodil do schůzí mystiků dále, neboť jsem byl konečně rád, že jsou to lidé se stejnými zájmy, jako jsem měl já. Pro hlavní členy tohoto spolku jsem byl již špatnost sama. Nikoli snad pro činy, nýbrž pro jejich bludné domněnky. To by však pro mne nic neznamenalo. Ale přicházely horší věci. Nováčkové, kteří ještě neztratili rozum a nepropadli fanatismu, mě hájili. Byl jsem tomu nerad. Bylo to jen přilévání benzínu do ohně. A již se plameny vznítily.

Nevím, jak to začalo. Událost stíhala událost. Mystický "žáček-vůdce" poslal mému šéfovi pomalovaný a pokřížkovaný dopis plný zaklínání proti mně a mým "kumpánům". Ale já jsem o tom byl zpraven. Večer, když jsem dával svou mysl do pořádku a snažil jsem se rozvinout v sobě božské světlo, předstoupila přede mne Strážkyně Prahu s chechtotem plným jistoty ve vítězství. Mávala přede mnou cárem papíru a vítězoslavně prohlásila: "Vidíš, co proti tobě mám? To tě zničí!"

Byl jsem mrzut a poručil jsem: "Ukaž!"

S nechutí mi dala nahlédnout do papíru. Četl jsem nesmyslné věci a vyslovil zájem:

"Jak jsi to udělala?" Předvedla to. Protáhla se totiž uchem "vůdce" do jeho prsou, hýbala se v nich po způsobu božího hlasu, on si toho všiml a začal hned plivat jedovatá slova na papír, který poslal mému šéfovi.

Následující den po napsání dopisu přišel šéfův bratr do dílny; byl tam též jeden mistr a byl tam také poslední společník firmy. Začal jsem zuřit, že taková nesmyslná obvinění pocházejí z bludu, a nikoli z božského srdce.

Hleděli na mne a nevěděli, oč jde. Šéfův bratr kolísal, neboť věděl, že jsem "jasnovidný". Řekl jsem mu totiž před touto událostí, že jeden ze zaměstnanců, který "také mysticky pracoval", protože je dobře tahat s "pány" za jeden provaz, měl večer "vnitřní slovo". Dodal jsem:

"Nejistil jsem, co mu to vnitřní slovo povídalo, protože se projevovalo příliš tajně, ale můžete se mu jít vysmát."

Šel. Zeptal se: "Tak co, pane St., jak je to s vaší mystikou? Neměl jste včera večer vnitřní hlas?"

"Ha, to vás za mnou posílá ten ďábel Minařík. A konečně co! Měl! Povídal mi: Nevěř bratrovi, nevěř příteli, nevěř nikomu."

Hned nato mi to přišel šéfův bratr říci. Odporoval jsem: "Vidíte, k jakým obludnostem vede taková mystika."

Mlčel a myslel si, že na mém tvrzení je něco pravdy.

Z toho důvodu nezmítal mé poznámky a čekal, co bude dále. Vysvětlení přišlo brzy. V ranní poště byl ten pokřížkovaný dopis. Bylo to mnoho, zvědět obsah dopisu, který měl teprve přijít a obsahoval dokonce příkaz, abych ho nedostal do rukou, nýbrž abych vyslechl jeho obsah, až bude čas, kdy mi ho budou moci přečíst.

Pak ta chvíle přišla. Šéfův bratr mě zavolal stranou a předčítal mi ho, pozoruje mě přitom. To víš, brachu, myslel jsem si, na mé tváři nepoznáš nic. - A slova dopisu byla nesmyslná.

"Ve jménu Melchisedecha nařizuji panu Minaříkovi, aby přerušil své styky s Beliálem... Je to břídil, který nízkými silami ovládl Udanu a nyní tím škodí lidem..."

Nařizuji mu, aby on i jeho spoluviníci chodili po šest neděl do kostela ke svaté zpovědi a svatému přijímání a tím aby od sebe odvrátili těžký trest, který na ně přijde jako rychlík." Pak ještě nějaké povídání s podotknutím, že dopis nesmím dostat do rukou, a dost.

"Co tomu říkáte?" zeptal se mě šéfův bratr. Usmíval jsem se a řekl: "Váš vůdce to bude mít se mnou těžké. Ve vesmíru mě nenajde, protože se umím schovat." A pak jsem mlčel.

Dali hlavy dohromady: "Je nepolepšitelný, zcela jistě to musí být černý magik, jak nám to náš vůdce napsal. Máme se od něho izolovat, radil nám. To znamená, že ho máme propustit."

S tímto výsledkem ke mně přišel opět šéfův bratr.

Zeptal jsem se:

"Chcete to udělat?"

Ne, tak daleko se neodvážil jít, neboť jsem byl "černým magikem". Ale od té doby jsem byl pro ně cizím člověkem. Tuto skutečnost jsem jim potvrdil, neboť když si ten dopis na mne chystali do schůze, aby mne odhalili, tak jsem se tam nedostavil.

Byli tam nějakí mladí lidé a ti se mě zastávali. Byl bych raději, aby to nedělali, protože to mohlo být pro mne jenom horší. Ostatně když jsme šli z poslední schůze, na kterou jsem se dostavil, ptal se pan D., ten, kterému jsem udělil cvičení proti posedlosti:

"Neděláte mu v podniku těžkosti?"

Aby nebyli v rozpacích, lhal jsem za ně: "Ne, nic se mi neděje."

Zatím nade mnou visel Damoklův meč nezaměstnanosti, která se měla dostavit v době, kdy dávné již zaklínání působit nebude. Byl bych se mohl bát budoucnosti, kdybych nebyl věděl, že odsouzenci není nic platné, když se vzpírá strčit hlavu do katovy smyčky.

Byl jsem tedy postaven na roveň ostatním zaměstnancům, kteří slýchávali: "Jdi, nebo tě nakopu do p....." - Ale vůči mně se chovali slušně.

Jednoho dne mne zastavil poslední společník firmy a řekl: "Vimé, vimé, vono není dobře dělat černou magii."

"Kdo vám povídal, že dělám černou magii?"

"No, já to myslel jen jako radu."

Mlčel jsem již a šel dál. Přitom mě mrzelo, že jeden starý vousáč, který třicet let cvičil dechová cvičení a měl v sobě Panenku Marii, která mu říkala lepší věci než Strážkyně Prahu "vůdci", se dal strhnout jejich přesvědčením, že jsem temná zlovolná bytost. Odmítal jen zúčastnit se "vysílání zbožných myšlenek, aby nás zničili", jak mi to přiběhl říci ten první také-mystik s vnitřním hlasem. Odmítl to s odůvodněním, že dostal striktní zákaz účastnit se této "bohoslužby".

Sehnali tedy dvanáct lidí v Pardubicích a dvanáct v hlavním městě a vysílali seč byli "zbožné myšlenky, aby nás zničili".

V tu dobu přijel za mnou Šť., můj první svěřenec v mystice. Blížil se k realizaci a leccos zvídal bez povídání.

Zeptal se:

"Nedělají něco ti mystikové v Praze proti nám?"

"Ano," řekl jsem, "vysílají zbožné myšlenky, aby nás zničili."

"Tak je to tedy pravda," řekl si.

Položil jsem mu otázku:

"A co s tím děláš?"

"Jím to," odpověděl.

"Dobře, tak to jez," skončil jsem o tom řeč.

Ano, myslil jsem si, vy hlupáci, mystikové. Ten to jí a já to také nějak stravuji. Však byste viděli, co by se stalo, kdybychom nebyli ochotni.

Všechno jsme však nesnědli. Doléhaly na mne starosti o existenci, byl jsem slabý a malátný, a tak jsem něco nechal.

Zavolal mě šéf: "Tak mi řekněte zcela upřímně, zda děláte černou magii či nikoli."

"Poslyšte, pane továrníku, kdybych řekl, že jsem černým magikem, lhal bych. Když však řeknu, že nejsem, pomyslíte si, že lžu, poněvadž váš vůdce tvrdil, že jsem. A konečně, kdyby dobrý pánbůh sestoupil s nebe a rozřezal mě na tisíce dílů a kdyby na každém tom dílku bylo napsáno slovo mystik, nevěřili byste, protože váš vůdce říká něco jiného."

"Můžete jít," odpověděl mi.

Byl s tou odpovědí nespokojen a neměl dost inteligence, aby pochopil mé přiznání.

Zatím byli do "vysílání zbožných myšlenek" zapleteni stejní lidé. Najednou jsem se zastavil, právě když kolem mne šel mistr. Podíval se mi do očí, otřásl se a řekl, zatímco já jsem pronášel: "Že by paní J. také?"

"To jsou strašné oči. Je v nich smrt a prázdno."

Já jsem však byl již zase normální.

Po více dnech se však něco dělo. Společnost, v jejímž podniku jsem byl zaměstnán, hrozila rozpadem. "Vůdce" onemocněl bolestivým zánětem nervů. Paní J. také onemocněla a brzy lékaři diagnostikovali rakovinu.

V té době jsem psal jejich "vůdci", aby mě nechal na pokoji, že neví, s kým má co dělat, že by se to mohlo vymstít.

Byl jsem prý tím vším, co se právě dělo, vinen a mělo toho být ještě víc, než ty tři uvedené případy.

Jejich "vůdce" jim znovu dal příkaz, aby se izolovali, čili aby mě propustili. Ale společnost se rozpadala a zájem o mne přestával. To jsem cítil jako uvolnění a to mi také otevřelo cestu, abych šel k šéfovi a požádal ho, aby mi řekl, až bude s určitostí vědět, kdy společnost přestane existovat.

Potřeboval jsem čtrnáct dnů na akci, která mě měla zachránit před bídou. Měl jsem totiž rodinu, u nové firmy jsem nemohl být, protože věděli, že jsem "protekční dítě", a tak v těch čtrnácti dnech, než by přišly starosti, jsem mohl zapůsobit mysticky k záchraně rodiny před bídou.

V tu dobu mi řekl poslední společník firmy: "Vímé, vimé, byla u nás vaše manželka a stěžovala si, že ji týráte. Patří to do mystiky nebo do černé magie?"

"Na mojí mystice vám již nemusí záležet, jde o záchranu rodiny," odpověděl jsem.

Šéf vrčel ano-ne dohromady. - Ostatně kdyby mi chtěli pomoci, mohli by mě vzít do svého nového podniku. Ale bylo snadné uhádnout, že to neudělají. Měli se izolovat a toto byla příležitost zbavit se mě.

Pak náhle opustili podnik a neřekl mi nikdo nic ve lhůtě, o kterou jsem žádal.

Nový šéf, který našemu oboru nerozuměl, díval se mi potom do rukou a zeptal se učedníka: "Umí ten Minařík něco?"

"Vždyť to vidíte," odpověděl učedník.

Byl tam jeden spoluzaměstnanec a ten, ačkoli jsem s ním neměl co dělat, byl proti mně tak zaujat, jak se sluší na příslušníka podsvětí. A to nikoli jen platonicky. Živil v šéfovi nedůvěru ke mně a nakonec mne označil jako špeha pro bývalé šéfy. Tak mně propustili pro "nedostatek práce", přičemž přijali současně několik jiných zaměstnanců.

Byl jsem zase na dně, tentokrát bez vyhlídky na pomoc pocházející od božho světla, které za tu dlouhou dobu zhaslo. Jelikož jsem byl jistou dobu v lepší situaci, nestaral jsem se o domácí pokladnu; měl jsem toho na starosti mnoho. Varoval jsem však manželku před zlou dobou a připomenul jsem jí, aby dobře hospodařila a vytvořila malý fond, abych měl "rozběh" do nových poměrů.

Skončil jsem zaměstnání a zeptal jsem se: "Tak jak jsi na tom?"

Měla dluh.

Tak vidíš, ženo, která říkáš, že mě máš ráda do té míry, že to nelze vypovědět. Nejen že si jdeš stěžovat na mne k mým nepřítelům, kteří dychtivě slídí po mé "špatnosti", nýbrž dokonce mě stavíš před situaci zcela neřešitelnou.

Ano, odvoláváš se na rozum, na cit lásky, který tě vede k takovým pomluvám, i když pro osud takový důvod neplatí.

A tak hluboko v mé duši svítlo, že moji nepřátelé nejsou jen venku, ale i doma, za zdmi, kde sdílíme společný život.

Byl jsem zralý k tomu rodinu opustit a jediný důvod pro to, abych to neudělal, byl ten, že jsem nechtěl vzít rodině pocit ochrany muže.

V tu dobu dosáhl Šť. realizace, dostal zaměstnání u firmy, která mě propustila, bydlil u nás, a tak tu a tam něčím vypomohl. Usiloval jsem o to, aby jeho realizace byla co nejlepší, ale on byl vzpurný a chtěl jít "svou cestou". Tušil jsem v tom horší konce, než jakých by bylo třeba pro život nauky.

Již postupoval k "bráně smrti" tak, jako jsem šel já v roce 1926. Sledoval jsem ho, abych viděl, jak si bude počínat. Byl neohrožený. Kráčel polem, po němž šli křesťanští světci. Já jsem viděl jejich konce, ale on je mohl jenom tušit a to v lidech méně odvážných vzbuzuje také hrůzu.

Ležely tam hnáty a lebky, tam, na jinak neviditelné zdi, byly vidět stopy po vyhrzlých mozcích a ve vzduchu se rýsovaly siluety démona Prahu, který vzal ty dobré lidi za nohy a mocným rozmachem jimi udeřil o zeď. Kostí se zlámaly, ba drtily, mozek vytékal. Lepil se na tuto neviditelnou zeď a krev pomalu utvořila škraloup na zemi, tvoříc tak dláždění těm, kdo měli jít v budoucnosti za nimi.

Uvažoval jsem: Vidíte, vidíte, vy, kteří jste na papírech církve světci pro velikou askezi, věrnost církvi a "Kristu". Ke zbožnosti je třeba též rozeznávací schopnosti, nemá-li se člověk zaplést do osidel těch jasných svodů, které vystupují pouze jako citová hnutí, nevhodná pro mystiku. Církev vás prohlásila za světce, protože jste nežili občansky, nýbrž jste byli mnichy. Zdá se mi z té spousty zde, která představuje jatka minulosti, že tu a tam se stává jatkami přítomnosti a budí dojem, že bude i jatkami

budoucnosti. Církev nevěděla nic o vašich hlubších bojích duševních, o těch, které jsou symbolizovány odrážením pokoušejících myšlenek a vzpomínek a které nakonec člověka odevzdávají do rukou démona Prahu, jenž pak s dobrým svědomím jedná právě takto.

Bojovali jste však čestný boj a padli jste v něm - a nikoli na útěku. Proto, i když vás není vidět v nebi mystiků překračujících zeď smrti bez ohrožení strážcem Prahu, přece z vás ve vzduchu cosi zbylo, jakási monáda, která se vtělí znovu, a to s předpokladem silnější záslužné karmy, která vám bude moci dovolit, jestliže se o to pokusíte znovu a znovu, přejít bránu smrti vítězně.

Zdá se, že v dnešních dobách, náležejících do Kali-jugy (černého věku), nejsou lidské bytosti vůbec způsobilé k tomu, aby překročily Práh smrti s plným vědomím, nebo přesněji s tělem vědomím prostoupeným. Chybí jim totiž karmické kvality bytostí mravně hodnotnějších věků; proto v nejlepším případě mohou lidé projít branou smrti a zasvěcení s vědomím utlumeným až na stupeň polovědomí. A tito dnešní lidé se stávají velikými zasvěcenci již tím, že dovedou setrvat v těle ve stavu polovědomí, které se stává strážcem odbojných sil tohoto kritického okamžiku.

Obyčejně se stává, že ti, kdo se zdokonalují v praxi mentální introverze a tímto způsobem dospívají ke kritickému rozhraní oddělujícímu svět osvěcujícího zasvěcení od světa slepých pudů a vášní, dostávají se do psychicko-fyziologické krize, při níž energie vnějšího světa mají vždy síly, aby v bráně smrti vyrazily z člověka poslední dech. Tito lidé, pokud se myslí a touhou rozvinuli až ke kvalitě označované slovem Bůh, tímto posledním výdechem získali zásluhu vyšší existence, čili v tu chvíli se objevili v některém z božských světů. Kdežto ti, kdo dosud musili zápasit se sklony svého srdce a pohlaví, dostali se do rukou Strážce Prahu, jenž s nimi naložil tak, jak jsem řekl.

Neinformovaný člověk by si mohl říci, že církví uznání světců se sklony srdce a pohlaví neměli co dělat. Ale tyto nedostatky jsou dvojího druhu. Hrubší a jemnější. Jemnější nedostatky se mohou odstranit pouze tím, že člověk vypudí ze své bytosti, to je z mysli, vědomí i z těla, i nejjemnější stopy příbuzenství s lidmi. To je úkol, s nímž se dovede vypořádat snad jenom držitel rituálního zasvěcení a jen výjimečně ten, kdo kráčí k mystickému cíli nazdařbůh.

Křesťanští světců, až na výjimky, náleželi do druhé kategorie hledajících a usilujících lidí. Proto měli většinou to neštěstí, že se dostali do rukou Strážce Prahu. To se v oblasti běžného vnitřního nazírání jeví jako velmi truchlivá okolnost: jenom nejhlubší poučka nauky zjišťuje a tvrdí, že osud takových bytostí je jen přechodný. Chápe se jako rozložený materiál, a síla karmy, skrývající se v jejich slabém pudu sebezáchovy, opatří jim nové tělo, jehož vyhlídky na úspěch jsou lepší a lepší, až konečně jim umožní dosáhnout významného úspěchu, pravého zasvěcení.

Nemyslete si, že se cítím lepší a silnější. Ani já jsem nepřešel tento Práh při plném denním vědomí. Řekl jsem již: Byl jsem přes Práh přetažen. Možná, že opravdu Kristem, který mne pak vzbudil jako nic neznamenantí mladík. Zda takto vypadající bytost může být Kristem, to si určí církev podle svých mylných názorů teologických.

Byl jsem však přetažen, a proto nemám práva cítit se "velikým". Jenom mi "vyšel los". Neboť co jiného to bylo, když jako jinoch bez rozumu, teoretického poučení a ve špatném společenském a sociálním postavení jsem vkročil na mystickou cestu? Mou zásluhou karmou bylo pouze to, že jsem nezačal holdovat vizím, pocitům a prožitkům, že jsem pochopil relativní význam občanských ctností a neřestí, a proto jsem si nevytvořil ničící svědomí v oblasti jógické mravnosti. Bylo mou zásluhou karmou, že vliv církve na mne byl určen neexistujícím vrahem-farářem, že do mne osud i lidé kopali, takže jsem se neodvažoval něco vědět, a že jsem neměl školní vzdělání, takže v souvislosti se strašnou zevní bídou jsem se cítil člověkem posledním z nejposlednějších. Ano. Právě v tom všem vězela má schopnost věřit v neviditelnou jako plaché zvíře v lesích, stavět si duchy, bohy a astrální bytosti všech stupňů a tříd před sebe jako jednu a tutéž prohnanou společnost, která se chová k člověku přátelsky jen potud, pokud v duševní stagnaci a naprosté pasivitě dává těmto bytostem pokrm, jako krávy lidem mléko.

Když silou všestranné bdělosti člověk uzavře nebo stáhne své duchovní vemen, pak mu jsou nepřáteli všichni, démoni, lidé i bohové. Ale aby nebylo omylu. Jsou mu nepřáteli jenom o něco dříve než člověku, který toto duchovní vemen nestahuje. Až vemen obyčejného člověka přestane pouštět mléko životní síly, pak ho tyto děti neviditelná zabijí tak, jako člověk zabije krávu, když mu již nedává užitek.

Vzhledem k tomu nezáleží na tom, jak si člověk počíná. Stane-li se jogínem, je zprvu pro jisté neviditelné bytosti vzpurným dobytčetem, a proto se ho snaží zkrotit nebo zabít. Není-li jogínem, pak se k němu chovají jako k dobytčeti ovladatelnému, k dobytčeti, jehož čas se podle jejich názoru naplní v tu chvíli, kdy jim přestane dávat svou životní sílu.

Tak tedy těmi zbytky po živých bytostech, zbytky roztroušenými na poli duchovní hrůzy a ctnosti, jste vy, světci. Přišli jste zde o život, neboť jste vůbec nevěděli o zákonech duchovního vývoje rychleného rituálním zasvěcením, vyjímaje několik, kteří přešli. Poučení špatně církví jste domněle věděli, co je Bůh, jak vypadá, věděli jste také, co je mravnost a ctnost a jak se provozuje nebo žije, a to všechno vás postavilo před falešného Boha a falešného Krista, kteří vás ovšem nezachránili. Dokonce není vůbec jisté, zda právě váš Bůh a Kristus nebyl jednou z těch neviditelných bytostí, které vytvořil váš fantom Prahu, jenž s vámi pak takto naložil.

Ale jaké úvahy. - Tam šel ten, jemuž jsem radil. Proto jsem se raději díval, jak si bude počínat.

Pozoroval jsem ho dobře. Věděl jsem totiž, že odpor na linii k Bráně Smrti se zvyšuje tangenciálně. Jeho nesmyslná odvaha, kterou nedoplňovala rozeznávací schopnost, jakou jsem byl vybaven já, mohla spět za úspěchem za každou cenu. Ano. Již se mu šlo tíž. A démon Prahu jako prastance stvoření se ztělesnil v jeho prsou tak, aby myslel, že ho provází hlas boží. Nemohl jsem ho nyní varovat. Bylo by mu nepřijemné, že jsem ho sledoval, a tím by se věc pouze zhoršila.

Již byl na místě, kde je odpor na hranici únosnosti, jakou mají lidé. Jeho mysl pracovala jako stroj a kombinovala co krok další krok.

Odpor však již překročil lidskou únosnost. On se nevzdával, ale počínal si tak, že také nemohl vyhrát.

Prasubstance Máry se natahovaly z jeho těla tam kamsi velmi daleko podél zdi oddělující dvě sféry neviditelného světa. Samozřejmě. Nevěděl, jako já jsem vždy věděl, že cena je za maximálním odporem, a vítězství ho vábilo, ať bylo jakékoli...

Tak kdesi se vytvořila Medúzina hlava a volala:

"Zde to je!"

Jak by nešel. Měl její tělo v sobě, a proto nemohl poznat, že nejde o hlas boží, ale jen o hlas Medúzy.

Sledoval jsem ho, jak se vzdaluje od příkrého svahu vedoucího k Bráně Smrti, a pochovával jsem naději, že by snad přece mohl dosáhnout tzv. Velikého vítězství.

Již byl tam, kde se dělí svět mystiky od světa propasti. Byl tedy čas, a proto jsem volal:

"Pepku!"

Slyšel jiný hlas než hlas Strážkyně Prahu a tento hlas měl v sobě cosi spolehlivějšího než ten jeho vnitřní. Proto se ohlédl. - A zatímco se ohlédl, mizel jsem já i s polem, na němž stojí Brána Smrti.

Hleděl nazpět a jinak málo zřejmá propast, kterou by nyní viděl, zmizela také...

Čím méně se člověk, usilující o duchovní dokonalost nebo spásu, vzdá lidského nazírání, tím více pravý vnitřní hlas a hlas Temnoty mu jsou hlasem neviditelná. Jejich úplná záměna je pak závislá na tom, že věří v projevy složek svého bytí, jež dřívější mystickou praxí přiměl k tomu, aby se chovaly jako složky stvořené z materiálu nejvyššího, ze samého Boha.

Je nezbytné vědět, že mystickou silou proměněné složky zachovávají svou dřívější povahu stále; jejich změněná působnost ještě před ukončením realizačních pochodů je jenom znamením, že byly překonány zevní překážky pro vznik pravých realizačních pochodů. Na samé hranici pravé a vysoké realizace se člověk stává takovým, jakým byl před nastoupením mystické cesty; dosažení realizačních pochodů v tomto případě je možno přirovnat k zasažení cíle vrženým předmětem.

To znamená, že mravní úsilí je lukem, mystické šípem a realizační pochody cílem. Je-li šíp na cestě k cíli, je zbaven přímého vlivu luku, čili je tím, čím hmotně byl. Jenom cíl ukáže, kam luk šíp usměrnil.

Kritický okamžik začátku realizace, o níž mluvím, se vyznačuje tím, že mravním úsilím ovlivněné reakce se změnil v reakce přirozené. Proto pouze ti, kdo chápou předchozí mystické úsilí jenom jako operativní, mohou rozpoznat, že "hlas ctnosti" nebo "boha" je právě zastoupen "hlasem Strážkyně Prahu". Když to rozpoznají, začnou se orientovat pouze podle značek místa a to je předpoklad "velikého vítězství".

Na základě tohoto vysvětlení čtenář pochopí, že v průběhu mystické cesty se všechno mění, takže ani situace, ani okamžiky dějů se neopakují. Z toho důvodu musí být napjat všechny důvtip a odstraněna osobitost, jestliže úspěch v mystickém úsilí má být dobrý a pravý. Není-li těchto předpokladů, přestává být mystik mystikem a stává se snílkem, někým, kdo se utápí v dobrých a špatných vizích, nebo kdo jde cestami, na nichž posléze zbloudí.

Ty, který jsi šel za úspěchem za každou cenu, neřekl bys jistě nic o tom, co se stalo a - tak jsem tě vítal s oznámením, žeš na tomto úseku prohrál, že jsem na tě volal a tak dále. Věděls stejně dobře jako já, žeš Branou Smrti neprošel, a proto ses přiznal.

Proč jsi však nepadl na kolena vědom si své maličkosti, ale setrval jsi u myšlenky, že jsi velký mystik? Ano, toto přesvědčení ti poskytne mnoho výhod před světskými lidmi, ale představuje jinak jenom pochybnou cenu, která je smrtelná. Ostatně za nějakou dobu se ta chyba ukázala, neboť přijal jako jakousi důležitost úřad Strážce Prahu, když předešlý postoupil. Ale mně jeho sebevědomí v této funkci neimponovalo. Chtěl jsem mu proto dokázat, že ta jeho nynější všemocnost je značně, značně omezena.

Byl právě zaměstnán a to byla nejvhodnější doba k důkazu. Seděl u brány s plamennýma očima a byl si jist, že nikdo neprojde.

Šel jsem tedy já a vedl s sebou manželku. Nebyl jsem ovšem tak hloupý, abych nevěděl, že jediný jeho pohled by v ní spálil do posledního zbytku to světlo, které má každý člověk v prsou, pokud zcela nepropadl ďáblu. Stavěl jsem ji proto za sebe a dělal jí "zed" při přecházení.

Byl právě zaměstnán a nemohl spalující paprsky svých očí vystupňovat tak, aby pronikly mým tělem a spálily mého chráněnce. A tak jsme mohli přejít bez nehody.

Když přijel ze zaměstnání, uvítal jsem ho slovy:

"Tak co, máš absolutní moc? Jak na tebe působil můj přechod s Andulí?"

"No jo, když byla ve vaší ochraně," odpověděl.

Uvažoval jsem: Měl bys vědět, že absolutní moc by se nezastavila před nějakým Minaříkem. Ale to ty nevíš, protože si hraješ se silami. Budeš bit, žeš propustil mě a zejména Anči. Kdy, na tom nesejde.

Varoval jsem ho, ale on nedbal. Domníval se, že jsem určitým způsobem hlupák. Má bída a nesnáze ho k tomu vedly. Jenže tato bída a nesnáze měly svůj hluboký smysl. To jsem věděl v hloubi své bytosti, a protože jsem se nikdy neklamal, neklamal jsem se ani tehdy. Škoda, která z toho nedorozumění vznikla, byla v tom, že jsme se nesjednocovali, nýbrž tříštili. Samý "mistr", a zatím: Jen ďáblové dovedou organizovat. Mystikové, lidé "ctnostní", ti se rozdělují pod ďábovým heslem: Rozděluj a panuj.

Byl jsem znechucen. Svítalo mi, že chtít organizovat mystiky je stejným pokusem, jako bychom se snažili svázat písek do otýpky.

— — —

Tím skončila doba, kdy jsem stál na rozhraní dvou světů a kdy jsem se mohl do jisté míry chránit mystickými silami. Vzhledem k tomu všechny mé životní zkoušky z této doby byly spíše sportovní než osudové povahy. Měl jsem totiž ještě velmi mnoho životní síly, s níž jsem mohl za určitého předpokladu disponovat k svému dobru. Z mystického hlediska však musí taková situace skončit. Musí se dospět k tomu, aby člověk žil mystické hodnoty ve zcela přirozeném stavu, který ovšem nesymbolizuje mládí s nadbytečnou silou a životností, nýbrž stáří, jehož život se zakládá na dozrálých karmických hodnotách, které se přijímají pasivně. Z toho důvodu i já jsem šel od tohoto okamžiku vstříc zkouškám působivějším, ale to, jak jsem až dosud žil, slibovalo, že se za dalšími životními zkouškami vynořím z nesnází celkem v pokoji.

Ano, mystikové! Mystická vyspělost ukáže pravou tvář teprve v době, kdy opadne elán mládí, jež může mít stejně mladík jako stařec; jestliže mystická vyspělost člověka byla pochybná, pak na konci překypující vitality se člověk nalezne ve stavu bytosti živočišné, byť se až dosud i sobě jevil jako "mystický gigant". Vzhledem k tomu zastávám názor, že všechno naše mystické úsilí musí být zaměřeno k tomu, abychom vytvořili předpoklady pro vnitřní ustálení v mystických zájmech, jež se musí projevit v neutuchající touze po nejvyšším dosažení, místo aby se projevilo jako obvykle v pesimismu nebo apatii stáří. Víím totiž, že zdánlivé tendence vyplývající z překypující energie mládí budou vždycky potlačeny rozvitými hodnotami intelektuálními a mravními, které sídlí v hlubině bytosti jako latentní dispozice po celou dobu mladistvé duševní aktivity. Víím, že je třeba změnit právě tyto hodnoty a pak teprve bude mystické úsilí významné; jinak mystické snahy mohou znamenat holdování pomíjivým stavům, i když se zdají pro svou povahu božské nebo mystické.

S tímto poznáním jsem šel do dalšího života, a proto jsem byl připraven jednat tak, jak uvádím dále.

Co se týče zkušeností s mystikou, o nichž jsem mluvil v této kapitole, mohu jen doložit: Znáím dobře mystiku, a proto je mi známo, že zřídka kdy pronikne některý její stoupenec tak daleko, aby přestal být člověkem s pudy a vášněmi lidí mysticky vůbec neškolených. Zdá se totiž, že základní idea mystiky, která předpokládá bezvýhradné zničení osobitosti ohněm kázně předepsaného jednání, je zapadlá ve spoustách líbivých teorií, jež se životem nemají vůbec nic společného. Tím se stává, že většina stoupenců mystiky spatřuje svou mystiku v některých cvičeních, prožitcích a znalostech, ale nikoli ve způsobu života, jímž se spaluje sobectvím prosáklá osobitost.

Ano. Sešel jsem se s tak zvanými mystiky, ve skutečnosti pouze s lidmi, kteří mystiku jen vyznávali. Žili svůj všední život a ani je nenapadlo, že mystika znamená zásah právě do tohoto života v samém začátku praxe. Z toho důvodu mezi mnou a jimi musel vzniknout rozpor. Nemohli přece poznat, že teorie a praxe jsou dvě věci, a vzhledem k své povrchnosti mohli jen propadat sugestivní síle, která se vytváří obdivem, nevědomých lidí, obdivem, který se vztahuje k nové a nepoznané teorii.

Můj život až do setkání s těmito mystiky byl založen na praxi. Byl jsem sám, a proto pro mne neměla cenu teorie, jejíž dokonalé obsáhnutí by mě mohlo pozvednout v očích jiných lidí. Stál jsem prostě před neomluvitelnou skutečností vlastní nedokonalosti a nezbylo mi tedy, než se s ní vypořádat, abych mohl být spokojen já před sebou samým, a nikoli proto, že jsem byl někým uznán. Tím jsem přišel do kultivovaného mystického života mystických teoretiků jako divoch zvyklý na přímé pohledy do drsné skutečnosti, přišel jsem do salonu diplomatů, kde se život řídí zradou, která ovládá srdce, ale je přikrývána příjemnou mimikou.

Byla to strašná skutečnost, kterou jsem očekával. Proto jsem vkročil mezi "salonní" mystiky s velikou obezřelostí. A zkoušel jsem představitele této mystiky tím, že jsem náhle a zcela otevřel své srdce. Věděl jsem totiž, že na to reagují lidé "neuvnitřní" nejvyšší nedůvěrou a podezříváním vůbec. Tím jsem však vyjasnil celou situaci a nemohl jsem být stržen do nečistého předstírání něčeho, co nebylo, a to předstírání jak uvědomělého, tak i neuvědomělého. Za těchto okolností jsem prošel tímto

údobím beze škody na duchu a zkušenosti s mystiky jen doplňovaly mosaiku mystické dokonalosti, ozdobené mnohými působivými znalostmi.

Co se týče žáků mystiky, jakým byl např. vzpomínaný Šť., ti zklamat mohou. Je totiž obyčejně obtížné odstranit sebevědomí vedeného člověka, aniž by došlo k jiným škodám na jeho duchu, a proto se vždy něco musí při jejich zasvěcování riskovat. Ostatně je možno předpokládat, že každé zasvěcení, které zanechává určité dobré výsledky v životě vedených lidí, je vždy dobré a výsledky by byly příliš dobré, kdyby znamenaly dokonalý soulad mezi zasvětitelům a jeho žákem. Za takových okolností se totiž vytváří svatá dynastie guruů, k čemuž při zasvěcení Šť. nebyly ještě dány podmínky.

Musil jsem tedy jít do dalšího života pro další zkušenosti, které by "linii guruů" dovolily vytvořit. Jen z toho důvodu můj život pokračoval dále; bez zřetele na to jsem se nepotřeboval dále zdokonalovat a byl bych již mohl zemřít s vyhlídkou na veliký úspěch.

KAPITOLA V.

Zkoušky

Živil jsem se všelijak. Úhrnem však možno říci, že se u nás bída usídlila s konečnou platností. Již jsem se nikdy neměl živit "normálně", to je jako tovaryš. Má životní cesta se docela stočila. Na nalezení nového místa nebylo pomýšlení, a musel jsem se proto živit jiným způsobem. Ale úleva to pro mne být neměla. Řemeslo s těžkou a fyzicky vyčerpávající prací by mi bylo dalo denní chléb snadněji, i když se mi do života pletla mystika, která mě duševně nesmírně vyčerpávala vzhledem k tomu, že jsem se připravoval na přenos Nauky.

Tak jsem se začal "honit za korunou" docela jiným způsobem než až dosud a mystika mě zatížila neúměrně víc než předtím.

Začal jsem s astrologií. Domníval jsem se - a po letech mi to potvrdila literatura tibetského naukového systému - že astrologie je mystice nejbližší. A ostatně jsem měl k hvězdám vztah. Již ve dvanácti letech, když jsem pracoval u sedláka na řepě, jsem se setkal s člověkem, který obrátil mou pozornost tímto směrem. Byl to spiritista. To jsem o něm slyšel a z despektu ostatních lidí vzhledem k němu byl on pro mne čímsi jako vtělenou hrůzou.

Pozoroval jsem ho. Byl to šafář jménem i postavením, ale pracoval s ostatními lidmi na poli. Občas se zastavil, opřel se o hrábě nebo o jiný zemědělský nástroj a - spal. Pak se zase probouzel a zmaten se chápal další práce. Prý takoví jsou spiritisté, dověděl jsem se.

Byl to však prostý člověk a nechápal, že má před sebou kluka, který se cítil být vyvrhelé lidské společnosti i před lidmi nejchudšími a nejubožejšími. Vyprávěl mi o hvězdách, že jsou to světy jako náš, a ti z naší společnosti, kteří to od něho slyšeli, věděli, že blázní. Byl to však přece jen šafář, a tak mu neříkali do očí nic.

Jeho řeči na mne působily tak, že jsem se divil, co na světě všechno je. Má hlava byla však uzavřena na sto zámků: O čem jsem věděl, že existuje, byla bída. Neko- nečné utrpení, hlad a nenávist, kterou jsem vlivem otčima cítil i z matky. Věděl jsem jen o tom, že jsem dobrý na to, aby mě kopali, kdybych snad překážel. A v hlavě jsem slyšel výhrůžnou připomínku, trvale opakovanou: "Je to klacek, žere, je silný, ať jde někam k sedlákovi do služby."

To, šafáři, není vhodné pole pro teorii o hvězdách a pro úvahy zda jsou obydleny. Kdybych nežil z potěšujících vidění tančících víl a zlobících se vodníků, kdyby se do mé mysli nedrál vzpomínka, že jsem žil kdysi dříve, než jsem se narodil, v mnohem, mnohem lepším světě, byl bych se cítil hodným jen toho, aby mě přejel parní válec tolikrát, aby po mně nezbyla ani mastná skvrna.

Ale ať tomu bylo jakkoli, tyto věci úhrnem ve mně složily prvky bytosti do takové soustavy, že...

Šel jsem po Venuši, směrem k jejímu severnímu pólu. Pláně byly bílé, jakoby zasněžené. Byl jsem ve vysokých Venušiných šířkách směrem od rovníku a poznával jsem to podle toho, že se terén svažoval vzhledem k mé orientaci na této planetě, jejíž

rovník byl ve vertikální poloze vůči pevné základně, kterou jsem vycítil kdesi dole pod planetou. Náhle jsem viděl drahokam. Nádherný, skvící se, veliký. Zvedl jsem ho a uvažoval: Vezmu si ho s sebou na Zemi.

Venuše zmizela; uvědomil jsem si, že se blížím Zemi, svému spícímu tělu. Již jsem byl u těla a měl jsem čas si pomyslet: Schovám si drahokam pod polštář, abych nezapomněl, kam jsem si ho dal, a až se probudím, vezmu si ho. Hned nato jsem se cítil v těle a probudil jsem se. Bleskurychle jsem se obrátil a sáhl pod polštář. Budu mít krásný drahokam, řekl jsem si.

Zklamání. - To, co mě mohlo těšit v tomto světě tmy, zde nebylo. Proč se zdají takové sny, které prohlubují již tak dosti nepřekročitelnou propast mezi skutečností a jinými šťastnějšími světy? A tak jsem dostal jen hutnější pečeť strašné, do budoucnosti neřešitelné a nikdy snad nepřestávající deprese...

Pak jistou dobu před realizací jsem se vymanil ze živočišného tepla. Získal jsem možnost chodit nekonečným vesmírným prostorem stejně, jako lidé mohou chodit po chodnících ve městě. Pociťoval jsem zde gravitační síly tak, jak je nemůže svými smysly poznat žádný smrtelný člověk. A když jsem se vrátil na Zemi po realizaci, věděl jsem: Toto je vliv Marsu, to je vliv Jupitera, to je vliv Slunce a to Měsíce. Saturna jsem si vyšetřil tím způsobem, že jsem se tam "vybavil" tak, jako se "vybavují" z těla po prožívání věčně toužící lidé, kteří se stávají odpornými "magiky", "mystiky" a "spiritisty".

Byl jsem na Saturnovi, v přítomí, viděl jsem bytosti více duchové než fyzické, jejichž citový život se mi jevil jako nesmírně harmonický. Z toho jsem usoudil: Takový je vliv Saturna jako planety. A Merkura jsem rychle vyšetřil psychometricky. Tím jsem poznal astrologii v hrubých rysech.

Však se Šť. ještě pamatuje, jak jsem jej rychle upozorňoval: "Pozor, Mars obrací svou šipku," a jak se v tu chvíli řízl. To jej přece také podmaňovalo, aby se hlásil o zasvěcení.

Pak, jelikož mě astrologie zajímala soukromě, objednal jsem si efemeridy z Anglie, abych se poučil o působení hvězd z jejich poloh na nebeské báni. A pak mi ty poznatky byly užitečné; pomohly mi chránit rodinu i sebe před hladem.

Ale než jsem dospěl k užití astrologie za účelem obživy, našel jsem v jednom z ročníků Rafaelových efemerid trigonometrickou formuli pro počítání domů a v jiných, německých efemeridách pólové výšky "vnitřních domů". Tehdy jsem ovšem nevěděl o tom, že bych si mohl tabulky domů koupit. Přemýšlel jsem proto o této formuli a o pólových výškách a zdálo se mi na tom něco nesprávného. Zkoumal jsem dále a vyšetřoval, zapadal jsem do sférické trigonometrie, která mi byla vzhledem k mému školnímu vzdělání tak vzdálena, jako fyzický Saturn mému fyzickému tělu. Ale měl jsem nápad a našel jsem novou formuli pro tzv. vnitřní domy. Opatřil jsem si tabulky goniometrických funkcí, a když jsem pracoval v místě, kde šéf prováděl živnost na můj živnostenský list, vypočítal jsem si při obvyklé práci tabulky domů pro 48° - 51° severní zeměpisné šířky. Nepočítal jsem je snad pro okamžitou potřebu, nýbrž proto, abych se trochu pocvičil v matematice a seznámil se s trigonometrií.

Tehdy přišel kterýsi student středoškolák do dílny a viděl na pracovním stole spoustu papírů se samými čísly. Ptal se, co "mistr" dělá. Když se dověděl, že jsem počítal nějaké tabulky pomocí logaritmů, prohlásil s údivem, že on by to nedokázal.

Teprve po letech, asi v roce 1950, kdy jsem dostal do rukou nějaké knihy o astrologii, jsem se dověděl, že pochybnost ve mně vzbudil systém Placidův a tak, aniž bych to věděl, vypočítal jsem si tabulky podle systému Regiomontanova.

Když jsem se začal živit astrologií, byly mi tyto tabulky dobré. Ale udělat horoskop? Lidé neznají přesný okamžik svého narození a já jsem pracně "smolil" věty svého poznání z nativity. Někdy se mi nezdálo nic z toho, co bych napsal, vhodné pro posudek, protože jsem porovnával představu žadatele a posudkový horoskop s vlivy konstelací. V tom případě jsem žadatele zavolał k sobě z jeho těla, zeptal jsem se ho na některé detaily z jeho povahy a pak udělal horoskop z nativity, jeho informací a svých vlastních astrologických pravidel, která někdy v poměru k starým astrologickým pravidlům jsem "postavil na hlavu".

Bylo však možné živit se jen děláním horoskopů?

Některý horoskop bývá velmi obtížný a jeho vypracování mi trvalo vzhledem k nedostatku školního vzdělání a necvičeného úsudku týden. Požadoval jsem za něj Kč 30,-, ale to byla opravdu ztrátová práce. Dokonce i dnes, kdy mám hluboký úsudek, kdybych měl dělat horoskop, nechtěl bych posudkový horoskop dělat za méně než za Kčs 300,- a úplně, domnívám se, by mohl stát Kčs 5000,-.

Aby však bylo jasno v této věci: Nerad spojuji věci z různých oborů, a proto se domnívám, že horoskop musí být vysvětlován na základě dat astrologických, a nikoli s pomocí schopnosti věštit. Z toho důvodu jsem se později vzdělal v astrologii i teoreticky, porovnal jsem si systémy Placidův, Regiomontanův a Campanův, zkoumal primární a sekundární direkce a - přestal jsem se opírat o astrologii. Víť totiž, že ačkoli je astrologie správná, je v ní jakožto v teoretické nauce tolik dat, že je obyčejná mysl nemůže nikdy pojmout a subtilním způsobem sestavit. Ale to jen mimochodem.

Živil jsem tedy sebe a svou rodinu velmi těžce. Něco zde, něco tam a po objektivním úsudku jsem již nebyl s to hájit své živobyť. Ostatně můj mystický vývoj na druhé cestě, totiž po první realizaci, pokročil tak dalece, že jsem nebyl schopen hájit své živobyť ani z duchovních důvodů. Za těchto okolností jsem se při pohledu do budoucnosti propadal a propadal...

Je možné, ženo, synu a matko, že budu zničen jako člověk naprosto neschopný uživit sebe a vás a že odejdu z této země s myšlenkou, v níž si budu připomínat, že má vnitřní sláva mi nemůže ani v nejmenším přispět k tomu, abych se zachránil před smrtí hladem hynoucího psa. Vřak vidím již nyní, jak lidé bez Ducha mi mohou být příkladem, jak si chléb lze vydělávat.

Mohl jsem to však já? - Pro samé vnitřní slovo, mravní zábrany, božským světlem přivoděné exaltace mého niterného člověka a vědomí jsem se mohl pokusit hledat svou potravu již jen v lejně na silnici jako červ, který si z něho dělá svůj svět.

A jak se pak srovnává duchovní sláva se zevní bídou, se zevní neschopností živit se? Tu otázku si teď polož, magiku, mystiku, člověče, který jsi dosáhl fyzické nesmrtnosti a který jsi obdržel zasvěcení demiurga, velikého svatého řiři, Krista a dítěte. Nechceš řešit svůj problém bídy a dokázat tím světským lidem, kam může

mystika zavádět? Ó nikoli. Má situace nesmí být jednoduchá. Musím být vyžhán ohněm starostí, hrůz, úvah a sloučením nepochopitelných kontrastů jako člověk, který přichází na svět pouze tehdy, když má svět velký svátek.

Ano, hlava mi klesala v bezradnosti nad touto nesmyslnou situací. A já, více mrtev chorobou a strastmi než živ, musil jsem v sobě vyhrabat, vezmi kde vezmi, ještě trochu síly k překonání situace. Ano, zdálo se mi, že ta situace nebude mít konce... v tom případě musím padnout, ale padnu pouze vzpřímen. Na základě vnitřních úvah a měřítek jsem se nesměl odvážit stát se kořistí Strážce Prahu, který mě již velmi dobře hlídal tisíci a tisíci lidmi s úmyslem, abych si na svůj chléb nevydělal, když jsem se již nechtěl vzdát myšlenky, že mystik nesmí vždycky upadnout buď tam před branou smrti nebo zde před zraky lidí jako člověk v životě nejneschopnější.

A Strážce Prahu se posmíval: "Dáváš rozkazy duchům, abys neobtěžoval Boha malichernostmi? Nezapomínej, že nejen duchové, ale všechny, v š e c h n y samsarické bytosti jsou mé. A Bůh? - slyš, jak se chechtám. Je bytím nadsamsarickým a ty víš dobře, že kupovat si chléb tím způsobem, že zamícháš trochu kvalit nadsamsarických se samsarickými, si mohou dovolit pouze ti lidé a bytosti, které probouzejíce se již pod něžnými doteky brahmického Světla, musí vykonat tento čin silou nevědomosti, aby znovu padli a začali pak nový vývoj pod bičem strastí ještě těžších. Ha, vím, to ty neuděláš, a proto jsi v mé moci. Zemřeš tak, jako zmírají červi, a to bude tvá hanba, neboť jsi byl přece člověk."

— — —

Toto je má strast, ó Nejsvětější Bože. A nesmím ani hlesnout formou přání: Pomoc! - Tak jsem tehdy uvažoval.

Honil jsem se tedy za chlebem tak, jak to dělá každý duchovně mrtvý nebo bezmocný člověk. Dělal jsem veliké cesty na bicyklu, nejedl jsem. Za Hradcem Králové jsem z toho důvodu spadl v jízdě s kola vyčerpáním a hladem. Tehdy se nedalo předpokládat, že se vzpamatuji po celou další cestu až do Pardubic, i když jsem si koupil něco uzeniny, rozvažuje ovšem, zda potom přinesu nějakou korunu domů. Pak na této cestě domů jsem jel z velkého neznámého kopce, kde jsem brzdil a ubrousil zabírací článek v brzdě. Nesesesdl jsem s kola, protože na mne bylo příliš mnoho udělat něco kroků i s kopce.

Byl jsem pod kopcem. Nemohl jsem zabrat až po mnohém sešlápnutí. A tak, po mnoha hodinách, více mrtev než živ, jsem konečně přijel domů.

"Vidíš, ženo, něco jsem vydělal."

V nebi v tu dobu počítali:

"To nejsou peníze, to je krev." A patrně své poznání strkali ve formě myšlenek a pochopení několika mým přátelům.

Ti uzavírali:

"Musíme mu pomoci."

Vy hloupí chytráci, myslel jsem si. Vaše rozhodnutí je pod dohledem dnes již vzhledem ke mně mocné Strážkyně.

V té době k nám chodila malá společnost hledajících lidí. Duchovní síla, ta, která může člověka přivést k realizaci, přelévала se z jednoho na druhého. Chválím tedy

toho, pak onoho a vím: Z toho všeho nemusí být třeba vůbec nic. Jednomu radím: "Vyvarujte se navazovat milenecký poměr s děvčaty." A on mi právě za týden hlásí: "Již mám děvče." To jsou prapodivné vyhlídky.

Konečně jeden ze všech udělal dva postupy za sebou. Řekl jsem mu: "Již vás nikdo z těch všech nedohoní." To mělo své věčné důvody. On jediný, nesmělý, aby položil otázku, poslouchal a zapisoval nikoli to, co je na Jupiteru, zda ta myšlenka, do níž někdo zabaluje jednu nohu "žáka" mystiky, pochází od té "svině báby" nebo od toho policajta; zda ty trumpety, co mají andělé, pocházejí od nějaké firmy pozemské, či zda mají sami tuto výrobu, zda se čerti množí tím, že snášejí vejce a pak je vysedí, nebo se líhnou jinak a kolik mají mladých... ne, to všechno ho nezajímalo. Zapisoval jen poučky, že to a ono je třeba dělat, a tak byl výsledek jeho mystické snahy logický.

Pozoroval jsem jeho další postup.

Strašné životní zkušenosti, které mi svět udělil, daly mi moc zsvětitele, který může přenést připraveného člověka, jenž touží po vysvobození, hned a přímo. V tomto případě jsem však musel čekat na vývoj, který šel jakoby sám sebou. Ale i tak to šlo vpřed, ačkoli jsem byl skeptický tam, kde jsem nemohl zasáhnout.

Konečně...

Byla sobota a u nás byla zase společnost. Byl mezi ostatními. Přišel z procházky a něco se mu stalo. Chtěl o tom mluvit. Zasáhl jsem: "Nechte toho."

Mlčel tedy zkrušen.

Ale nebylo třeba se obávat. Chod otce času ještě nepřestal. Však již ostatní odcházeli. Chtěl jít také. Jen to ne. "Počkejte chvíli," zdržoval jsem ho.

Poslední z návštěvníků byl pryč.

Rychle jsem mu vysvětloval: "V tom lese to byla realizace." - Úleva? Ano, i já jsem se musel usmát ve své současné, strašné bídě. Ale poučoval jsem dále: Tato realizace není nejlepší. Však to on sám věděl. Po čase mi totiž říkal, že měl dojem, jako by toho, co tento okamžik přinesl, bylo příliš mnoho a on sám sláb, takže mu mnoho uteklo. Ostatně bylo dobře, že to pozoroval. Byli a jsou jiní lidé, kteří takový mizerný zážitek pokládají za pečeť toho, že sám Bůh se před nimi poklonil.

Ale tato realizace nebyla tak špatná. Při jeho poznání, že mu něco nebo mnohé přiní uteklo, stala se výchozím bodem k dalším úspěchům na poli mystiky. A konečně měl srdce. Nejvíce cítil pravdu o mém stavu a situaci. Proto ke mně přišel za všechny ostatní a pronesl:

"Myslili jsme na to, jak vám pomoci, ale všechno je jako začarované. Nikdo nemůže dát dohromady nejmenší obnos, abychom vám mohli přispět. Co je v tom?"

"Strážkyně Prahu."

"Víte co," doložil jsem, "udělejte to tak a tak a budete mít všichni, kdo mi chcete pomoci, peníze podle vůle pomoci. Budiž vám to současně dokladem, že to je můj výdělek. Ostatně jste se vůlí k pomoci zamotali do neřešitelné situace. Strážkyně Prahu by vás od této doby také pronásledovala. Rozumíte mi?"

On rozuměl. Proto přišel znovu se zjištěním, že sice zatím neví, jak jsou na tom ostatní, ale jemu se všechno daří neobyčejně. - A tak přicházela záchrana právě v okamžiku, kdy jsem se rozhodl opustit rodinu, abych neviděl lidi umírat hladem. To ovšem je situace, která dovoluje pomoc přijmout.

K čemu jsem však tím dospěl? K dlouhé, nekonečné závislosti na lidech, kteří ke mně přicházeli o radu v Nauce. Nejsem a nikdy jsem nebyl malicherný, abych nevěděl, že pro někoho pracuji jako krejčí nebo švec, ale vím také, že toto je jiná práce a obvykle se nehonoruje. Názor na bezplatné vyučování nauce šířil zejména kterýsi odporný chytrák, mystik a byl samozřejmě všemi hledajícími lidmi příznivě přijat ze zřejmých důvodů. Prohlašoval totiž, že pravý vůdce dává nauku vždy jen a jen zadarmo - když ne, je to šarlatán; tímto tvrzením upevnil toto přesvědčení mezi mystiky tak, že tím měřili její pravost a nepravost. Přitom si však tento "vůdce" koupil z výnosu mystiky mlýn, hověl vášni nimroda a v šedesáti letech chodil za děvčaty s kyticemi - z bujnosti.

Já, který jsem tu stál před zejícím chřtánem smrti hladem, jsem se měl na základě všelijakých bludů, pocházejících z nepravého mystického učení, podrobit takovému osudu? Ostatně jsem měl vůli jít vpřed a založit Nauku, a proto jsem si zasloužil skrovnou skývu chleba.

Však slyš, "mystiku-starče", v kterém není Bůh, nýbrž ztělesňující se zájem na pohodlném životě a na penězích, které potřebuješ k životu ne zcela příkladnému, co o mně řekl jeden inženýr a jak jsem já na to reagoval.

"Ten váš šéf," řekl, "si žije, když vydělává peníze za nic." Šlo o mne. Šel jsem k němu a řekl mu: "Já pracuji, a těžce, vy však přicházíte do úřadu, abyste vypočítával horoskopy k pražádnému účelu, a pak jdete domů. Za to zasloužíte takový plat, že již nemáte starostí a můžete se věnovat svým koníčkům, dokonce v povinné pracovní době." - Ne, ne, já nejsem mystické jehně, které nejdříve touží ve smutku po potěšujících věcech, a když nepřicházejí, mění se v baziliška a získává je úskokem...

Tak tedy šel život dále a před mým zrakem začínalo svítat nepatrné světélko. Byl bych žil snad dokonce v klidu, ale křivda, kterou jsem v srdci nechoval, stejně plnila prostor kolem mne. Z toho se vytvářela nová situace.

Navštěvoval jsem tehdy často hlavní město a shoda okolností mě vedla k tomu, že jsem šel, ne však sám, do schůze "žáčka-vůdce", aby se mohlo vysvětlit to, co bylo.

Schůze začala a prudký H. se ujal slova.

Blesklo: To jsou ti z Pardubic.

Bouře.

Je možné, že "žáček-vůdce" seděl měkce. Za hrdopyšnými hesly, jak točit s černými magiky, nosil totiž v sobě panický strach. H. byl však vnesen mystickým "policejním oddílem" a řval něco do místnosti. Ve mně vystoupil nesnesitelný odpor, a proto jsem odešel beze slova. Za mnou vyběhla známá již paní J. a pak ještě neznámí muži.

Co se právě stalo, podalo důkaz, že u Minaříka je to mysticky ošklivé, nepravé. Za dveřmi prý "žáček-vůdce" říkal něco o zlém astrologickém dnu, jako na doklad zásahu černých magiků. A venku se rozvíjel rozhovor s paní J. Ukázala na jednoho z mužů, kteří vyšli ze schůze za námi, a prohlásila: "Ten by mohl mluvit." Prohlédal jsem s větší prudkostí než blesk, a proto jsem mávl rukou a otočil se... Ano, jako příliš velký pán. Ale byl tam také ještě JUC. K., který později přijal ode mne nauku.

Paní J. mne pozorovala a nenalézala na mně změnu, která by z někdejšího rosikruciana poukazovala na černého magika. Konečně jsme se všichni rozešli za

dohledu policisty, kterého honem někdo přivolal, aby zakročil, ačkoli neměl důvod zakročovat.

Moji přátelé se mě po odchodu ptali: "Co paní J.?"

"Ta se nyní bude hádat s vůdcem," odpověděl jsem záhadně.

Jelikož se ke mně chovala nezaopatě, navštívil jsem ji druhý den v bytě. Zjistila, že jsem stále stejný, o nic horší, než když jsem byl ještě podle jejich "vůdce" "rosikrucíánem". To stupňovalo její kritiku a pochybnosti k jejich "vůdci".

Za mé návštěvy přišla k nim ještě nějaká učitelka, a jelikož bylo mou povinností představit se, představil jsem se pod známějším titulem, než bylo moje jméno: "Jsem ten černý magik z Pardubic."

Paní J. mi vytkla: "Vidíte, to je to, čím si ubližujete. Proč to vůbec říkáte?"

"Znají mne zde tak," odpověděl jsem.

Potom se nic nedělo, až jednoho pátku. Soustředoval jsem se a při soustředění jsem se vnitřně automaticky přesunul do prostoru nad místností, kde tito mystikové měli pravidelné schůze. A když jsem byl již v místě jejich schůze, hleděl jsem do místnosti. Přitom za mnou a nade mnou svítilo imaginární slunce a vrhalo své světlo do této místnosti. Dokonce jsem já byl v tom slunci. - Za chvíli se situace změnila a vše se vrátilo do skutečnosti.

Uvažoval jsem: "Slunce a tito mystikové? Tam se něco stane." A hned následující pondělí jsem dostal zprávu: Hádky, vyhození paní J. ze spolku, ona spolykala mnoho prášků, neboť se nervově zhroutila...

Za nějakou dobu jsem byl opět v Praze a zastavil jsem se u paní J. v bytě. Necítím totiž nikdy žádnou zaujatost vůči nikomu a vždy si rád promluví s lidmi stejných zájmů. Ostatně jsem si této ženy vždy vážil pro její žhavost a opravdovost. Mohl jsem však něčím přispět k jejímu postupu? Byl jsem pro ni tím malým hochem z dřívější doby a byla ochotna se mnou mluvit pouze jako s člověkem hledajícím, který má stejné problémy týkající se dosažení jako ona a všichni jiní, včetně jejího dřívějšího již "gurua", jak se tehdy domnívala.

Při dalších návštěvách jsem se tedy rozhodl pro cestu, která znamená vnucování pomoci. Rozčilil jsem ji s úmyslem vnést do její mysli problém, který by ji posléze pozvedl na cestě. Udělal jsem to dokonce tak, že jsem přišel se slovy, že ji jdu navštívit s úmyslem se s ní pohádat za - oběd. Složitá situace, kterou jsem vytvořil, v ní budila smíšené pocity. Tušila, že "něco vím", ale nevěřila, neboť se domnívala, že je "případ jako případ". Chtěla mi také poskytnout něco ze své mystiky, aby mi pomohla, kdežto já jsem tvrdošíjně vzdoroval. Když jsem později dostal od ní dopis, že teď objevila největšího mistra mystiky, kterého si i její dřívější "vůdce" vážil a po jehož spisech toužil, napadlo mě něco, a proto jsem odepsal, že asi jde o nějakého "prevíta z doby pobělohorské".

Její manžel odpověděl za ni, že to není "pobělohorský prevít", nýbrž mistr Eckhart.

No, uvažoval jsem, možná, že to není prevít, ale je alespoň z pobělohorské doby...

Paní J. si myslila, že je to se mnou k nesnesení. Radila mi:

"Vidíte, vede se vám proto tak zle, protože provádíte mystiku špatně. To já jsem cvičila a prosila, protože jsem se také dostala do finanční tísně a hle - v prádelníku jsem našla svazek stokorun..."

Neprojevil jsem žádný údiv, jen jsem odměřil:

"Vidíte, kdybyste dobře cvičila, tak byste je tam nenašla."

Pak jsem se seznámil s kýmisi, kdo prý dosáhl nirvány. "Je nevzrušitelný, má kolem sebe dobré povětrí, jsou kolem něho shromážděni hledající lidé," a jiné podrobnosti mi kdosi sdělil.

Byl jsem na všechno zvědav, a proto jsem se šel podívat i k tomuto muži. Z jeho stoupenců ve mně nikdo neviděl vážného asketu a jedna starší žena prohlásila:

"To my, když jsme sem k Fráňovi přišli, myslili jsme si také, že něco víme. Pak jsme poznali, jak jsme blbí."

"To jste," řekl jsem, abych ji ujistil, že tomu věřím.

Jí se to ovšem nelíbilo. Přece mi to doporučila jako zaklínací formulí proti pýše. A já jsem se zamyslel nad tím, že jsem prost jak pýchy, tak i pokory, dvou konců téhož morálního provazu.

Tito lidé však vydrželi neklidné ovzduší, které jsem nosil s sebou jako to nejlepší, co může lidem pomoci. A protože to vydrželi, chodil jsem příležitostně i do této společnosti. Ale nevzrušitelnost onoho adepta jsem zničil svým prokletým neviditelným šípem skrytým v řeči. Jinak však bylo všechno v pořádku.

Později jsem se dověděl od paní J, že ten muž, kterého mi dříve předvedla jako "pána, který by mohl mluvit", má velké úspěchy. Kromě toho chodil též do společnosti "muže v nirváně"; i ona tam chodila. Velké úspěchy "pána, který by mohl mluvit", má potvrzeny tím, že se jeho vlivem "rozpálily její lotosy".

S tím, který údajně dosáhl nirvány, jsem měl jakousi korespondenci, a tak jsem při této příležitosti podotkl v dopise, aby ten pán paní J. lotosy nerozpaloval, jinak, až jednou přijde do nebe, já, a když nebudu doma, tak pánbůh, jej za to z nebe vyfackujeme.

Mezitím jsem ještě navštívil společnost "muže v nirváně"! Zajímal se o to, co jsem měl s "mistrem-žáčkem". Protože to bylo právě při podávání čaje, prohlásil jsem, že ne pouze slovem, ale také čajem je člověk živ. Tím a dalším hovorem jsem byl příliš živý pro jejich vkus, a tak se mnou mluvili o tom, že je dobře, když se člověk ovládá.

"Muž v nirváně" začal právě číst cosi z tibetské mystiky a mně svitlo: Sem tedy patřím? Má dlouhá nejistota, kam mysticky patřím, právě skončila.

Nemohl jsem však této společnosti o tom nic říci, aby mě nepovažovali za "hledajícího".

Pokoušel jsem se zeptat se "muže v nirváně" na některé věci z tibetské mystiky, ale ti, kteří mi před chvílí doporučovali ovládání, skákali mi do řeči, odvraceli jeho pozornost ode mne a tak vytvářeli situaci pro mne nevýhodnou.

Blesklo mi: Dám jim příležitost k sebeovládání. Proto, když "muž v nirváně" chtěl odpovídat na otázku jednoho člena této společnosti, obrátil jsem jeho pozornost k sobě slovy:

"S těmi nemluvte, ti všichni jsou blbí."

To bylo mnoho i pro lidi, kteří se dobře seznámili s formulí o sebevládě. Byli však právě v nevýhodné situaci, a proto nemohli reagovat na urážku; byli by mi dokázali, že se neovládají. Mohl jsem se tedy bez překážek ptát dále na to, co mě zajímalo. Mezitím se mých uší dotýkalo vzdutí jejich niter a z toho důvodu jsem se rozhodl

příspěť potom, když naše řeč s "mužem v nirváně" skončila, k jejich uklidnění poznámkou: "Vidíte. Kdybyste řekli mně, že jsem blbec, zeptal bych se vás proč. Přece není třeba zlobit se u toho."

Museli mi ponechat můj triumf a - šlo se k večeři, k níž mne také pozvali. Předložili šunku, slabé lusky pálivé papriky a slivovici. Byl jsem věčně hladov a šunka mi byla vhod. Asi bych dokonce byl jedl hltavě, ale cosi jako vjem, že jsou to také chudí lidé, mírnilo projev potřeby mého těla.

"Muž v nirváně" mne sám pobízel.

Vzal jsem si tedy šunku, ale odmítl jsem papriku a slivovici.

"Muž v nirváně" v tom viděl můj mystický formalismus a pobídl mě:

"Paprika a slivovice je také potrava..."

Střelil jsem nazpět:

"A když je člověk nebude mít?"

Tak mě již nechal na pokoji.

Později jsem "muži v nirváně" poslal dopis, který ho rozzuřil, byť byl nevzrušitelný. Vyhodil proto jednoho z těch, kdo chodili do Pardubic za mnou, který byl právě u něho na návštěvě, když dopis dostal a četl.

Ano, čtenáři. Mystika není jenom vzájemná úcta. To poznali oni dva nebo tři lidé ze společnosti "muže v nirváně", když mi ukazovali jistý obrázek jako poučení, které mělo platit i pro mne: Dítě, které lezlo po čtyřech. Pak hoch, pak "muž v nejlepších letech", potom počátek stáří a posléze dědeček lezoucí zase po čtyřech údech.

Nechtěl jsem se nechat poučit, že jsem tím "mužem v nejlepších letech" a nevinně jsem odporoval:

"Na světě se již ukazovaly lepší opičky a člověk přitom zůstal dobyt看em."

— — —

Tím skončila epocha mého hledání těch, kdo také poznali. Všechno se mi jevilo jako drsné, drastické, mohutné ve vulgárním smyslu, ale - nacházel jsem se v životě, nikoli ve škole o etiketě. Ostatně z toho všeho jsem víc vzal než dal. Poznal jsem lidi de facto a nikoli pouze v nebeském vidění. Viděl jsem jejich správné a nesprávné snahy, jejich nerozrušitelné lpění na já, které ze mne vytloukala nejen má mystická kázeň, nýbrž i život, a to od mých osmi let, kdy mi zemřel otec.

Mám však své jednání s mystiky omlouvat tím, že to byla snaha pomoci, snaha dát Brahmu, kterého jsem žil, cele a bez podmínek každému člověku, v němž uvidím karmickou připravenost a zralost? Právě zralost pozná, že za slupkou tvrdého muže je lepší jádro a - má slupka se měla stát navždy zkouškou všem, kdo přijdou s přáním, abych jim radil v mystice. Než žádnou sentimentalitu! Lidé vidí očima a slyší ušima, a proto si mohou vypočítat, kdo to asi bude, jenž přejde až do konce horou protikladů, za nimiž jsem se zabarikádoval, slyšte, s citlivým srdcem, abych snad nedal něco nevhodného člověku na nevhodném místě a v nevhodném čase. A Bůh mi v tom nikdy neporadil. Vymyslil si, že jsem samostatný...

S ukončením zkoušek obsažených ve zkoumání mystiků, s nimiž jsem se setkal v tomto období, zavřela se i tlama děsivé bídy, aniž jsem propadl jejím jícnem do jejích útrob, které jsou symbolem zničení nikoli na "Prahu smrti", ani v pasti démona Prahu,

nýbrž v tiché, plíživou hrůzou se vyznačující beznaději, kterou jsem poznal jako posledního duchovního nepřítele na cestě k nirváně. Však jsem již věděl: Člověk může padnout i tím způsobem, že bída z něho vydobude pesimismus; pak každý člověk, ať umí jakkoli dobře čelit útokům a pastem, bude zničen stavem svého vědomí. A protože jsem to věděl, vypočítával jsem svou budoucnost jako matematik úlohu, když má dány potřebné členy rovnice.

Co se však týče zkušeností s mystiky typu "žáčka-vůdce" a "muže v nirváně", ty opravdu nebyly příznivé. Jestliže jsem já i nadále po realizaci chápal jako nezbytnost žít v ukročení, jímž jsem čelil všem dalším mystickým poznatkům, nic takového jsem nepozoroval u mystiků ostatních. Z toho hlediska se proto jeví jako lidé, před nimiž leží neprobádané pole života; s tím ovšem souvisejí mravní nedostatky, vášeň, pud, osobitost a jiné překážky mystického rázu.

Já jsem však byl ve stadiu hledání těch, kdo zřeknutím prožili zasvěcení formou realizace a dalším zřeknutím se plodů zasvěcení (realizace) vstoupili na cestu definitivního odosobnění, cestu, již smí ozařovat pouze veliká touha po ukončení strasti formou uskutečnění absolutního vědomí. Bohužel však smím říci, že jsem takových lidí nenašel. Poznal jsem jen ty, kdo si pletli teoretické znalosti s mystickým uskutečněním, a to bylo příčinou, že byla doslova rozdrácena má víra, že existují lidé, kteří znají nauku v pravém slova smyslu.

Poznal jsem tedy znalce nauky, kteří se podobali lučním květům osobitým pojetím teorie nauky, a musil jsem se smířit s tím, že jsem se ocitl na úhoru duchovního života, který měl být vzdělán. To bylo příčinou, že jsem se snažil vypěstovat v sobě schopnost nauku sdílet. Tím jsem vstoupil na vedlejší cestu intelektuálního rozvoje; intelektuální vyspělost mi měla pomoci dodělat mosaiku nauky, která zobrazuje jednak duchovní zkušenost, jednak moudrost.

K tomu jsem tedy směřoval v dalších letech, kdy jsem si byl relativně velmi jist svou naukou, ale kdy bylo též nutno setrvat u požadavku, aby se moje nauka potvrdila v životě dalšího člověka nebo lidí.

KAPITOLA VI.

Svou cestou

Nežil jsem již v bídě, nýbrž pouze v starostech. Hleděl jsem proto opět vpřed a určil jsem: Musím dále s Naukou. Ti lidé, kteří tu jsou kolem mne, nejsou vhodné pro přímý přenos, a proto mi nezbyvá nic jiného, než volat do světa pomocí knihy.

Zkusil jsem to. Psal jsem již horoskopy, snad půjde i to. Mysl však nebyla zvyklá na tuto práci. Nečetl jsem románů a také jsem nečetl lepších literárních děl - pouze několik málo knih o mystice, jejichž literární hodnota byla pochybná. Nevěděl jsem dobře, jaké "i" dát na určitá místa, neznal jsem vyjadřovací styl ani stavbu vět. Aby mi manželka v této věci pomohla, bylo nemyslitelné. Životní zkušenosti se musily v knize podávat jasně, jinak bych byl mohl běhat s mnoha slovy okolo ničeho.

Volal jsem proto do nebe. Vysvětlil jsem "duchům nebes" své těžkosti.

Slíbili mi pomoc prostřednictvím myšlenkového ovlivnění.

Nevěřil jsem tomu. Já jsem měl Nauku, já jsem ji musil umět podat. Proto jsem vyjednával: Jenom stavbu vět.

"Tak tedy to," řekli mi.

Vrčel jsem s nádechem spokojenosti, aby věděli, že to myslím vážně.

Pak jsem se již nebál a začal jsem. Šlo to nekonečně lépe, než jsem mohl vůbec doufat. Vše se samo formovalo. Jen mi vadilo to, že jsem nemohl psát úplně svobodně, nýbrž musil jsem zachovávat v logické souvislosti naukový materiál. Cítil jsem, že kniha musí dostat "formu" v podání.

V tu dobu od nás odešel Šť., který u nás bydlil jako podnájemník. Nebyl jsem s ním spokojen, neboť jsem věděl, že se jeho život obrací jiným směrem, než jaký vedl k spolupráci na založení Nauky. Příčinou bylo to, že jsem mu nemohl poskytnout poučení, která vedou k naprosté likvidaci osobnosti. Nebyl přístupný, šel tvrdě cestou budoucích mystických výsledků. A to mi ho činilo bytostí cizí...

Měl zkušenosti mystika, který získal sílu zasvěcovat, ale chápal, že tyto zkušenosti jsou k tomu, aby mohl zasvěcovat s předpokladem hájit tímto způsobem zevní existenci.

Československo není Tibet, a tak se mu to nedařilo. Viděl již stíny své vlastní budoucnosti, v níž bič karmy měl sjet po jeho zádech. Rád by tomu byl unikl, ale na mne se s tím problémem neobrátil, protože viděl mou faktickou situaci, viděl, jak si v ní počínám, a bylo mu zřejmé, že si buď nevím rady, nebo je v tom nějaká jiná záhada.

Problém karmických zkoušek byl však jeho. A radit se s někým, kdo je obětí situace, to podle jeho úsudku nemělo smyslu. Chtěl si tedy pomoci sám.

Brzy jsem to zjistil. - Dělal nový vesmír pro sebe, v němž chtěl sám být Brahmou. Viděl sice, že to není rozvíjení Ariadnina klubka, kterým je jeho bytí a karma. Ale nepříjemné vize možno také odstranit tím, že nebezpečí nechceme vidět. Je to "pštrosí politika", ale karmické hrozby špatného osudu jsou bližší než hrozby týkající se výplodů Boha-Stvořitele, totiž bytostí a všeho živoucího a neživého, co Bůh stvořil.

Možná že ani neviděl krutost skutku, jež se projevovala v jeho skálopevném rozhodnutí udělat ze sebe Brahmou, Boha-Stvořitele. Měl zasvěcení, které mu poskytlo i poznání, jak se stát Brahmou, byl v tísní, z níž chtěl uniknout veden heslem: "Vlastní spása za každou cenu!"

Asi neviděl, ani si nedomyslí, že on sám, já a všichni ti ostatní, kdo jsou na světě, jsou zde také jen proto, že se nějakému Pepíčkovi zachtělo uniknout strašidlu zlé karmy tím způsobem, že ze sebe udělal Boha-Stvořitele; přitom nedomyslí, že v době, kdy jeho karma bude dozrávat, bude jeho stvoření procházet krizí pomalého, strašného, nejvyšší úděsy vyvolávajícího, velikého UMÍRÁNÍ.

Ano, ano, Pepíčku. I ten nějaký Pepíček, který je teď Brahmou, byl tehdy zaslepen ve věci "konce věků" a je možné, že teď bude v jeho kosmických prsou tato skutečnost rýt hlubokou brázu probouzejícího se vědomí strašlivého, ničím neodčinitelného HRÍCHU, jehož se dopustil v duševním zatemnění.

Chtěl jsi jít jeho cestou?

Takový původ stvoření vesmíru, světa a všeho živého, co v něm existuje, nebude chtít přiznat nikdo z běžně uvažujících lidí. Příčinou toho je, že nevědí, že vesmír je iluze, která se jeví jako skutečnost pouze v poměru k jistým energetickým kvantům, jež vytvářejí svět jevů. Kromě toho nevědí, že energetická kvanta nejsou stabilní a že reagují na elektromagnetické mentální popudy záměrně myslících lidí velmi silně, nebo že jevy jsou jen energetickým shlukem, jenž velmi živě reaguje na energetické mentální impulsy. Tato nevědomost je zaviněna i tím, že akce mentálu a reakce energetických kvant, tvořících bytí, nejsou okamžité, nýbrž pomalé, takže impuls, jež udělí někdo vnější fyzikálním skupenstvím, se uplatní často za velmi dlouhou dobu, tehdy, když ten, kdo impuls dal, již není mezi živými, zatímco impulsem vyvolaná změna probíhá v mezích proměn zákonitých.

Mystikové, kteří pochopili tyto souvislosti a vědí též, že sami nikdy nepřestávají být v té nebo oné formě, se mnoho nezajímají o úzké hledisko světského člověka. Proto jen zakládají podmínky pro vznik nových situací, přičemž se též zaměřují na to, aby byli účastni osudu vůdců a zakladatelů těchto situací, a nikoli jenom jejich obětí.

Z nižšího stanoviska se tímto způsobem stávají na nižším stupni vůdci a pány na lidské úrovni, kdežto z vyššího stanoviska bohy nebo vládci tvůrčích cyklů. Ale ze stanoviska nejmoudřejších a nejvyšších vyspělých mystiků nevede toto úsilí k žádnému podstatnému řešení individuálních životních problémů. Z jejich stanoviska se každé dění, vyvolané impulsem, unavuje, a to je zřejmou předzvěstí krize, již individuum zažívá jako utrpení.

Co na tom, že znalec mystiky může vyvolávat impulsy vytvářející dění trvající po celý Brahmův věk? Na tomto konci je stejná bolest jako má jepice na konci svého života trvající pouze jeden den. Kromě toho zření, které je podloženo tím, že byly překonány vlivy momentů kratších než je Brahmův věk, vidí konec mnohem blíže než člověk s jeho měřítky pro tento čas. Následkem toho uvažuje, že se musí vyhnout této události "zítrka" jako světský člověk zítřejší světské události. Jenom když se zahrabe do lidského nazírání a přitom vyvolává impulsy, jež mají předpoklady trvat po dobu

jednoho Brahmova věku, může se těšit ze svého činu, jenž mu slibuje nekonečně dlouho trvající potěšení.

Pokud jde o mne, neměl jsem v tu dobu celkem zájem o to, co kdo dělá. Měl jsem své starosti člověka, který stejně jako ti, kdo úpí pod jhem nepochopitelné nevědomosti, snaží se dobýt ze světa malý krajíček chleba. Ostatně bída doléhala a já jsem měl na starosti rodinu...

Šť. v tu dobu dělal svůj nový vesmír. Ano, lidé, nesmějte se. Dělal svůj nový vesmír. Ostatně to není tak těžké. Je třeba upevnit mentální sperma do mateřského vajíčka světové substance, která se tu neb tam rozvíjí do viditelných forem stvoření; pak je nutno mít dva činitele spojené před očima při bdělém vědomí, aby se budoucí vesmír nestal svým vlastním vesmírem, nýbrž aby patřil svému Stvořiteli. Kromě toho je třeba hlídat toto neforemné embryo tak dlouho, dokud samo nepřejde do gravitačního pole, jak je známo v mezihvězdných vztazích.

To není těžké, pokud se člověk mystickým zasvěcením dopracoval k tomu, že může udržet libovolně dlouho živou představu. Ostatně vysoce vyspělí mystikové si dovedou představit nejen vzduch, ale i fyzikální stavy jakožto faktory v prostoru; to je předpoklad tvoření skutečnosti z ničeho, přičemž mentální energie představuje podmínku účinného impulsu. Na základě toho je možné uvést do pohybu celé fyzikální masy, zatímco schopnost myslet v určitých pojmech může těmto masám určit jejich konečné formy. Všechno ostatní opatří skutečná, vesmírná gravitace.

Pak se již není třeba o nic starat. Vesmír zraje k foetu a jednou se stane tělesným jako ten náš.

A čas?

Na čase nezáleží. - Komu se podaří dostat imaginované embryo nového vesmíru do gravitačního pole kosmu, ten se stane božským princem, který bude brát podíl na královském důchodu až do té doby, než se sám stane králem. To všechno Šť. znal. Měl jen malou nejistotu: Co já?

Ano, ano, co já.

Již jsem ho vyhledal a mluvil jsem s ním:

"Tak co, děláš nový vesmír?"

Prasklo to, jak se říká. Trochu se krčil: Co bude?

Nic.

Vlastně jen málo, když se přiznal.

"Proč děláš takovou věc? Vesmír, který nyní je a ve kterém jsme i my, stačí přece s tím vším šlendriánem. Nech toho! Ostatně bys byl za to jednou bit. Rozumíš mi dobře?"

Přiznal trochu duševně pokrčen: "Mám strach z takového osudu, jaký máte Vy, a chci si pomoci."

Myslil jsem si: Vidíš, hrdino. Ty, který jsi přišel jako učedník ze zábavy pobodán a podotkl jsi k tomu, že jste se jen tak škádlili, ty, o němž jsem slyšel, že obklopen těmi, kdo tě chtěli zbít, naprosto nepohnut strachem ze situace, likvidoval jsi snad deset, snad více lidí svými pěstmi, takže dostali takové poučení, že se tě báli jako samotného ďábla, ty, který touto fyzickou odvahou mne jistě převyšuješ, najednou se bojíš

jehněte-osudu, který zemře dřív než já, který jsem dobře pracoval a byl poslušný jak před Bohem, tak před lidmi.

Ale k čemu úvahy. Věděl beze slova, že věc takto nenechám. Co si jsem mu v tom přehodil. Jeho vesmír ještě chvíli držel, ale pak se - sesypal.

Již dopadly rány karmického karabáče na jeho záda a líbit si to nechat musel. Chytil se třtiny, která posléze probodne bok jeho mystické moci: Dostal se ke kramaření s výkaly Veliké Nauky, zatímco se má prsa znovu sevřela poznáním, že snažit se organizovat lidi, kteří by byli dobře zasvěceni, podobá se snaze svázat tuny písku do jedné otýpky.

— — —

Knihu jsem psal a přepisoval snad půl roku, snad více. Pak jsem předložil práci svým přátelům, hledajícím mystikům. Dal jsem to jednomu, který měl spisovatelské sklony, jednomu vysokoškolačkovi, potom vzpomenutému již prudkému panu H. a jednomu knězi. Žádal jsem o poznámky, abych mohl posoudit, jak tomu tito lidé, prototypy určitých lidských charakterů, budou rozumět. Posudek byl od tří příznivý, kdežto pan H. nemohl být s prací hotov.

Mezitím pánové B. a H. měli přesídlit k nám do podnájmu, zatímco jsem já s rodinou též měnil bydliště. Byl jsem po realizaci již jedenáct let, přežil jsem horký květen 1935, kdy jsem bezmocně ležel celé dny v trávě a kdy pro mne bylo problémem dojít do kuchyně na oběd, tedy rok pro následky realizace nejhorší, a začal jsem se již cítit zdravotně lépe. Dokonce jsem se mohl po mnoha letech podívat do nebe a osvěžit se tam. Ale aby bylo jasno: V nebi jsem nebyl vítán. Jenže jak jsem mohl dbát na mínění bohů v okamžiku, kdy nepřipouštěly jedovaté proudy pekelné sféry, v níž jsem setrval tolik let, aby vystoupil byt jen jeden příznivý pocit.

Ano, bylo to v neděli, kdy u nás byli mystikové jako obvykle. A právě za jejich návštěvy jsem cítil, že je čas, abych navštívil nebe, a že stavem věcí mám dovoleno osvěžit se.

Opustil jsem společnost a šel do místnosti, kde jsem byl zcela sám.

Ulehl jsem na zemi.

Přenesl jsem vědomí do nebes.

Bohové se hned postavili vedle mne a konstatovali:

"Jsi černý a těžký pekelnými vlivy, odejdi, prosíme."

Věděl jsem, že je moje doba, a proto jsem řekl:

"Nechte mě na pokoji."

Mé tělo rychle jakoby nasakovalo světlem a harmonickými vibracemi nebeské sféry. A za dobu snad jen o málo delší půl hodiny jsem byl osvěžen.

Čekala však na mne společnost, a proto jsem se chystal opustit nebe. Ale to již bohové reagovali příznivě, neboť řekli:

"Jsi čistý a příjemný, zůstaň zde, prosíme."

Zvedl jsem se bez odpovědi a šel jsem mezi ostatní mystiky. Byl jsem si totiž vědom, že je doba odpočinku a doba činnosti. A konečně toto osvěžení stačilo; větší množství světla a harmonie by činilo další zápasy v životě nepříjemnými... Má

existence nebyla totiž pevná a rozhodoval jsem se, že bych mohl pomýšlet na to, dát se cestou k vybudování samostatné existence.

Osud byl však zatvrzelý a nutil mě jít cestou, která se mi nezdála tak dobrou a pro mne výhodnou. Konečně jsem se podvolil a - šel.

Byl jsem neklidný. Čekal jsem na posudek mé knihy Příímá Stezka od pana H., a nemohl jsem se ho dočkat. Byly tomu již téměř dva roky, co jsem mu rukopis dal. Naléhal jsem na něho, až konečně hlemýždím tempem s prací "přiletěl".

Díval jsem se na jeho poznámky k rukopisu s úžasem. Místo bývalé tečky byla čárka a pokračování věty, v němž se vyvrátilo všechno, co bylo řečeno v první polovině věty. A přece právě na jeho posudku mi nejvíce záleželo. Představoval totiž racionalisty v nejvlastnějším dnešním smyslu toho slova, neboť to byl marxista a přesvědčený radikální komunista v jedné osobě. Přitom měl rozum technika, kdežto všichni ostatní byli "pokojní občané".

Udeřil jsem knihou o stůl a byl jsem rozhodnut nevydat ji, nýbrž přepracovat.

A to se již na politickém nebi vytvářely bouřné mraky, z nichž měl sjet blesk - německý diktátor.

Strážkyně Prahu vítala mé rozhodnutí Příimou Stezku přepracovat. Přišla a zavyla: "Již se ti nepodaří tvůj úmysl vydat knihu."

Teprve potom mi svitlo: "Tak takhle to je?" Napětí v mém nitru stoupalo jako při nejvyšším vzrušení.

"Tak dost," zavelel jsem, "knihy vyjde!"

Strážkyně Prahu se pokoušela odporovat výhružkou, že i kdyby měla svět zničit, Příimou Stezku se mi vydat nepodaří.

Snad se čtenáři bude toto konstatování zdát odvážné a nadsazené. Já však v sobě nemám ani stopy ctižádosti stát se někým významným, ale cítím se povinen referovat, přičemž si osobuji právo tvrdit, že nejsem ani v nejmenším obětí bludu. Je třeba vidět do mechaniky kosmického dění, aby se člověk poučil, že velké události vznikají ze zdánlivě malých příčin. Ostatně jsem v tu dobu necítil, že by na našich kontinentech, evropském a americkém, byl někdo, kdo sobě vládne. Proto moře energií, jehož vlnění uděluje psychologickou životnost lidem i tvorům ostatním, bylo relativně dobře připraveno k tomu, aby na něm schopný jedinec vyvolal nové, kvalitativně dosud neexistující vlny. Ale psychologická závislost lidí na rytmu vln moře energií není jen čímsi ryze mechanickým. Tento rytmus má své strážce, své egregory, kteří z toho rytmu žijí, a proto citlivě reagují na jeho rušení. To bylo příčinou, že vystoupila Strážkyně Prahu, která je ovšem bezmocná v době, kdy člověk zakládá nový rytmus, ačkoli na to může reagovat defenzívními postupy, při nichž se tvoří hekatomby.

V poměru ke mně Strážkyně Prahu neměla jiné možnosti. Byl jsem zabarikádován za zdáním člověka občansky naprosto normálního, a proto mne nemohla přivést okázale na kříž jako jednoho z velkých mystiků. A tak jsem žil okamžik, kdy jsem současně dvojím postupem zavedl nový rytmus, v jehož vítězství věřím na základě toho, že neexistují lidé, kteří by operovali se stejnými silami, ale v jiném duchu než já. Zatím vím, že existují pouze otroci karmy, lidé, kteří se dají napětím prostoru ovládat. A to je důvod, utvrzující mne ve víře, že se můj čin podaří.

Neměl jsem v sobě nejmenší hnutí kramařit. Začal jsem psát znovu od rána do večera, hledal jsem tiskárnu, ptal jsem se u nakladatelů s vědomím, že pro politickou situaci knihu nikdo nevezme do nákladu, sháněl jsem půjčku na vlastní náklad, jednal jsem s tiskárnou, zavázal jsem ji na určité datum proti penále, neboť jsem se obával, že lhůtu nedodrží, protože Strážkyně Prahu měla o věc zájem.

Přitom nešlo všechno pouze špatně. Půjčku mi nabídl jeden obchodník z Pardubic bez záruk a ihned a majitel velkých tiskařských závodů v Praze pan Neubert mi slíbil papír na náklad, jestliže se mi podaří knihu dát tisknout.

To však byly jenom malé úlevy. Nebyl totiž čas na korekturu, a dokonce nebyla celá kniha hotova a již jsem ji dal do tisku, hned od psacího stroje. Ten spěch byl potom ovšem na knize vidět, ale chtěl jsem ji mít vytištěnu dříve, než německý diktátor vytvoří novou politickou situaci. A - tiskárna vázla.

Již se blížila doba, kdy jsem měl mít knihu doma, a proto jsem se zeptal: "Tak jak to bude s tiskem? Bude hotov?"

"Ještě jsme na ní nezačali pracovat," odpověděli.

"Budete platit penále," hrozil jsem.

Tím nastal neklid a shon, a pak již to šlo. Jenom ještě jakási tahanice kolem penále a - dostal jsem knihu čtrnáct dní před tím, než jsme se stali protektorátními občany.

Byl jsem z toho neklidný. Chtěl jsem zasáhnout do mystiky, zavolat ty, kdo hledají na jejích cestách, chtěl jsem pomáhat. A zatím nastala tma, neproniknutelná tma.

Zkoumal jsem situaci. Chtěl jsem něco dělat na odvrácení politického zla, chtěl jsem přijít se světlem trochu dříve, než nastane tma.

Nedařilo se mi to a věděl jsem, že je marné chtít tímto způsobem zastavit řítící se lavinu zralé karmy světa. Dny světa měly ještě přijít, aniž by se daly odvrátit.

— — —

V průběhu mezi napsáním a vytištěním Přímé Stezky mne tížila finanční situace. Chtěl jsem ji řešit tím způsobem, že bych zakotvil někde v místě, třeba jako dělník. Neměl jsem cár papíru, jemuž se říká "způsobilost pro povolání úředníka", a proto mi nezbývalo než se ohlížet po místě dělníka. Ostatně jsem byl pro své okolí "záhadným člověkem" a já sám jsem čekal změny na politickém nebi.

Pan W. mi protekcí opatřil místo dělníka v dynamitce. Dostal jsem se do oddělení kyselin a již za dva dny jsem zvracel fialové šťávy.

Domníval jsem se, že je lepe umřít hladu, protože i za těch okolností je možno s jistým vypětím sil si uchovat dobrou náladu, předpoklad dobré smrti, kdežto trhání vnitřností náporu zvracení to nedovolí. Nešel jsem proto již třetího dne do práce.

Pan B. mi proto opatřil nové místo, tentokrát ve vodárně. Kladl jsem si podmínku lehčího zaměstnání, vzhledem k subtilnímu fyzickému uzpůsobení. Šéf inženýr to slíbil, ale nebyl všude. Vedoucí měl svého miláčka, který ochotně poklonkoval a přisluhoval. Pak věděl, že jsem dítě protekce a tak se trochu bál, abych nedonášel - nebo co vím jiného?

Lehké práce bylo málo, a tak jsem překážel. Kromě toho jsem s nikým nemluvil vyjma s "vodákem", s nímž jsem pracoval. Vedoucí občas dorážel s připomínkami,

kteřé mě bolely, a proto jsem se rozhodl, že místo opustím. To se stalo snad po třech nebo čtyřech týdnech.

Domníval jsem se, že po těchto zkušenostech jsem dost silný na to, abych si dal kolem krku smyčku, kdybych musil hledět na příliš velké strádání rodiny. Stačila mi přece zkušenost z těchto dvou zaměstnání, abych poznal, že nejsem schopen pro povolání dělníka. Nebyl jsem schopen ani ze zdravotních důvodů, ani vzhledem k soutěži, v níž vyhrává ten, kdo umí nejvíce pět chvály a díky za to, že mu dá někdo možnost vydělat si na přeskovné živobytí za práci do úpadu. Nebyl jsem k tomu schopen ani proto, že jsem již opravdu, dokonce z fyzických důvodů nesnášel, až na výjimky, zcela materialistické smýšlení těchto těžce zkoušených dětí světa, dělníků, kteří v primárním smyslu postižení špatnou karmou, uvíjejí v sekundárním smyslu další články řetězu této karmy tím, že si těžkými poměry dávají vnutit až hmotné myšlení.

Potřeboval bych zaměstnání podúředníka nebo něco podobného, kde bych mohl dát více ze své mysli než z rukou, a za takové zaměstnání by vytryskla má vděčnost, která by jistě vynesla do nebe toho, kdo by mi je opatřil nebo sám poskytl.

Pak jsem měl co dělat s tiskem knihy, a tak jsem se necítil docela zbytečným člověkem. Pracoval jsem na ní, dal ji do tisku, měl jsem ji prodávat, s čímž souvisel příchod lidí s dotazy; těmto lidem jsem chtěl poradit poctivě na základě všech mystických zkušeností, které jsem měl. Kromě toho mi vycházela možnost konečně pracovat k jejich duchovnímu dobru.

Byl jsem si dobře vědom, že toto "zaměstnání" zemřelo ve starověku. Ale i dnes mají lidé problémy související s duchovní naukou a falešné nauky bouří světem, zatemňujíce pravou slávu duchovního života více než račionální materialismus, jenž v další fázi jako materialismus dialektický se bude snažit nauky o duchovním životě vykořenit, ať již jsou dobré a pravé, nebo nedobré a falešné.

Vzhledem k překážkám s přenosem Nauky měl bych se snad i já dívat jako úzkoprsý člověk na dialektický materialismus jako na zločinné učení, které chce udusit náboženství? Viděl jsem přece křesťany, kteří vedeni zkomolenou naukou nevyznávali již osvobozující učení, nýbrž učení o bídě, které dovolí věřícímu člověku předpokládat, že kdesi za zástěnou nelidské nebo nadlidské spravedlnosti sídlí nějaký Bůh nebo Kristus, který je asi do nebe nepustí, protože ať dobří nebo hříšní, jsou povinni Bohu připomínat: Já bídny hříšník.

Dosud však bylo dosti času na "dobro" dialektického materialismu. Dříve měl přijít německý diktátor, který měl pronásledovat tuto nauku, aby se snad nepředpovídal jeho pád, který se ostatně bez dupajících stoleců dal předpovědět také a spolehlivěji, protože šlo o problém matematický. Ale diktátoři neuvažují o skutečnostech. Mají svůj čich.

Strážkyně Prahu mi přece již vyhrožovala, že Přímá Stezka nevyjde. A dávno předtím, kdy ještě nebylo temných mraků na politickém nebi, celé legie temných skřítků neviditelného světa, těch bytostí, které jsou jejím odštěpeným já, procházelo všemi nivami našeho světa, aby našli viníka, který zde začal "dělat pořádek", jaký si Strážce Prahu v oblasti, v níž je pánem, líbit nedá.

Viděl jsem dobře tyto černé skřítky, jako je viděl ten, kdo potom začal dělat nový vesmír. Chodili těsně kolem mých nohou, hledíce tupě do země, a hledali, kde je ten, který zasévá neklid na jejich nivách. Občas, když jsem propadl únavě, chodili i mým tělem, které jsem rozšířil a učinil řidším než je vzduch Aviči, takže jsem se pro ně stal bytostí neviditelnou. Ale za tohoto stavu jsem hřměl své já do kvalitativního prostoru světa, neboť jinak bych zde Nauku nemohl vybudovat. To je i jejich paní, Strážkyni Prahu, inspirovalo tak, jako může ultrazvuk inspirovat toho, kdo dovede zvuky cítit-slyšet a nikoli jen slyšet.

Ale já jsem byl příliš zkušený v boji, takže jsem měl mnoho úspěchů v b o j i s n i ž š í m i s t r á ž c i n e v i d i t e l n é h o s v ě t a. Vytvářel jsem své duchovní tělo, které se vlnilo v prostorách světa a vtiskovalo do jeho karmy můj budoucí, daleko více ztělesněný zásah.

Chtěl jsem tento zásah udělat, ale opravdu jen k dobru světa. A mohu odpovědně prohlásit, že mi nešlo o skývu chleba, nýbrž o to, abych odevzdal své zkušenosti a poznání s vědomím, že chléb již jím a jako asketa jsem povinen za něj platit velikou savikalpou, to je vytvářením potenciální karmy, jako jiní, kteří pochopili povinnost buddhistického mnicha, za něj platí meditacemi nebo oním "metta".

Ostatně jsem chápal svou práci jako povinnost, která mi vzešla na základě prastarých karmických dluhů, které mám já i každý jiný člověk. Získal jsem zkušenosti a poznání, jež ze mne setřásl~~o~~ lidství až k samé monádě, a na základě uvědomění si toho, že nejsem "individualita", nýbrž pouze jeden korál v náhrdelníku sestávajícím ze všech světských bytostí, zapomněl jsem na své bezprostřední osvobození. Svítla mi úděsná a velebná pravda, že Nirvana je i v Samsaru, a z toho jsem odvodil, že mohu být osvobozen, respektive prožívat osvobození i v kůži živočišného bytí a v činnosti, která již není lidská, osobní, nýbrž daleko, daleko vyšší.

Ano, kdo takto smýšlí, nemůže myslet na nauku v souvislosti s krajícem chleba. Krajíc chleba je nevýznamný; významný je okamžik smrti, který má přesné datum, jež si člověk určuje v hlubině zašlého již svého vlastního času.

Politická konstelace let 1938 a dalších zasáhla rušivě do mého plánu, neboť její karma byla zralejší než karma mých zásluh. Proto jsem se snažil čelit rodící se nové době úsilím na nižší bázi. Takové úsilí je však vždycky méně působivé a často selže úplně.

Má mysl byla stupněm soustředění jako kámen. Jestliže jsem vyřadil myšlení ze svého života před dvanácti lety, stáhl jsem v této době č i t t u do stavu zkamenění, abych alespoň na mentální úrovni vytvářel podmínky k mylným výpočtům diktátora; při slabším typu diktátora třeba podmínky zničující.

Napětí se obrazilo dokonce i v těle a tak snad v červnu 1938 se dostavilo velmi ostré bodnutí v srdci. Andělé mi domlouvali, abych nepokračoval. Konečně jsem to i sám poznával jako lepší ve spádu věcí horších. A tak, jak jsem slevoval, padala na mne nekonečná tíseň a prožíval jsem všechno budoucí utrpení světa, které se mne podle mých výpočtů nemělo osobně dotknout v celé drastičnosti.

Když jsem konečně povolil ve vytváření přímých tlaků na stav věcí, začala se pomalu vyčišťovat vizuální sféra. Začal jsem být spokojen jako slepec, který nevidí

kámen, jenž mu padá na hlavu. Vliv předzvěstí se však přenesl do mého těla a tím jsem začínal jógu "mystického tance".

Mystický tanec znamená jednak figury odpovídající situaci okamžiku, jednak schopnost uhádnout smysl okamžiku a vnitřně na něj reagovat. To se člověku daří jen za předpokladu, že v něm již nevystupují impulsy vysílané živočišnou přirozeností, nýbrž jen reakce na vnější dění, při čemž je žádoucí, aby byl člověk citlivý jako dobře prostoupený, ale jinak neutrální činitel. Za těchto okolností v něm vnější působení vyvolává symbolické postoje, které mu jsou poučením, jak si má počínat jako lidská bytost. Kromě toho postoje vyvolávané vnějšími vlivy jsou vlastně předzvěstmi.

Jelikož byly předzvěsti tak špatné, cítil jsem se fyzicky trvale indisponován. Velmi často jsem ve velicím neklidu přecházel po pokoji a zkoumal situaci ze stanoviska "dohledu", poněvadž konec konců jsem se začal zajímat i o svůj zevní osud z hlediska policejní bezpečnosti.

Nezdálo se mi, že něco takového existuje na obloze mého osudu, a tak jsem prožíval pouze tehdejší a budoucí strasti národa. To nějak jitřilo můj zrak a tak, při jednom neklidném přecházení po pokoji jsem se musel vyhnout rakvi, v níž kdosi ležel. Příliš mě to nezajímalo, ale když jsem šel zpět podruhé, mrtvola vstávala, přehazovala nohy přes okraj rakve, setřásala ze sebe strnulost - což vypadalo jako by ležela dlouho - a - německý diktátor byl na zemi.

Neviděl mě, neboť se zabýval sebou samým. Poněkud se natřásl a pak se rozhodl: "Tak již musím jít."

Bylo mi ze všeho zle. Věděl jsem, že spěje k úspěšným zlým skutkům a znovu jsem se vzdával na vyvolání magnetického napětí. Následkem toho byl poután, nemohl z místa a ve mně se rodilo poznání, že takovéto počínání je marné...

Uvolnil jsem tedy napětí, nestaral jsem se již o něho a v mém krku se rozlévala hořkost žluči. Prožíval jsem utrpení silněji, takřka fyzicky. Bylo mi totiž všechno tak jasné, že bych byl mohl vypravovat dopodrobna vše, co přinese budoucnost.

Mělo by to však smysl? Prožil jsem již dvě veliké předzvěsti a svítalo mi při nich, že vystoupit jako prorok škaredé budoucnosti by mi vyneslo posměch a případně i zákrok policie.

Ano, ano, osude. Dovedeš své záležitosti připravovat v samém středu lidí a umíš všechno zařídit dokonce tak, že oslepíš zraky čelných politiků a do srdce ostatních lidí vložíš posměch a vůli k vraždě, jestliže by na tyto věci upozornili zřecové Ducha. Jsi, lide, i ve své nepochopitelné slepotě sebevědomý do té míry, že každý tvůj jednotlivý člen, ať již je intelektuálem nebo pivním rozumbradou hluboko ponořeným v podsvětí oblasti absolutní nevědomosti, dovede napadnout každého z těch, kdo vidí jasné do budoucnosti a dovede ji vypočítat podle zásad psychologické a karmické matematiky.

Proč tento lid, tak sebevědomý ve věci intelektuální vyspělosti, nedovede pochopit tak jednoduchou pravdu, která nás poučuje o dynamickém vlivu mentálních kvalit, s nimiž se může úspěšně operovat na poli karmických hodnot světa? Což musí podléhat strašlivému a hrozícímu zatemnění ze zlé karmy, které je pravou příčinou toho, že nevěří v působivou moc myšlení, které je přece základem konání? Přímý vliv na myšlení je přece nejvýš zřejmý a lze vypátrat s malými obtížemi i to, že je dynamickou

silou, která umožňuje soucitnému člověku dobré vůle prosadit ve světě nový způsob myšlení, který by již nevedl k destruktivnímu počínání.

Kdo však chce provádět tuto magii vedoucí k blahu lidstva? Zřídka se vyskytne člověk, jenž nepropadá sobeckým zřetelům a je proto schopen pracovat k dobru světa a tím i k svému dobru, hledí-li na svou činnost ze stanoviska velkých časových cyklů. Ale i když se takový člověk vyskytne, chybí mu často ještě poznání magických operací s myšlením, a proto často nemůže též nic vykonat k dobru světa. Musí se předem dovědět, že myšlení je působivou magickou silou, která primárně ovlivňuje všechny život bytostí lidských i neviditelných a že jako magnetické agens může být naplněno povznášejícími a k dobru světa vedoucími kvalitami.

Zatím se však vytváří jiná situace. Lidé nevěří v působivost myšlení; dokonce ve svých diletantských představách z něho udělali nehodnotný produkt materie. Přesto ho však používají v magickém smyslu k vytváření zlých osudových podmínek světa na základě své psychologické nevzdělanosti. Koho by napadlo přijmout kázeň myšlení, když z obecného hlediska není ničím jiným, než bezcenným produktem materie? A právě vzhledem k tomu se nechávají rozpoutat pudy a vášně, které zle ovlivní myšlení jakožto sílu, která podle své kvality je semenem zlé osudové setby. To je nutné pochopit a připojit k technické kultuře kulturu mentální, jejímž působením by se připravovaly lepší podmínky soužití, jako se nyní nekultivovaným myšlením připravují podmínky soužití nesnesitelného...

Tonul jsem v tomto poznání a zaostřoval zrak pouze k tomu, co se mělo dít a jaký to mělo mít smysl pro duchovní život lidí a pro Nauku, kterou jsem našel a vyhrabal ze smetí, jež na ni nakupila minulost. Pozoroval jsem všechno, co se utvářelo ve vztahu ke mně, neboť jsem se poznával jako strážce Nauky, který, osamocen, může být zlikvidován strašidly doby, aby snad Nauku k dobru lidstva nikdy neodevzdal.

Šlo přeci o žezlo moci, jež lidstvo vždy ochotně strká do rukou démona Prahu, který potom na hekatombách chrání toto žezlo proti mocnějším lidem Ducha. Byl jsem v důsledku úradku Nejsvětějšího postaven do doby, v níž lidstvo ztrácí poslední opory úsměvného božského svitu, do doby, která je navíc těhotna démonem, jakého znám pouze z nehlubších pekel.

Když jsem slyšel řeči o pokroku a "tisícileté říši", která měla přijít po diktátorech, musil jsem v sobě dusit zlý, stařecký, ostrý, sarkastický smích, neboť jsem věděl...

Vysmíval jsem se všemu. Jak lidem, kteří si mysleli, že politickou situaci může vytvořit nějaký významný politik ze své vůle a bez ohledu na karmickou sílu národa pocházející z minulosti, tak i lidem, kteří věřili, že velmi zlá situace může být dílem "černých magiků".

Poznal jsem totiž ty černé magiky, kteří v černou magii nevěřili, ale pracovali podle ní. Ano, byli to oni intelektuálně zaostalí lidé, s nimiž jsem pracoval na stavbách a od nichž jsem tak často slyšel, že by jim (těm, kdo rozhodovali o hospodářských a politických poměrech) to ukázali.

Ano, právě tam začíná černá magie, ona setba neúprosného účtování s těmi, kdo chápou situaci z mnohem širšího hlediska. A tato magie měla vždy a má dosud lepší podmínky k uplatnění se ve světě lidí než magie dobrá. Téměř každý člověk dává totiž

chtivému, závistivému a tupě sebevědomému myšlení zcela volný průchod, kdežto myšlení, jež má na zřeteli přání dobra a pohotovost k sebeoběti, se téměř nevyskytuje.

Ano. Svět se chlubí tím, že dospěl k osvícenosti, jejíž pomocí překonal "bludy mystické pověrčivosti", ale ve skutečnosti diletantskou psychologií otevřel dveře nejhorším zjevům v soužití. Staví se, jako by věděl a znal všechno, ale neví, neboť nechce vědět, že magie existuje. Existuje v přirozeném stavu a způsobu myšlení, což je snad slabším projevem magie, než jaký vyvolává magie rituální, ale tento přirozený stav myšlení ovládá smýšlení každého člověka, protože tím, že zevšeobecnělo, nabylo na síle.

Jde o jistý druh sugesce, jejíž zřídlo je v prostoru, v oblasti, kterou jogínové nazývají čitta-kaša, a bude-li se lidstvo chtít zbavit této sugesce, musí se snažit zaset do tohoto čitta-kaša něco jiného, než tam nyní je a co tam vybuchlo dlouhodobou mentální nekázní lidí.

V té době se stupňovalo naléhavé nebezpečí, a proto jsem na sebe začal dávat pozor. Likvidace mé lidské existence, k níž by došlo po neopatrném kroku, by dle mého úsudku přinesla více škody než užitku. Ať jsem byl tehdy jakkoli zkušený, doba je přece jen dimenzí, v níž vznikají tu a tam trhliny v souvislé řadě vzrůstajících vln Veliké Temnoty. Do těch trhlin jsem chtěl klást nálože duchovního světla. A kdybych zemřel na této cestě v pravém čase, mohl bych být pokojný, neboť jsem konal svou povinnost až do Velikého konce. To je lepší, než se dát do rukou katu, který by mě mohl přivést k Bráně Smrti a tam mi třeba rukama maličkého již jen strážce Prahu nechat též vytéci mozek pro ozdobu, která má odstrašit ty, kdo by šli třeba jako já s "otevřenými očima".

Toto poznání ze mne ovšem nedělalo bytůstku, která si lomením rukou a zbožným kroucením očí vykupuje někde v cele kláštera blahorečení nebo církevní svatost. Byl jsem pořád člověkem ze světa lidí a z mého povrchu zmizela již každá stopa chlubit se a nic nedělajícího "mystika".

Sledoval jsem zatím prudkého H. Domníval se, že ho budu považovat za prvního z těch, kdo hledají, protože měl destruktivního ducha komunistického rozbíječe schůzí a "dialekt-logika". Někdy mne trápil svými morálními projevy, které mají při zasvěcování zapadat do propasti zaslého času. To naplnilo čas, kdy ne již dobrovolně, nýbrž pod mými tlaky budou musit padat jeho mravní nedostatky jakožto žáka Veliké cesty.

Tropil výtržnosti.

Dokonce i přede mnou.

Postavil jsem se proti němu s vystupňovanou silou a zařval jsem:

"Teď prohlásíte, že jste blbec!!"

Váhal a couval, ale neříkal nic.

Postupoval jsem za ním a naléhal, aby mi vyhověl.

Couval.

Postupoval jsem.

Napadlo mi: Couvne-li až k oknu a odolá, pak mi nezbude než ho pěstí vyrazit zavřeným oknem a tím se stanu vrahem, protože dole je beton.

Již dostával strach. Svítalo mi: Osud vraha mne nepotká.

Konečně prohlásil: "Jsem blbec."

Nebyl jsem spokojen. Zaokrouhlil si to v mysli a předložil mi ve svém vyznání myšlenku:

"Já si to mohu dovolit být blbec. Však ty znáš přednosti mého ducha."

Naléhal jsem silnými slovy: "To je pýcha. Chci, abyste se přiznal, že jste blbec, nebo se stane neštěstí."

Hroutil se, měl strach a pak přiznal celou bytostí:

"Jsem blbec."

"S blbci nechci mluvit," stočil jsem cestu meteoru, "ven!!"

— — —

Ztratil jsem zase jednoho člověka. Bydlel vedle v pokoji. Kterýsi dareba mu dal na dveře vizitku se jménem "gomčen". Mně se vyhýbal a já jemu.

Pak se měl stěhovat. V této souvislosti před mýma očima svítalo strašlivé poznání jeho budoucích osudů. Proto bych ho byl rád zadržel a dal jsem mu to vědět ústy své manželky, aniž by směl vědět, že to pochází ode mne.

Nemohla ho zdržet. A přece po malém slově omluvy bych ho byl ujistil, že "přece o nic nešlo". Ale on byl tvrdá individualita a já jsem doprovázel jeho odchod od nás špatnou vizí, kterou gestapo realizovalo.

Mezitím se rýsovala silueta. Kdosi o mně vyprávěl jako o mystikovi jedné magistře; ta usoudila, že to bude "švanda" poznat nějakého spiritistu, a prostě se chtěla - potěšit. Vždyť jí o mně vyprávěl jeden člověk, který dovedl říci, vlastně neříci mnoha slovy nic.

Zvala mne dopisem. A protože bych jel za každým člověkem, který projevil o Nauku i nejmenší zájem, přijal jsem pozvání. Snad se těšila na legraci, snad byla trochu zvědavá. Ale neměla by se mýlit. Byl jsem v situaci, v níž bytost vystřeluje šípy duchovní moci.

Vystoupil jsem z autobusu, představil jsem se a ona tehdy rychle žádala, abych přišel později. To se jí kolena třásla a půda se jí ztrácela pod nohama. Chtěla tedy "nabrat dechu".

Přišel jsem odpoledne. Mluvili jsme o józe, zkoumal jsem její stav, ale zdržoval jsem se každého úsudku. Doporučil jsem však, aby večer zkusila to a ono.

Přišel jsem druhý den. Ukazovala mi pozici bohů; zatlačil jsem její kolena k zemi, až vykřikla bolestí.

Byl jsem tam třetí den. Měl jsem sen, v němž jsem rychle couval, kdežto ona postupovala za mnou. Dále jsem couvat nemohl, cítil jsem za sebou sráz. Postavila se těsně přede mne, takže jsem ji mohl vidět do obličeje a sledovat každé jeho hnutí. Druhýma očima jsem se díval pod sebe a usoudil jsem: Kdybys, děvče, vědělo, na jakém místě stojíme, pak bys dostalo závrať a pak by zbýval již jenom pád do temné, hluboké propasti duševní bídy a mravní zkaženosti.

Ona se však dívala na mne. Pak se situace začalo pomalu měnit; byli jsme v normální krajině. Na základě toho jsem hned ráno rozhodl, "že to dám do pohybu". Moje mysl byla zkamenělá, tělo pulsovalo a vytvářelo se podivné prostředí. To se ukázalo i na špatně se vyjadřujícím muži, který projevoval neustále neohrabanou úctu,

když s námi seděl. Pak náhle to všechno na něj začalo působit, dělal kotrmelce, dováděl a paní magistra se divila, "co je Františkovi". Já jsem tvrdil, že je něco ve vzduchu.

Ano, něco se dělo. Odjížděl jsem čtvrtý den, zatímco paní magistra měla realizaci, takže ji lidé nepoznávali, protože "měla jinou povahu než dosud".

Provázela mě na nádraží. Odjížděl jsem. Ze všeho, co se právě událo, jsem však byl skleslý. Neboť sotva vlak ujel několik kilometrů, dostavily se u ní pochybnosti, zda vše nebyl pouhý sen.

Pocíťoval jsem to jako špatnou odměnu za mnoho práce. Domníval jsem se totiž, že alespoň tímto způsobem rozsvítím hvězdu na svém nebi a - zase nic.

Aby bylo jasno, podotýkám, že realizace za určitých okolností znamená rozvití nesmírně něžného květu, který může být jako mrazem spálen slaboučkou pochybností zaměřenou proti němu. V tomto případě to byla taková realizace, při níž šlo o ženu, která kdysi, jak sama vyprávěla, chtěla prokazovat rovnoprávnost mužů a žen tím, že kouřila dýmku, nimrodila a nevím co ještě.

Jevila všechny známky člověka, jak jsem zjistil za své návštěvy u ní, který hledí na svá citová hnutí jako na něco, co je třeba přísně posuzovat a zkoušet povahu toho mentálním sarkasmem a jinými projevy ryzího racionalismu.

Právě v tom jsem spatřoval její zralost pro mystiku, pro tu cestu strašnými vnitřními proměnami, při nichž nezůstává ze starého citového učlenění kámen na kameni.

Kdo z vás všech, muži i ostatní ženy, které jsem poznal, se rovnal této ženě? Každý z vás měl jakýsi citový komplex, za nějž považoval sám sebe. Proto jste mi připadali jako materiál nevhodný k modelování, neboť po každém jemném stisku palce, který je nezbytný i tehdy, když zdánlivě nemá smysl pro vytvoření "vnitřního díla", by zůstala trvalá stopa, která by ukazovala na to, že materiál nebyl správně pružný a tvárný.

Byl jsem tedy po celou dobu jízdy vlakem zaměstnán rozličnými úvahami ukazujícími na zklamání, a zatím se tvořila nová situace - doma.

Pan B. se mě hned při příjezdu zeptal, jak jsem pořídil. Řekl jsem mu, že za ty čtyři dny jsem udělal práce, již nejspornější muž může udělat na sobě za dva roky. Jinak jsem nevysvětloval nic.

Jinak tomu bylo s mou manželkou. Žárlivost ji učinila "jasnovidnou", čili vyvinula schopnost, která ubližuje svému majiteli, jestliže k vizím přičlení své úsudky.

Stal jsem se terčem výčitek, zkoumal jsem, zda byly opodstatněné alespoň v mém nejhlubším podvědomí, a když jsem došel k negativnímu závěru - zatvrdil jsem se niterně.

Pak došly zprávy od paní magistry a následovaly mé odpovědi, které ji měly podpořit, aby se znovu vznesla tam, kam jsem ji dostal ve čtyřech dnech. Zaslepená žárlivost však otevřela zásuvku u mého stolu, viděla to, co nebylo, a to ji vedlo k řece; kdosi ji střežil, zadržel, přivedl k domu - zkrátka scéna.

Což má žena nemohla pochopit, že mě zajímalo něco jiného než jiné ženské oči? Jak jsem se měl nyní zařídit? Rozhodl jsem se do jisté míry respektovat její cítění, neboť paní magistra příliš brzy zakolísala ve víře v hodnotu svých prožitků, ale přijal jsem vůli respektovat její cítění přece pouze s pocitem, že je vinna tím, že vlastníma

rukama musím pohřbívat rodící se světlo brahmického světa. V každém případě jsem touto akcí došel k přesvědčení, že mé úsudky i cesta jsou správné, a proto jsem se rozhodl jít dále svou cestou, jakmile se předzvěsti ukáží lepší a příznivější. Ostatně vzhledem k tomu, co se až dosud se mnou stalo, bylo jen připomínkou, že musím jít dále, jestliže se nechci sám sobě zpronevěřit a zakopat k prázdnému účelu poklad, který jsem jako zázrakem v tomto světě a v tomto životě vydobyl.

Vyskytlo se zde tedy neporozumění, které jsem nemohl respektovat. Věděl jsem přece, že opravdu vnitřní život je něco víc než osobní přání a požadavky, a to bylo příčinou, že jsem ztrácel všechn zájem o svou ženu a hleděl vpřed, tam, kde na mne čeká vykoupení s předpokladem sdělení jeho průvodních stavů. Ale přes toto rozhodnutí jsem se nestal jedním z těch lidí, kteří opouštějí minulost s vnitřní nepohnutelností. Věděl jsem, že všechny osudové nahodilosti mají svůj logický vztah, a proto jsem se rozhodl jednat sice samostatně, ale s ohledem na vnitřní stavy své choti. Z této konstelace může ovšem vyjždět blesk zdánlivé tvrdosti a necitelnosti, ale - člověk nemůže za svými zády jednat jako bytost plná něhy, když stojí čelem k situaci, která vyžaduje zásahy bojovníka tělem i duší. To byla nesrovnalost, která mě připravovala pro budoucí nepříjemné situace; byl jsem však v boji a mohl jsem jednat pouze tak, aby mě mé vlastní svědomí nemohlo obvinít, že jsem neučinil ještě něco dobrého, co jsem učinit mohl. Ostatně, svědectví měla dát budoucnost...

— — —

V průběhu celé doby od vydání knihy jsem se seznámil s mnoha lidmi. Kromě toho jsem se dověděl, že jsem knihu nenapsal, nýbrž že to udělal někdo jiný a já jsem ji potvrdil svým autorským podpisem. To bylo mnoho i na jednoho stoupence "žáčka-vůdce", a tak na základě pravdy prohlásil, že sám viděl, že ji píše. Ale co mohl vidět svými lidskýma očima, když, jak slyšel předsedu mystického spolku, pan předseda, rozumějte "žáček-vůdce", může "panstvo vidět, co máte na talíři k večeři!" - taková měla být jeho jasnovidnost.

Osud se však na pomluvy a pomlouvače díval jako na psy, kteří vyjí na měsíc, a tak se pomalu vytvářely podmínky k realizaci mého úmyslu: Zavolám ty, kdo hledají!

Měl jsem rozhovory s panem Neubertem, který se osobně setkal s G. Meyrinkem, kterého, pátraje, jsem našel v neviditelném světě jako jediného muže, který na evropském kontinentě dosáhl kvalitní realizace. Stejně tak se pan Neubert osobně poznal s paní A. David-Neelovou. Na základě svých rozmluv s nimi se mne překvapeně zeptal, kde jsem získal všechny ty zkušenosti, které byly zřejmé z mé řeči. Na to jsem odpověděl jednoduchým: "Hrabal jsem se v sobě." Tak jsem získal jeho sympatie, což se projevilo tím, že hmotně podpořil vydání mé první knihy.

Pak jsem se poznal s Dr. O. Eliášem, o němž jsem slyšel, že je "živým lexikonem". Měl totiž zájem setkat se se mnou. Hluboce se přede mnou uklonil jako před mudrcem z Východu, pak se mě zeptal, kde jsem poznal, že je možno "jíst" myšlenky telepatů, neboť se až dosud domníval, že toto tajemství zná jen on a kromě něho snad jen ještě tři nebo čtyři lidé snad v ČSR, snad v Evropě. Žasl nad tím, co jsem mu sdělil o něm samém pomocí přímých zjištění i ze snů. Pak mi vyprávěl o magickém

pozadí tehdejší války a slíbil mi, že dokumenty, které o tom má ve svém vlastnictví, mi dá ve vhodném čase.

Potom však přišla heydrichiáda. Šel jsem s úmyslem navštívit ho a zapomněl jsem vstoupit do dveří.

Považoval jsem to za znamení a pak jsem se dověděl, že byl zatčen gestapem a já jsem právě tím zapomenutím sobě zachránil život. Ostatně se z jeho řeči zdálo, že byl informován o této své budoucnosti. Proto, jsa ještě poměrně mlád, mluvil o dokumentech jako o dědictví.

Pak jsem poznal ještě celou řadu lidí, ale ze všech těch známostí stojí za zmínku pouze pozvání do Červeného Kostelce. Jel jsem na pozvání do bytu jedné slečny, která byla charakteristická tím, že na pláních, kde se ti, kdo ještě nemají pleš, češou, vytvářela "boudičku", typickou to podrobnost. Chtěla být dobrou hostitelkou a nechtěla mne samotna "otravovat". Proto mě seznámila s několika lidmi, z nichž pamatuji pouze čtyři.

Předně šlo o jakéhosi "přírodního lékaře".

Byl jsem v jeho obyčejné kuchyni, která byla současně kuchyní alchymistickou. Zdálo se mi, že se trochu naparuje, a proto "třískaje s ním o zem" (obrazně) prohlásil jsem, když jsem toho měl dost, že "věřím, že na světě existují lidé". Jeho složitá bytost to pokládala za námět k hluboké filozofické rozpravě. Così mě lechtalo v krku, prostě jakési zbytky jídla. V jeho alchymistické kuchyni, kde každý člověk za malou odměnu měl obdržet zdraví - konečně snad i já se svým chorým již srdcem - leželo v kolébce posmrkané dítě se známkami nemoci a kromě toho tam byly ještě snad dvě jeho děti stejně vyhlížející, avšak již větší.

Tato návštěva mi stačila k tomu, abych se cítil nemocnější. Snad to na mně hostitelka a její mně bližší společník pozorovali, a tak připomenuli: "Nyní vám ukážeme něco lepšího."

Společník jel do vzdálenějšího města v samý večer a mezitím se na mne přišly podívat dvě báby.

Nejsem světcem ve svém nitru, nýbrž spíše starým kocourem, který vystrkuje drápy i na pohlazení.

Neřeknu nic, rozhodl jsem se.

Báby čekaly, až přijde "bratr".

Když přijel, manévroval jsem v rozhovoru tak, že z toho nevycházelo nic lepšího, leda snad, jak je to "ošklivé počasí".

Měly toho dost a poroučely se. Slečna se svým společníkem je vyprovázela, nikdo jiný tam nebyl, vystřelují snad jen dvěma otázkami na "bratra": "Tak vy jste dosáhl a nikdo o tom neví?"

Přikývl, protože rozuměl.

Z mých očí vytryskly skutečné slzy, neboť jsem si uvědomil: První člověk, jenž ze všech těch "mistrů", které jsem až dosud poznal, něčeho dosáhl. Pak jsem se choval podivně a společník té slečny posléze, když stařec odjel, se divil: "Poprvé jsem vás spatřil jako bhaktiho."

Řekl jsem: "Ovšem, vždyť jsem mluvil s bhaktim."

Já jsem tedy "bratra" poznal. Ale poznal on mne též? Vida mne totiž kráčet na samém okraji pekelného srázu, domníval se ve své prostotě, že ten, kdo kráčí takovou krajinou, je sám také pekelník. Co on, prostáček, mohl vědět o člověku, který prožil věky a v tomto životě se vyšplhal po pni, jenž zapustil své kořeny v analfabetismu, kdežto vrchol vypjal až k mudrctví? Domníval se ve své prostotě, že děti boží smějí být pouze tupé mysli, jaká se skrývá v mozku černém jako kamínek, v mozku jemu podobném, u něho však přezářeném světlem rajske požívačnosti? Jak by mohl pochopit člověka, jemuž se i ta požívačnost, která se ukájí pouze v božských oblastech, jeví jako cosi strašně nebezpečného, cosi, co by mohlo vést k nové a snad ještě horší inkarnaci, než jakou jsem obdržel já v tomto životě za malé provinění, které se skrývalo v povinném rozohnění bojovníka?

Ano, zdálo se mu, že jeho by nic takového, co potkalo mne, potkat nemohlo, protože se považoval za oddaného Bohu. A tak se choval, jako by vůbec nevěděl, že Bůh má i jiné děti, než je on sám, který se drží božské sukně. Měl by se však rozhlédnout po světě a pokusit se vidět na dno lidské duše a poznal by jako já, že téměř každá ta duše v lidském těle je podmíněně božská a že její povrchové zatemnění je pouze čímsi relativním, slupkou, která za určitých podmínek může spadnout a nechat se zjevit skvící se jádro božskosti.

Proto by nemusil každého přede mnou varovat a měl by dát místo na svou jasnovidnost na přirozený úsudek, který je mnohdy spolehlivější než samo božské vidění. Měl by si uvědomit, že božské vidění svádí duchovní nemluvnata i děti poněkud odrostlejší k tomu, aby považovaly za poznamenání pekelnou karmou i to, když někdo, kdo pracuje výhradně na božím díle, musí dělat nádeníka a umaže se.

Ano. Příslušnost do nebe není dokumentována pouze černým, ztvrdlým mozkiem a díváním se na krásné květiny a plody v ráji, nýbrž i prací na božském díle, prací, při níž se člověk zamaže od hlavy k patě. To je konečně zřejmé i z toho, že svět, ať jakkoli zmítaný vášněmi pocházejícími z jáství, bouří se často jen proto, že chce také dospět k Bohu.

A nevěří-li se dnes v antropomorfního Boha, pak my, kteří se chceme chlubit, že jsme mystiky, dejme světu Boha vyššího; dejme mu Brahmano, neboť právě tento Bůh je vrcholem cesty označené rozvojem čistého rozumu a vědeckého ducha. Nebo chcete, vy všichni mystikové typu Rýdla, tvrdit, že jen ten váš Bůh je tím pravým Bohem, jako to tvrdila a tvrdí církev, která, když obdržela moc, byla schopna z lásky k Bohu prolévat krev tak vydatně jako tehdy právě vládnoucí i jiní političtí tyranové? Pryč s takovou mystikou! Nechť nám svítí světlo pravého absolutna! Neboť jen ve svítu absolutna mizí sklon k mystické požívačnosti a objevuje se moudrost a rozvaha, vlastnosti to mudrců, kterým chybí nabubřelé sebevědomí duchovně prázdných lidí, kteří zase oplývají nepochopením.

To bys měl vědět ty, Rýdle, ale také ty, Bedřichu. Měli byste vědět se mnou, že v poměru k světu není člověk lepším jakkoli vysokými a dobrými mystickými prožitky, nýbrž jen a jen jednáním, jehož pomocí může jeden člověk druhého dovést ke světlu poznání. Ano, mohu žalovat! Mohu žalovat na mystiky, kteří se pro určitý počet mizerných prožitků cítí být nadlidmi, ale ve skutečnosti, když se jim snad podařilo vytrhnout lidské kvality z mysli, nepodařilo se jim vytrhnout špatné povahové

vlastnosti. Proto vím: Ti lidé nepředělají svět. Nechají se vést ideami, které nevykořeňují zkažené jáství, nýbrž jen zdůrazňují některé prožitky. Proto zůstanou odleskem světla hvězdy v blátivé kaluži.

Zastávám ostatně názor, že smysl mystického úsilí je ve schopnosti a síle žít podle zákona spásné mravnosti, a nikoli v mystických výsledcích. Dókonce spatřuji mystické výsledky právě ve schopnosti a síle žít podle mravních předpisů jógy, neboť veškerá karma nachází svou oporu pouze ve způsobu bezprostředního žití, cítění a myšlení. Podle této téze můžeme předpokládat, že nekolísavé jednání podle mravních zásad jógy se obrazí v bezprostředním prožívání, na němž každému člověku záleží především, a to i tehdy, když z nevědomosti bazíruje na magických efektech.

Ano! Podmínky života to jsou, jež nás zajímají, kdežto magické efekty se nám jeví žádoucími jen do té doby, dokud se nám životní problémy skrývají v zevních životních okolnostech. Z toho důvodu jsou tak zvané mystické výsledky bezpodstatné. Jsou vzdáleny způsobu života, který žijeme bezprostředně, a nezbyvá proto než přijmout základní mravní směrnice vedoucí ke spáse a v jejich zachování zničit každý zájem na magických efektech a fenomenech a tím i na svém smrtelném jáství. Pak se člověk stane pouze malou bytostí, která je však schopna proniknout mravní silou do nebes... Ostatní je marností, která podporuje skryté nebo zjevné velikášství, srážející kráče-jícího člověka ve svém čase do pekel.

— — —

Pak zkřížil mou cestu podruhé onen pán, jenž údajně by "mohl mluvit". Připomněl mi ho Dr. K. s tím, že je posuzován příznivě.

Svolil jsem k opětovnému setkání.

Navštívil jsem ho v úřadě, kde jsem si s ním po několika slovech sjednal schůzku po úředních hodinách. Dr. K. se mě ptal, když jsme vyšli ven, co o něm soudím, a dodal, že očekával, že ho budu ironizovat nebo vyvedu něco jiného.

Prohlásil jsem, že má mystické oči a že je možné, že je "hotov" (mysticky). Dr. K. se mne zeptal, jaké to mystické oči, a já jsem odpověděl nesrozumitelně, že - "takové kulaté".

Později, když jsme se s "pánem, který by mohl mluvit" setkali znovu, položil jsem mu dvě otázky:

1. "Jak to, když jste na tom dobře, že jste byl stoupencem Weinfurtera?"

Odpověděl, že nebyl.

2. "Jak to, když jste dobrý, že vás ctí paní J.?"

Odpověděl, že to má v hlavě popletené.

Na základě těchto dvou odpovědí jsem usoudil, že "realizace" skutečně již dosáhl, protože jednak nosil její znaky a jednak dokázal, že tyto znaky nejsou výsledkem extatického stavu mysli pocházejícího z uctívání "žáčka-vůdce" a v paní J. nevyvolával úctu po způsobu světských mluvků. Byl jsem šťasten, že jsem našel již druhého člověka, který, aniž se se mnou stýkal, také "dosáhl". Zbavil jsem se tak nesmírného duševního zatížení z obavy, že jde o jev příliš vzácný.

Považoval jsem zjištění, že není těch, kdo v "mystice" něco udělali, za vážný argument proti sobě v mystickém smyslu, neboť jsem byl přesvědčen, že nemají-li tyto

mé realizace obdoby, mohou být výrazem naprosté výjimečnosti mého stavu, který ovšem může být stejně správný jako nesprávný.

Posilujícím činitelem pro to, že jsem kladně posoudil své mystické výsledky, byly okamžiky v období osmi dnů při mé realizaci. Tehdy jsem ze samé podstaty své bytosti zvěděl, zjistil a ověřil si, že cena, kterou jsem právě dosáhl, byla pravá, že je to něco, co hledají všichni lidé správným i nesprávným způsobem a dokonce ve světě, ve spiritismu, v církevní víře i ve všech formách mystiky a jinak. Toto zjištění bylo otřeseno teprve konkrétním zjištěním, že moje "dosažení" nemá obdoby ani ve světě, ani tam, kde to dýchá vážností a úctou, tajemnými narážkami a sebevědomím vlastní svatosti a pomazání, tedy vlastně tam, kde by se něco takového mohlo najít nejsnáze, protože to má i správnou firmu, totiž v mystických kruzích a společnostech.

Na základě tohoto poznání jsem pomalu ztrácel jistotu, že mé realizace mají absolutní charakter, a zdálo se mi, že ztratit tuto jistotu je lepší, než z faktické situace usoudit, že jsem já šel správnou cestou a všichni ostatní lidé, které jsem poznal, šli cestou nesprávnou. V tom jsem totiž spatřoval dobře dlážděnou cestu, po níž se jde pěkně do pýchy a do pozdější likvidace vlastní duchovnosti.

O správnosti poznané nauky jsem byl zcela ujištěn. Potvrzovala mi to učení velkých náboženství, která jsem mohl poznávat jak přímými postřehy, tak i informacemi od věřících lidí. Realizace jsou však něco jiného; zde může člověk formovat nevyčerpatelné množství psychických vzduť a vizionářských postřehů, jež člověk nespoutal železnými obručemi věčného myšlení.

Spoutal jsem je já? Mohl jsem si myslit, že ano, ale - každý člověk trvá na stanovisku, že je objektivně vidoucím a soudícím člověkem, byť své životní názory a přesvědčení měnil od měsíce k měsíci, od roku k roku. Zdálo se mi, že v tom vězí záludná past, které se mohou s úspěchem vyhnout pouze lidé nadaní obrovitým intelektem, kdežto já jsem byl přece jen intelektuálně nevzdělaný člověk. Jen proto budu moci uvěřit všemu, čeho jsem dosáhl, až si vše budu moci ověřit na jiném člověku.

Ale ani ty, Bedřichu, jsi mi neumožnil ověřit mé realizace. Viděl jsem na tobě, že nosíš sebevědomí člověka, který se utěšuje, že prožil a poznal více než ostatní lidé. Tento tvůj nedostatek by mi příliš nevadil, protože umím z pravého stavu eliminovat strusky. Jenže tyto strusky se nesmí po prožitku rozmnožovat, nýbrž jejich počet se musí zmenšovat.

U tebe jsem však mohl pozorovat, že se vyvíjíš k přesvědčení, že jsi to jen ty sám, kdo poznal. Zda rozpoznáš, že je to skluzavka, která směřuje k pozdější duchovní degeneraci, k návratu do samsára, do světa strastí?

Je-li pravda, že dnes, kdy píši tyto řádky, tvoji stoupenci prohlašují, že ten Kristus, který se měl podle kteréhosi proroka středověku narodit na 50° severní zeměpisné šířky, se již narodil a že oni se s ním již stýkají, pak - jedeš po skluzavce. Ostatně to viz i ve svém přesvědčení, že pouze ty sám víš a znáš. Svět totiž není v ořechové skořápce, aby se tam nemohlo stát víc, než že se narodí v jednom srdci přesvědčení o sobě jako o někom, kdo zná, ví a dosáhl nejvíce. Ještě teď například žije ten, který dělal vesmír a - chová totéž přesvědčení.

— — —

Můj domácí mi v této době dal vědět, že půjde do penze, a proto se bude chtít nastěhovat do svého domu. Měl jsem tedy měnit bydliště. Uvažoval jsem o této situaci a jevilo se mi jako nezbytné mít bydliště podobné dosavadnímu. Uvažoval jsem o nebezpečí dalšího stěhování a dospěl jsem k názoru, že bude nejlépe mít vlastní dům. Byl to nápad, který se zdál mým druhům v mystice extrémním v mé tehdejší finanční situaci, ale přišel jak ten, kdo chtěl dům prodat, tak i potřebné finanční prostředky. Jenom malá nesnáz v tom byla. Bylo vyhlášeno povolovací řízení a to mě vedlo k tomu, abych koupil dům na jméno pana B., který se usídlil u nás s úmyslem, že to bude natrvalo.

Od té doby jsem se cítil nezávislý. Ale do mého života se drala nová starost: Náhle mi klesla manželka k nohám s výkřikem, že zešílí. Hned nato nepoznávala ani mne, ani syna, ani pana B.

Byl jsem připraven cestovat druhý den do hlavního města, nechtěl jsem cestu odvolat, a proto jsem se rozhodl vzít ji s sebou i se synem. Vezli jsme jakousi aprovizaci manželčině sestře, a proto jsem rozhodl: Na potravní čáře je obvyklá kontrola, vezeme máslo a jiné věci, může se věci ujmout "erár" a zabavit je, jak se to dělalo. Proto půjde syn s matkou, kdežto já projdu sám.

Syn se však díval po mně, a tak se manželka ztratila v davu a prchla. Hlavní město neznala. Proto jsem ji dal volat nádražním rozhlasem a pak jsem šel na policii. Nenašel jsem ji, ale pak mi náhle cosi svitlo, jel jsem k její sestře a - manželka byla u ní.

Její vědomí se totiž rozjasnilo, právě když šla s kopce, kudy jsme jednou šli spolu pěšky. A pak již věděla, jak má jít.

Nechal jsem ji tedy tam, vykonal jsem všechny návštěvy a pak jsme se vraceli domů. Myslíla, že jedeme do plynu, kde budeme otráveni, a já jsem se obával scény ve vlaku. Uklidnila se však. Až teprve z nádraží nechtěla jít domů, protože bylo "všechno zahaleno v plynu".

Odvezl jsem ji do hor k jejímu bratrovi, kde setrvala až do smrti říšského protektora. V ten den jsem ji navštívil, ale ve spěchu při odjezdu jsem zapomněl občanský průkaz. Proto jsem odjížděl časně ráno zpět domů. Nádraží však byla obsazena, proto jsem si přál, aby vlak zastavil před stanicí. Zastavil. Sestupoval jsem rychle k náspu, slyšel jsem jakýsi výkřik, který mne měl varovat, ustoupil jsem - a již se řítíl po druhé koleji vlak krok přede mnou.

Později, když se první vlna teroru zmírnila, odvezl jsem manželku domů ne zcela zdravou s vědomím, že moje přítomnost na ni bude působit velmi špatně. Přesto však jsem ji nedal do rukou lékaře, neboť jsem věřil více sobě než medicíně. Za této situace jsem musil dávat nejvyšší pozor na své jednání. Bylo totiž nebezpečí, že se nepřítelně rozčílí. A tím jsem měl zaručeno po tři čtvrti roku duševní vypětí a různé obtíže.

Když moje manželka byla nějakou dobu šílená, rozepjala náhle ruce při zastřeném vědomí a řekla mi: "Ti němečtí vojáci tam kdesi v Rusku strašně trpí. Chci je chránit a zachránit."

Zkoumal jsem její stav a usoudil jsem, jak z toho, co právě bylo, i z toho, co předcházelo, že ji čeká asi krásná realizace, neboť v jejím šílenství vystupovaly

okamžiky soucitu, a nikoli tupé rezignace prostoupené hrůzu vzbuzujícími pudovými komplexy.

Můj názor na německé vojáky byl ovšem odlišný. Shodoval se s přesvědčením trpícího světa a byl dokonce silně proti "Němcům", protože se mi zdáli být rukama Strážce Prahu...

Tím pro mne skončilo období, jenž mělo přinést úspěch mé touze začlenit se mezi mystiky, kteří dosáhli úspěchu na mystické cestě. Přál jsem si začlenit se mezi ně jako člověk s mystickými zkušenostmi, jenž nikdy ve svém sebevědomí nevyrostl nad jejich úroveň jakožto lidí dosud hledajících. Byl jsem však odmítnut jako někdo, kdo zná z celé mystiky pouze "a" nebo nanejvýše ještě "b", ale více opravdu nic. Musel jsem přijmout poučení, že i takový prostý Rýdl, jenž se citovým vypětím dotkl božských oblastí, dovede z několika božských pocitů a postřehů jasnovidce učinit nebetyčnou zkušenost omilostněného člověka, jemuž nikdo není roven, i když očividně neměl úspěchu na poli rozvoje inteligence pomocí mystiky. Ale byl to člověk bez školního vzdělání a neměl bystrost mudrce. Z toho důvodu jsem mu nebral za zlé nic, dokud nedospěl k tomu, že přede mnou p o u z e varoval. Ale byl tu také Hejhal, "pán, který mohl mluvit". I u něho jsem musel ve své snaze po spolupráci mystiků narazit na bludné sebevědomí, že je člověk, který zná všechno, zatímco jiní lidé nic, a z toho jeho mínění usoudit, že se považuje za člověka, který chce svou dosavadní nedokonalost přehlušit řvaním do tichých mystických prostor: "Já, já", což je ostatně spíše počátek scestí než dovršováním na příkré mystické cestě.

Kromě těchto dvou osob, které měly jistý úspěch v mystickém úsilí, jsem poznal další mistry a mistříčky, kteří z mystiky neměli nic než sebevědomí lhářů, kteří jsou si vědomi, že nad běžného člověka vynikají tím, že znají něco, co on nezná. Byl tu kupříkladu "muž v nirváně", jehož buddhismus se rozpustil v podivných věcech. Pak jakýsi vzdělaný a pro mravní život vysoce uznávaný muž, který proti všemu dobrému a rozumnému pozval k sobě do jedné slovenské dědiny japonského císaře Hirohita, Hitlera a Mussoliniho, jimž chtěl dát otcovské poučení (!), aby nejednali jako lotři. Byl tu však i jiný mystik, pro něhož celá mystická praxe začínala stavem nīrvikalpasamadhi, takže považoval za dobré jen tzv. sahadža-nīrvikalpasamadhi, stav, s nímž jsem se dobře seznámil, když jsem se toulal prostorami usilujících mystiků. Je to stav, který realizovalo několik bohů-hathajogínů; já jsem tento stav neuznal za dobrý pro sebe proto, že jsem rozpoznal, že neodstranil subtilní strusky bytostného sebevědomí a jáství, což se projevovalo v životě těchto bohů jako nedostatek možnosti realizovat absolutno.

Kromě těchto mystiků byli zde ještě jiní; jeden z nich například tvrdil, že když cvičil on a jeho někteří přátelé jako přívrženci Weinfurtera, měli o h r o m n é výsledky, z nichž snad za svůj nejvyšší uvedl bezprostřední reakci na svůj zájem o sexuální pocity ženy, tedy prožití těchto pocitů. Nejpodzřelejší však z těchto všech byl jeden zvláště velikašský, neboť tvrdil, že má mistra z Indie, s nímž se dorozumíval nejprve snad normálně, totiž dopisy, kdežto za okupace údajně telepaticky. Byl tak dobrý, že mi chtěl od něho opatřit rady, jenže se prý právě ten jeho mistr stěhoval z

Indie do Tibetu. O tom stěhování mluvil po několik let s doložkou "právě", z čehož se dalo cokoli usuzovat. Kromě nich tu byla ještě celá řada méně typických mystiků, ale všichni vykazovali jedno společné. Byli to lidé falešných a trpasličích zájmů, zahalených v hustších nebo řidších mracích nevědomosti, kteroužto skutečnost chtěli přehlušit heslem: Vizte, co já vím a znám! Je to nejvíce z toho, co kdo může poznat. Přitom mnozí z nich - a to bylo nejhorší - vítali později komunismus jako univerzálního představitele realizace svých mystických snů - odporný výsledek jejich mravní zkaženosti, morálního bludu a nenasytné smyslné chtivosti.

Právě toto drastické poučení ze mne vytrhalo touhu být malým mystikem z malých, z těch, kdo se v úctě sklánějí před nejvyšší Velebností, a přimělo mě k tomu, abych se vyšvihl na mystického Pegasa, jehož mi přistrčil snad sám archanděl Gabriel, a na tomto Pegasovi jsem se dal na další cestu k mystickým výšinám těch zasvěcenců, kteří jsou silní, znají nauku a jdou stále vpřed...

KAPITOLA VII.

Stupeň Mistra

V době, kdy byla moje manželka mimo domov, pozvala mě žena, kterou jsem charakterizoval jako "kolportérku novot" (v mystice), abych navštívil paní L., která se velmi zajímala o mystiku a byla právě na léčení v lázních.

S onou "kolportérkou novot" jsem se znal již nějakou dobu. Chtěla ve mně probudit větší aktivitu v publikačním smyslu, ale narážela na nezájem a odpor. Jinak to však byla žena dobrá a zajímala se o to, aby bylo tam či jinde někomu pomoheno. Proto mluvila o některých lidech a - můj zájem se nevznítil. Až při jméně paní L. jsem poněkud "věřil", ale nedával jsem to na sobě znát.

Nyní se jí zdála být vhodná příležitost, abych vykonal u paní L. návštěvu, neboť se jí konečně podařilo poslat se souhlasem paní L. pozvání. Svolil jsem.

Byl jsem očekáván na nádraží v Poděbradech. Přijel jsem. Viděl jsem mezi čekajícími lidmi paní, která ve mně budila dojem přetopeného kotle - tolik měla energie, skrývané vždy za dokonalým duševním klidem a za nervy tak zdravými, že jsem se později mnohokrát domníval, že tuto duši nevzruším, aby se vytvořily podmínky k hmatatelnému projevu božství v její bytosti a životě.

Já, který jsem chodil světem jako někdo, kdo nosí drahocenný poklad duchovnosti a volá na lidi: "Vezměte, je to dobré a zcela zdarma", byl jsem při jejím spatření poněkud vykořeněn - strkal jsem poklad za sebe a chtěl jsem říkat: Viz, nemám nic.

Ve vzrušení jsem odbočil, hleděl krátkou chvíli na vyvěšené jízdní řády, ale pak jsem se rychle obrátil a šel k ní, abych se představil.

Pak jsem byl již v klidu. Šli jsme spolu do jejího bytu, vyprávěla mi o svém zájmu a já jsem - sotva poslouchal. Až pak náhle řekla: "Chci jít společně s manželem."

Napadlo mi, co to mluví za nesmysl ta "hloupá ženská", ale nahlas jsem neříkal nic.

Doma mi ukazovala pozici bohů, na což jsem reagoval slovy, že to dělat neměla, ale když to již začala, ať pokračuje dále. Pak jsem jí dal snad několik rad, také jsem ji upozornil, že musím poznat jejího manžela a - odjel jsem. Vtělená slušnost si myslila: Ať mi vleze na záda, když nemá zájem.

V té době jsem též navštěvoval pana S., za nímž jsem jezdil zpočátku do Lanžhota, později do Hodonína. To proto, že v Lanžhotu mne chytlo gestapo, vyslýchalo mne a sepsalo se mnou protokol. Nechával jsem si totiž telefonovat do sousedního státu, kdy již sledovali ty, kdo pomáhali našim lidem za hranice. Špatná situace, která se zlepšila tím, že protokol za mnou neposlali. Měl jsem tedy pokoj, ale jezdil jsem pak již jen do Hodonína. Pokládal jsem ty cesty za nutné, neboť tento pan S. dosáhl brzy realizace, jak jsem se dověděl "ze vzduchu".

Současně jsem pozoroval, že "rostl" i Dr. K., který se asi divil, že pokládám za velmi dobré, když právě "téměř šlel", jak později pověděl.

Však i on dosáhl realizace během dvou následujících let. Měl jsem však starost, aby to byla dobrá realizace, neboť kladl otázky pouze technického rázu, což znamenalo, že chce jít sám a nechce, abych se mu "pletl do života". Nevěděl asi, že má před

sebou člověka velmi zkušeného, neboť byl jedním z těch "úderníků" "žáčka-vůdce". Tím mohl o mně slyšet jen jako o černém magikovi, což mě nutilo mnoho o morálních zásadách v mystice nemluvit, abych nebyl podezříván, že právě tím, že morálku doporučuji, jsem černý magik. Jeho postup na mystické cestě mi byl zřejmý, ale on se teprve léčil z pomlouvačné kampaně, která zanechává na každém stopy.

Bylo to škoda, že mezi námi musila zůstat "zeď", neboť se mi líbilo, že byl schopen jít "cestou rozumu". Však uvidíme později.

Po nějakém čase se konečně vytvořily okolnosti, které mě vedly z jedné cesty domů obloukem místo přímo, a tím jsem splnil slib, že se podívám na manžela paní L.

Byl jsem vítán příjemně, ale - šel jsem zkoumat situaci. Rozhovořil jsem se o svém názoru na Boha, o možnostech chodit do nebe a o jiných věcech, což paní L. vedlo k rezervovanému stanovisku, kdežto panu L. se to jevilo přílišné, snad něco jako rouhání.

Jelikož mi nezáleželo na jejich úsudku, neboť jsem mluvil dobrovolně, cítil jsem se na této návštěvě dobře.

Jiná situace se však vytvořila doma.

Byl jsem pozván k zdravotní prohlídce, zda jsem schopen práce v Německu. Jelikož jsem byl právě na cestě, poslali z domu pozvánku zpět a já jsem se snažil prostřednictvím svého bratra obdržet zaměstnání přímo v Pardubicích.

Byl jsem přijat, ale na Úřadě práce neměli mé doklady, neboť je postoupili do oddělení, kde odbavovali pracovní síly do Německa. Pak přišel strážník vyšetřovat, co je se mnou, ale nechtěl jsem jít s ním, nýbrž sám; lékař zjistil závady na srdci. V kanceláři mi řekli, že bych nikde nastupovat nemusel, ale když jsem si místo sehnal, ať si prý jdu.

Začal mi nový život, život továrního zaměstnance, čehož jsem se obával vzhledem k psychologickému prostředí továrny. Dali mě do kopírny, ale jelikož jsem neměl přímo přidělenou práci, zůstal jsem zcela netečný a - nedělal jsem nic.

Vedle v registratuře byl člověk, který se tam nehodil. Dali mě tedy do registratury. Velmi špatné prostředí následkem dosavadního "registrátora". Víтал mě totiž s tím, že "ty český svině a vztekly prasata jsou strašně špatný povahy", a je si proto třeba dávat na ně pozor. Plival stále na zem a ze vzteku na to dupal, neboť "ty svině pořád něco chtějí a nevědí co".

Byl to člověk takřka negramotný, zakládal registraturu od několika výkresů počínaje, takže měl "zvláštní systém ukládání" do map, ale jinak vykazoval genialitu ve dvojsmyslných řečech.

Pedagogové a psychologové! V továrním prostředí můžete nalézt mnoho lidí, kteří jsou velmi těžkopádní v nejobyčejnější problematice životní, sociální, společenské a hospodářské, ale v erotice vykazují myšlení neobyčejně živé, čilé a "inteligentní". Připomínám to jako výstrahu, neboť takové učlenění vytváří posléze revolucionáře, kteří si myslí, že to vždycky vědí nejlépe a kteří v tomto sebevědomí dovedou jen pohrbit kulturu, jestliže k tomu mají někdy příležitost.

V podstatě to vidím jako logický následek mnoha omylů, jichž se dopustila vlivnější skupina lidské společnosti, a je mi zřejmé, že jde o vybočení, jehož příčinou je rozvoj lidské inteligence a současná hospodářská tíseň. Ano, počátky inteligence

společensky utlačených mas se na čas spokojí s erotikou, ale po čase se budou chtít projevit i v soutěži sociální. A já zřím, že situace pokročila tak dalece, že lidská společnost nebude mít dost času k tomu, aby vyrovnala karmické dluhy těm, jejichž intelekt se vyvíjel sociálními křivkami.

Budete mít - a máte již - proletariát, který je inteligentní alespoň do té míry, že bude moci vyvinout tlaky, které trvale ohrozí společenský život. Z toho důvodu hledím jen k obzorům, kde nemusím vidět plamenů ve vášni, nevědomosti, tísní a strasti se utvářejícího světa.

Již od té doby, co jsem se duchovně probudil do té míry, že se mi otevřel zrak (1926), pozoruji strašné stíny, které lehají na budoucnost. Splnilo se to zatím již tím, že byla hospodářská krize a válka.

Co bude dále?

Říkal jsem ve válce, že se nacházíme jako celek před propastí a že nevím, zda tato válka neznamená právě tu propast. Ale již snad 8. nebo 9. května 1945 jsem odpovídal na dotaz paní L., že jsme jakožto celek blíže té propasti. A dnes, kdy píší tyto řádky, nechci měnit svou předpověď.

Byl jsem tedy v registratuře. "Dědek" mi kromě uvedených již poučení říkal, že: Tohle jsou polotovary, to ceníky, to rentgen, to tohle, to ono.

Již jsem se nedivil tomu, za něhož jsem sem byl dán, že nemohl být s ničím hotov. Nelze si ty věci pamatovat a i já jsem byl z toho hloupý.

Nedělal jsem tedy zase nic. Hleděl jsem na regály, sledoval skupiny čísel, najednou jsem dostal nápad a zařazoval jsem tak, jak bych tam byl již dávno.

Pak zase "dědek" nerozuměl. Vysvětlil jsem mu: Toto zde je od jedné do nejvyššího čísla, toto též a toto též, všechno podle formátu. Namáhal mozek; konečně pochopil, že jedna, dvě, atd. je také zařazení. Tím jsem si ho získal a stal jsem se výkonným zaměstnancem továrny.

Pak mě přeradili. Dali mi německou registraturu a práce mi byla hračkou. Ale nezdála se mi být "hračkou" situace, ve které jsem se nalézal jako zaměstnanec té a té kategorie. Mohli na mě "vyjet" tím, že jsem "duchař", a já jsem byl na to již tak citlivý, že ze mně mohla vyšlehnout jógická síla a přivodit neštěstí.

Co je duchařina, to domněle věděli. Kterási uklízečka za to, že jí někdo šlápl na hadr, s nímž utírala podlahu, odvolávala od něj "dobré duše"; on se pak choval zkroušeně, a tak uklízečka zase dovolila, aby ty duše k němu přišly.

Budu všemu předcházet, rozhodl jsem se. Mluvílo se tam dvojsmyslně, nejlepší způsob zábavy. Tož - já mohu mluvit "trojsmyslně", "čtyřsmyslně" nebo ještě vícekrát smyslně.

Tímto okamžikem jsem učinil prostředí "příjemným". "Dědek" někdy slintal představami, které se mu roztančily před očima - byl to přece "starý kozák". Pak se mu to zdálo i přílišné a - domlouval mi. Ale já jsem měl "vidiny", a proto jsem jel prudce dále touto duševní cestou. Bylo to zkrátka tak, že když jsem byl již pryč z tohoto místa, mohl si nový vedoucí registratury jenom povzdechnout:

"Jsem přece staré prase, ale jak to jen ten Minařík dělal, že dovedl držet tu morálku na tak bídném stupni!"

Ale tato situace již dávno pro mne skončila. Mohu jen vzpomínat, jak se jednou konečně dověděli, že Minařík napsal nějakou knihu o "spiritismu". Smát se hned nemohli, protože prostředí bylo bouřné a "racionální". Pozorovali tedy. Konečně se jedna ústa otevřela:

"Tak to vy jistě nejste (spiritista). Spíše by to mohl být "dědek". Jestli jste nějakou knihu napsal, pak to bylo kvůli penězům."

Byl jsem spokojen. Mé nitro nemělo být poraněno a nemohlo tudíž ve svém výkřiku bolesti jako nemilosrdný střelec vystřelovat smrtelné šípy proti lidem, kteří mohli napadat pro své potěšení i jinak, aniž věděli co.

A za této doby se vytvářela nová situace, odlišná od této drsné skutečnosti, která mne asi třikrát v období o něco delším dvou let složila na postel jako člověka nemocného.

Proslechlo se tu a tam, že jsem "duchař", který napsal nějakou knihu o "spiritismu", až se to posléze dostalo k sluchu pana Š.

Nechal práce a vypravil se ihned za mnou.

Zkoumal: "Vy jste napsal nějakou knihu o mystice?"

"Ano," odpověděl jsem.

"Napsal jste to ze zkušenosti, nebo je to nějaká kompilace?"

"Ze zkušenosti."

Sodoma vydala jednoho spravedlivého člověka. Mé nitro se stalo smířlivější, a i když jsem zasáhl do života tohoto mladého muže, jako když sjede blesk z čisté oblohy, přece se i mně žilo potom lépe. Měli jsme spolu rozhovory, divil se, že "divočina" může pro mne skončit zavíráním dveří registratury, a začínal ke mně chovat větší a větší sympatie. Stal se svědkem toho, že jsem náhle zneklidněl, postěžoval si, že manželka je na tom špatně, že bych si potřeboval vzít propustku, abych mohl zasáhnout. Zatímco jsme o tom hovořili, svitlo mi, že i to by bylo pozdě, vystřelil jsem tedy neviditelné šípy, a pak jsem mu ihned řekl, že "již je to dobré", snad dokonce jsem řekl, že to je velmi dobré, neboť, jak jsem se mohl přesvědčit při příchodu domů, našel jsem svou manželku na loži, jak se utápěla ve slastné realizaci, již jsem musel hodnotit jako nejvyšší a nejlepší, jakou jsem do té doby u někoho mohl zjistit. To je však událost doby pozdější.

— — —

Pardubice byly znepokojovány leteckými poplachy. Noční nálety nízkoletících letadel vyvolávaly nebezpečí. Byl jsem znepokojen.

Cítil jsem válku jako jeden z těch lidí, kteří se postarali o to, aby byla. Trhavá bolest v mých prsou mne nutila, abych vytvářel mentální kombinace, jejichž pomocí jsem se zaplétal do válečného běhu jako významnější řadový voják. Mohl jsem prožívat záplavu ohně a železa u Sedanu jako francouzský voják, cítit tavení se tanků, kterými bylo mé tělo, mohl jsem se zmítat v černi námořní bitvy kdesi v Severním moři, kde anglické loďstvo vzbudilo německý respekt, mohl jsem dokonce pomáhat kdesi u Pantellerie v námořní bitvě, v níž mi později zmizelo s očí loďstvo italské, mohl jsem se účastnit "šarvátek" v severní Africe a posléze prožívat zemdlévající německou kanonádu kdesi u Vjazmy a rozepínat neviditelná křídla nad utrpením u

Stalingradu. Všechno to jsem prožíval tak živě, že jsem mohl udat místa, postupy front a další podrobnosti, a také jsem se o tom tu a tam zmínil.

Ing. H. "zkoumal kriticky" mé postřehy. "A to vidíte italské lodi i africké břehy současně?"

"Ovšem," odpověděl jsem.

"Právě to je nelogické," namítal. "Lidské oči nemohou obsáhnout ty dálky a vidět přitom nepatrné lodi a to vy asi nevíte."

Osle, myslil jsem si, copak se dívám lidskýma očima? Mé neforemné tělo přikrývá celý tento prostor a mé zornice nestahují objekt do jednoho bodu v přirozeném zorném poli, nýbrž jsou obrovskými a složenými zřecími plochami, které jsou určeny k tomu, aby dopravily vjem kamsi do ústředí vědomí. Ostatně nechci oslnovat nesmyslnými výpověďmi. Cítím válku na svém těle jako bytost, která tím trpí a - hrozí se kruté, strašné, lidem dosud nepochopitelné budoucnosti.

Pak uprostřed jedné noci visel přímo nad námi "stromček", osvětlující temnou noc. Chodil jsem po zahradě, poslouchal svištění bomb, převedl jsem syna s manželkou do dřevníku "pro všechny případy", neboť v posledním čase vyslovoval Strážce Prahu hrozby z tak zvané vyšší moci.

Věřil jsem těm, kdo bombardovali. Neměl jsem však rozhled po krajině pro domy, ale zdálo se mi, že bomby nepadaly ani na Fantovku, ani na nádraží. Uvažoval jsem, co je v tom asi za nepořádek.

Ráno jsem jel do továrny a zjistil, že ani nádraží ani Fantovka, nýbrž tam daleko několik domů podlehl bombardování.

Přestal jsem věřit bombardovacím svazům, a proto jsem se zaměřoval na vnitřní cit. Následkem toho jsem řekl jednoho dne: "Pane B., rozneste, prosím vás, tyto papíry CPO, aby z toho nebyl nějaký malér."

Byl jsem totiž podvelitelem CPO a konal jsem službu nedbale, protože jsem zjišťoval ze svého stavu, že nemá cenu obtěžovat lidi tím, čím se stejně řídit nebudou a nemohou. Je třeba odstranit válku, a ne nás poučovat, jak se chovat při náletu, před náletem a po náletu. Všechno samé nesmysly neobsáhnutelné politické zločinnosti v bludu a velikášství utonulých lidí, kteří si osobují právo nad národy, právo, které nepřísluší žádnému jednotlivci ani skupině.

Manželce jsem přikázal, aby hned při začátku zahoukání poplachu odjela na kole daleko do polí. Syna jsem již dříve odvezl pryč ke známým lidem, kde chodil do školy, a chtěl jsem ho tam nechat až do vhodnějšího okamžiku.

Měl jsem tedy po starosti. Proto mne druhý den nechal poplach v klidu. Splnil jsem povinnosti podvelitele CPO a manželce jsem přikázal odjet.

Byl jsem zaměstnán na druhé straně města. V poledne byl nálet, při němž jsem slyšel cosi jako stahující se rolety, viděl jsem v dálce dým a přitom ve mně stoupal neklid...

Bombardování posléze utichlo. Poplach dosud nebyl odvolán, ale zdálo se mi, že bych se otálením dočkal zdržování na cestě, a tak jsem jel rychle domů. Blízko domova jsem mohl již pouze jít a vést kolo těsně kolem prudce hořící nafty, která vrhala své teplo na mou tvář. Slyšel jsem praskot a výbuchy a nade mnou jako pekelný

baldachýn se rozestíral mrak dýmu, který táhl tam někam na západ desítky kilometrů a kontrastoval s čistou oblohou, na níž zářilo horké srpnové slunce.

Ulice, kde stál náš dům, byla rozbita. Tam naproti, kde ještě ráno stál dvojdomek, byla jen díra a neladné hromady rumu. Šel jsem k našemu domu. Byl potrháný, takže v něm již nebylo možno bydlet, a - měl jsem radost, že skutečnost byla taková, že odpovídala až příliš věrně předzvěsti.

Šel jsem poněkud zpět a poznamenal: "Potvory, rozbijou nám sloupek, kde byl zvonek. Jakkak se k nám teď lidé dozvoní?"

Proti mně šla jedna paní, majitelka jednoho výše zmíněného dvojdomku a ujišťovala mě: "Pane Minařík, tady jsem ležela (snad jen půldruhého metru od domu v průchodu k vrátkům) a volala jsem na syna, aby šel pryč z domu, poněvadž zde chodila smrt. Byla to hrůza, koukejte, jakou mám na hlavě bouli."

Směšné kontrasty. Ulice rozmetána, lidé pláčící nad ztraceným majetkem, a tady boule na hlavě jako důkaz, že to bylo opravdu hrozné.

Ostatně šlo o spiritistku, která nesla svůj osud dobře. Viděla syna, jak mrtev vylétl vysoko do vzduchu, a když jsem zkoumal stav v samém středu jejích prsou, slyšel jsem slabý hlas: Tak je to v pořádku. Chtěl tomu Bůh, a co Bůh dělá, jistě dobře dělá.

Mohl jsem se jen divit bezednému klidu té prosté lidské duše. Za tímto klidem jsem však zjišťoval cosi jako hroživou sílu, dotčenou objektivní nespravedlností, tu sílu, která vycházela z její bytosti a olizovala mne na všech částech těla.

Ano, ženo, myslil jsem si, rozumím ti lépe, než dovedeš vůbec pochopit. Ale to se již mé zraky obracely tam, kde si dílo okamžiku dovedlo vynutit slzy i na tváři starých mužů, těch, kdo viděli své životní dílo v troskách. Proto jsem se snažil později mluvit jen řečí, jejíž slova byla utěšující. Nemohl jsem ve svém stavu ani pomyslit na krámy, o které jsem přišel. Ostatně jsem měl přijít o více po smrti pana B., na jehož jméno jsem dům koupil, neboť měl bratry a sestru, kteří chtěli dědit.

Pokoušel jsem se otevřít dveře rozbitého domu. Nebyly zamčeny. Zmocnil se mne neklid, neboť jsem nemohl dveře otevřít pro zevnitř vzepřený bicykl.

"Co je asi s manželkou?" kladl jsem si otázku, když tu najednou nesouhlasilo mnoho věcí. Zneklidněně jsem ji hledal. Věděl jsem přece, že pěšky nemohla vyjít z bombardovaného pásma. Z toho důvodu jsem měl dokonce chvíle úzkosti. Pak se však ozvalo nitro: Všechno je v pořádku, nestarej se.

Přesto jsem chodil pln neklidu, ptal jsem se, nikdo mi však nemohl podat zprávu. Pak konečně, za poměrně dlouhou dobu, moje manželka přišla. Vysvětlovala:

"Byla bych odjela hned, protože jsem již věděla, že se bude bombardovat, ale sousedé nebyli doma, pouze babička, a protože jsem cítila, že jejich dům bude také rozbit, pomáhala jsem jí s přelézáním plotu. Tím jsem se zdržela, pro kolo jsem se nevrátila a konečně jsem našla úkryt u jednoho pekaře. Ujišťuji tě, tatínku, že jsem byla klidná.

Zachraňovala jsem dítě jedné mámy, která je v hrůze tlačila do peřin a byla by je udusila. Ale působilo to na mne také, i když jsem věděla, že do našeho krytu bomba nespadne. Padaly v malé blízkosti."

Neříkal jsem nic a myslil jsem jen na Strážce Prahu na jedné straně a na Nejsvětějšího na druhé straně. A uzavřel jsem: Jen když to její slabé nervy vydržely.

Pak mi přišli přátelé pomoci přetahat svršky, které jsme odvezli k jednomu klempíři, který ke mně choval sympatie, neboť mě pokládal za spiritistu. A - přestal jsem se o všechno starat.

Odjel jsem na "bombardovací dovolenou" a těšil jsem se z klidu. Ostatně jsem to potřeboval. Cítil jsem se nervově vyčerpán a můj zdravotní stav vyžadoval vidět něco jiného než věčně ohrožované Pardubice, které si letectvo Západu vzalo na mušku.

Byl jsem několi dní v klidném místě i s manželkou a mohl jsem si připomenout, že jsem se zde asi před dvěma měsíci setkal s paní L., když mi spolu s panem L. přenechali zdarma letní byt. Mohl jsem zavzpomínat na její věčné "co mám dělat" a na své stereotypní: "To, co jste dosud dělala."

Lidé však nevědí, co dělají, zvláště když je tato "práce" obsažena převážně v ohnivé touze po osvobození z vnější nebo vnitřní tísně. Klamání naukovými systémy novodobé mystiky se domnívají, že "něco dělat" znamená sedět v nějaké orientální pozici a přitom si buď koukat na pupek, nebo se někam nebo na něco mentálně upínat tak, až se jim "na mozku udělá mozol". Někdy se také domnívají, že celé mystické úsilí je založeno na správném seřazení I, A a O, na odříkávání "ohromně působivých tajemných manter", které jim může sdělit nějaký pochybný mistr mystiky, ale nevědí, že nejmohutnější agens každé mystiky i učlenění v životě je duševní stav, který vzniká jejich reakcemi na životní nahodilosti na jedné straně a touhou, která je jimi podmíněna, na straně druhé.

Jak bych jí tedy mohl vypočítat všechny ty působivé momenty, které jí otevíraly mystickou cestu, momenty, které se vytvářely duševními reakcemi na vlastní živě prožívaný život? Může si lámat nohy orientálními pozicemi a soustřeďovat se do zblbnutí, a přece tím nemusí přičinit k podmínkám nesoucím ji k osvobození vůbec ničeho. - Dělej tedy co dělej, jenom nezemdli, až se začneš dívat na svět jinýma očima, v době, kdy se ti již přestane jevit jako peklo, ale bude se jevit jako prostředí příjemnější.

Na tento okamžik nemohu nikdy nikoho připravit ani nejdůmyslnější sestavou na úrovni mentální a fyziologické životosprávy. Sám o sobě je tento okamžik zkouškou, v níž člověk obstojí, nebo propadne.

Ten, kdo nezaměřil své úsilí na to, aby ze své bytosti vytrhal veškeré živočišné sklony, hledá v mystice nové příležitosti k šťastnému pocitovému prožívání ve smyslovém světě. To však je orientace značící, že smysl mystiky nebyl pochopen. Tato nauka chce totiž člověku pomoci od strasti tím způsobem, že na něm žádá, aby se vzdal všech snah ukojit svou přirozenost obvyklým způsobem, a naopak ze sebe vyrval všechna přání a tužby.

Když se to člověku podaří vykonat, začne být šťasten z vnitřních předpokladů. Jeho chtivost ho přestane znepokojoval a vnucovat mu pesimistický životní názor, čili on se začne dívat na svět novými očima, očima člověka, který není znepokojován neukojenými chťíci. A to je začátek štěstí, jež nemůže být zničeno, protože se neopírá o hromadění majetku.

Ještě slovo ke zkoušce. Rozhodl jsem se paní L. upozorňovat na místa, kde je nebezpečí pádu, a byl jsem si jist, že bude rozumět mému varování, protože byla zralá jít dále mystickou cestou.

Avšak dost již. "Bombardovací dovolená" se skončila. Proto jsem musel opustit tento relativně klidný kout a vrátit se tam, kde jsme zanechali všechno tak, jak to bylo, až na to, že jsem s pomocí jednoho člověka vystavěl dřevník, sám na něj udělal vazbu a pokryl jeho střechu.

Byt jsme neměli. Proto jsem nechal manželku na místě a přijal nabídku vděčného posluchače z registratury pana Š., abych se k němu nastěhoval. Chápal se této příležitosti k rozhovorům, které trvaly do půlnoci i déle, snad den ze dne. Vyprávěl jsem mu podivné, neslýchané příběhy ze svého života a on, soudě ze způsobu řeči a chování, jistě připouštěl, že to může být pravda.

Potom klempíř, kde jsme měli složený svršky, vyslovil pochopitelnou stížnost, že by již potřeboval prázdnou dílnu. Byl to živnostník a dílna mu pomáhala obhajovat živobytí. I mně se zdálo, že již dlouho trvá výstřední situace, a proto jsem se znovu obrátil na Nejsvětějšího, co je s novými poměry, které se podle jeho ujištění měly (relativně) dobře vyvinout.

Uklidnil mě, prý se nemusím o nic starat.

Jenže já jsem měl na zřeteli skutečnost, že obtěžuji živnostníka. Ale to již přišel pan B. a řekl, že mu jakýsi člověk nabídl, že se k nim můžeme nastěhovat.

Bydlili jsme tedy v novém bytě, v mansardě, stísněni. Psal jsem tam druhou knihu, která vyšla v roce 1945, kdy skončila válka. A právě zde upadla moje manželka do stavu, který jsem zachytil v samém počátku při práci v registratuře a který se ukázal být realizací, o níž jsem již mluvil.

Prožívala štěstí. Po velkém utrpení, na něž si mnohdy stěžovala a které mohl posuzovat každý její posluchač jinak, podle toho, jaké bylo jeho hledisko, po zešílení a době, kdy jsem ji pouhým vyzařováním své bytosti doslova duševně drtil, našel jsem ji na loži takřka se zmítající v blažených pocitech.

Zkoumal jsem její duševní stav i stav její mysli a nenašel jsem nic závadného. Ale nemohl jsem jí vysvětlovat pochody, které zachvacovaly její bytost od okamžiku k okamžiku. Věděl jsem, že by nepochopila a že námahou pochopit by vytvořila situaci, která by zničila "veliké prožití".

Chápal jsem její tehdejší stav jako úlevu pro sebe, ale okolnosti mě nutily hledět stále jinam, k obzorům, které se mi jevily temné, osvětlené pouze slabým svitem slibujícím krátké období oddechu.

Letecké poplachy se opakovaly. Po zkušenostech s "nebezpečným pásmem za bombardování" a připomínající si zavilé a dokonce až nepřítelství Strážce Prahu, odjížděli jsme raději vždy při poplachu za město. A tak jednou kdesi v lese trhlo se mé manželce cosi v čele a hned nato konstatovala: "Otevírá se mi svět. Vidím všude, vidím, kam chci. Jé, to je krásné!"

Ano, je to krásné, ale jen při prvním pohledu. Kdo však dlouho hledí, uvidí i hrůzy, v nichž se topí svět, ty současné malé hrůzy, ale může vidět i stíny hrůz strašnějších, jimž jde vstříc vášněmi a nepoznáním uchvácené, domýšlivé a na svůj nesmyslný rozum spoléhající lidstvo. Ano, krásný je svět jasnovidce, pokud na něj hledí jako někdo, kdo se v nedělním odpoledni odebere do přírody a tam, vzdálen všech starostí je tráví, kochaje se pohledy na krásnou, sluncem ozářenou krajinu. Ale je méně krásný jasnovidci, který dovede měřit šířky a hloubky beznaděj vzbuzujícího

sebevědomí lidí, za nímž nestojí skvělý rozum, nýbrž jen různé vášně a pud sebezáchovy.

Tím buď řečeno, že ti, kdo nepochopili pravý význam mystické výchovy, touží především po tom, aby rozvinuli nadnormální psychické schopnosti. Stali by se rádi lidmi jasnovidnými, jasnoslyšícími a jistým způsobem i mocnými. Jenže opravdové jasnozření, to, které se nezakládá na vidění symbolů, nýbrž na vidění skutečnosti, zakrývané obvykle maskou zjevů, znamená vidění toho, co má přijít, protože to je připravováno niternými stavy lidí.

Vzhledem k tomu, že dominujícím psychologickým činitelem ve světě lidí je chtíč, nemůže opravdový jasnovidec vidět nic jiného než zlo, jaké vzniká z chtíčů. Je to přece tak snadné, domyslit si, že chtíč znamená mít to, co vlastní jiný člověk, a že je-li tento chtíč silný a nekompromisní, vede k rozvoji násilí. Násilí vyvolává obranu; útok a obrana vyvolává boj - tak lidé podle své dnešní povahy se nemohou vyhnout zlu; oni je nosí v sobě a uplatňují ve světě právě proto, že se nechali uchvátit chtíčem.

Má snad vzhledem k tomuto postřehu smysl vidět a uhádat, že ten který jedinec z houfu chtíčem uchvácených bytostí, dravcům se podobajících, vyjde z boje o kořist lépe než jedinec druhý? Necht' jasnovidec vidí pravý smysl boje o kořist, k němuž byl lid stržen chtíčem, ale necht' si z toho vezme poučení, že má v sobě chtíč vyhladit, aby nebyl též stržen do tohoto boje, v němž jeden druhého vůbec nešetří. Pak bude pravým jasnovidcem, člověkem, který svými schopnostmi dobývá moudrost, a nikoli kořist nebo potěšení, že z boje o kořist dobře vyjde.

Co se mne týká, nevšímal jsem si nikdy znamení, jež mi měla věstít úspěch na poli vnějších snah. Všímal jsem si však toho, k jakému konání vedou netlumené emoce, a vzal jsem si z toho poučení, že chce-li člověk uniknout strasti, musí se namáhat seč je, aby ze sebe vytrhal elementární pudy a dosáhl toho, aby jako bytost ode všeho oproštěná dosáhla psychologického rozpětí, jehož pomocí by se ztotožnil s vlastní povahou universa.

Slýchal jsem, že toto úsilí je výrazem buddhistického pesimismu, důkazem neschopnosti uplatnit se ve světě, což prý je pravým projevem optimismu. Na to však Bůh v mém nitru tiše pronášel: "Dej si pozor! Uplatnění sebe v tomto smyslu neznamená, že se člověk chápe vyšších hodnot žití, nýbrž že propadá bezuzdné a nikoho nešetřící chtivosti. Ostatně kdo jedná jako dravec, jako dravec může skončit. A neskončí-li tak v této inkarnaci, skončí tak v inkarnaci jiné. Vyžaduješ dobro, proto je konej."

Ty ženo, která nemáš rozum ani světsky průměrně chytrého člověka, ale bylas přece jen ošlehnuta plameny, které jsou jiným projevem duševních stavů a napětí mystika, jenž vedle tebe stojí a žije, ty nebudeš těžit ze svého vidění posilu pro takovou chytrost, která vedla např. Šť. k tomu, aby se snažil udělat si pro svou potřebu nový vesmír. To je skutečnost, která mě nabádá, abych hodnotil tvou realizaci jako nejlepší a nejčistší ze všech, které jsem mohl sledovat a vidět.

My, kteří jsme měli rozum nebo vůli, jichž jsme mohli používat, mohli jsme "veliké prožití" právě silou těchto psychologických faktorů pouze zakalit. Nemohli jsme se

podrobit prožití jako ty, nýbrž mohli jsme jen dávat pozor na to, aby snad to, co do nás vstupuje jako sám Bůh, nebyl ďábel, nesprávné unesení. Ale kdo rozumí tomu všemu, tak nesrozumitelnému? A proto jdeme dále.

Paní L. se již dávno snažila, aby mě mohla navštívit. Za celou dobu čtyř let jsme se viděli snad jen čtyřikrát a ona hořela touhou.

Usoudil jsem, že bude lépe, když neuvidí prostředí, v němž žiji. Nebylo záruky, že všechno pochopí, a pak by se mohlo udusit to, co slibovalo přispění na její mystické cestě. Leč přes mé úsilí zabránit jí v příjezdu přece přijela. Viděla mě psát knihu kdesi v kuchyňském koutě, pak jsme hovořili, potom odjela a já jsem se nestaral o to, co si z této návštěvy odnesla. Byli jsme téměř na konci války, nikam jsem nejezdil a kromě místních lidí mne nikdo nenavštěvoval. Dr. K. byl již po realizaci, kterou jsem považoval za čistou, protože se do ní nevmísilo srdce, nýbrž pouze vědomí. A jeho přítel, který snad někdy v tu dobu občas mohl přijít k nám, se domníval, když hovořil, že slyší kredo mého života a úsilí. A - válka skončila ve chmurách.

— — —

Sovětské vojsko ještě nepřijelo. Usuzoval jsem, že slunce začalo svítit jak ve skutečnosti, tak i v srdci a mysli lidstva v poslední době nejvíc zkoušeného. Opustil jsem továrnu, kde se stejně nepracovalo, a došel jsem k závěru, že snad nadešel čas navštívit někoho z přátel, mystiků. Uvažoval jsem o tom a nic se mi nezdálo pro jízdu na kole tak vhodného jako Turnov, kde jsem mohl navštívit rodinu L. a na nedalekém již Frýdštejně rodinu S., kde jsem byl po dobu "bombardovací dovolené", kde pak zůstala moje manželka a kde jsem měl delší dobu i syna, aby byl vzdálen místa, kde hrozilo bombardování.

Vydal jsem se tedy na cestu. Měl jsem před sebou více než 100 km jízdy na kole směrem tam. Jel jsem brzy ráno a již asi po patnácti kilometrech jízdy jsem spatřil nepřijemné věci.

V příkopech po obou stranách silnice leželo mnoho věcí ze soukromého majetku domácností. V jednom místě jakýsi muž se svou ženou z toho všeho cosi vybíral. Napadlo mě: hyeny. Proto jsem je oslovil: "Kradete? Kradete?"

Nevěda kdo jsem, muž se bránil:

"My to chceme odevzdat na národním výboru."

Jel jsem dále. Dojel jsem transport. Byl to vyplašený dav, vpředu kdosi se zavázanou hlavou a kromě něho žena s hlavou zkrvavenou.

Vykřikl jsem na "partyzány": "Hrdinství!"

Neříkali nic, ale bylo také možné, že by mi mohli prohnat tělem kuli nebo mě zařadit do transportu.

Protože situaci v našem státě ovládli komunisté, kteří byli protěžováni SSSR, domáhali se další moci tím, že v lidech nítily zlou vůli proti údajným zločincům-Němcům. Měla to být, jak jsem byl z jejich pramenů informován a konečně jak jsem to i bez těchto informací poznával, zdechlina hozená davu, aby politické panstvo mohlo dělat svou přesně zaměřenou politiku. A tato odporná, ba zločinecká taktika byla a je uplatňována stále; ďábelsky vychytralí vůdcové komunistické strany vědí, že

svou nečistou politiku musí opírat o nejnižší a elementárními pudy vedenou vrstvu, která je schopna nahnat hrůzu svými činy všem lidem kultivovanějším. Jenom proto se konfiskoval majetek jedněch, aby druhí byli šťastni, že ti první již také nic nemají, zatímco hodnoty, vydobývané rukama jedněch i druhých, jsou dávány na další podkopnou práci v části světa komunismem dosud nepodrobeného.

Byl jsem vedoucími komunisty poučen, že jde o taktiku, zatímco cíl je v nejlepších poměrech, kdy již nebude třeba vlád a ani třídních rozdílů nebude. A k tomuto cíli se kráčí nejtuzší centralizací vládní moci, neomezenou diktaturou jedinců, tzv. třídním bojem až do zničení nejen těch, kdo vyšší třídu tvořili, nýbrž i jejich potomků; oni k tomuto cíli krácejí nesmírným vykořisťováním všech lidí, srážením jich do otroctví a duševní bídy, jakou dějiny nepoznaly; oni k němu krácejí tím způsobem, že dělníkům dají sotva najíst za nejvyšší pracovní vypětí a úředníkům za nervové zničení z přepracovanosti.

Právě ti lidé, kteří mě poučovali o tom, co je taktika a co cíl, zakládali tyto poměry, aniž by se pozastavovali nad nepředstavitelnou krutostí této "taktiky". Ale oni byli zde, v našem státě a snad ještě sami nevěděli, že dělají revoluci požírající své vlastní děti. Ale když byl kdysi souzen v SSSR maršál Tuchačevský, měli radost, jak justice SSSR dovede tyto lidi odhalit, zatímco oni prý jsou komunismem tak vychovaní, že se přiznávají ke všemu, co prý zavinili.

Ať se to však má s touto věcí jakkoli, je jisté, že podlost, lež, ukrutnost, bezohlednost a celá řada jiných mravních neřestí osudy věčnosti tvořit nebude. A jestliže dnes blízko za dveřmi domu, kde toto píše, jsou lidé, kteří na režim zaměřený proti tak zvanému kapitalismu přísahají - zatímco tu a tam vyslovují nelibost nad tím, že se jim nevede jako těm kapitalistům dřívějším - přece to neznamená, že se tento režim udrží. Opouštějí ho konečně všichni, v nichž existuje i nepatrná jiskérka mravnosti, takže on se již musí opírat jen o oportunisty nebo duševní omezence. Na těchto lidech nelze stavět svět a zřízení, které má trvat věčně...

Uvažoval jsem. Ještě snad včera nebo předevečím zděšení jako mrak sedalo na čtvrti, kde jsem bydlil, protože mělo přijet německé vojsko ustupující před Rusy. A snad den předtím vystoupili kdesi v městě Sokolové. Němci reagovali. Proto jela obrněná vozba a lidé se chovali pokojně "občansky". Myslil jsem si: Těm po zuby ozbrojeným černým uniformám jste měli holýma rukama napohlavkovat, pak byste mohli i toto. A když jste jim nenapohlavkovali, máte si odpustit i toto "hrdinství". Ano, ano. Náš národ je jako každý jiný, třeba špatný, i když se povídalo za války, že by nedokázal to, co Němci. Ostatně pouze mravní zkaženost si dovede představit hrdinství se samopalem v ruce proti rukám zcela holým.

Domníváte se, lidé, že tento stav dovolí předpokládat šťastné a pokojné soužití v budoucnosti jak v národech, tak i mezi národy? Nerozumím pedagogice a psychologii, jestliže klade optimismus proti pesimismu v tomto směru. Co si ztrouchnivělého, co hrozí sesutím, je v celém lidstvu naší země zkoušené hrozbami války a sobectvím, v lidstvu, které dovede při plných hrncích nechat umírat chudáky, se srdcem, které může nohou vlastního těla šlápnout na tělo ve výkřiku zoufalství umírajícího člověka a na lidské city se dívá jako na něco "neracionálního"...

Jel jsem dále s tísní míru na bedrech.

Neboť i když slunce svítilo jasně jako v pokročilém jaru, přece jsem nemohl vidět nic jiného, než krev a temnotu válejší se po nekonečných dálavách země, kde "zavládl mír".

Ano, byl to v roce 1945 opravdu jiný mír než v roce 1918, na nějž se tak dobře pamatuji. Jaká duševní volnost tehdy a jaké napětí a sklíčenost v roce 1945! Proč? Protože jej dělaly hyeny, lidé pokrytí hlubokou nevědomostí, stírající každou stopu humanismu, lidé, kteří nám předkládali jako počátek tisícileté říše vraždy, zoufalství, lži, ukrutnosti a až nesmyslné sobectví. A ty, český národe, nedovedls ve své velké části rozpoznat vtěleného démona, který tě začal vést vstříc dosud nepředstavitelným strastem, neboť jsi byl zaslepen sobectvím, o němž říká jedna anekdota, že na rozdíl od jednoho Němce, který se při vstupu do nebe přimlouval za Velkoněmeckou říši, a Angličana, který se přimlouval za obnovu Anglie jakožto královny moří, se přimlouváš za to, aby sousedovi chcípla také kráva, protože chcípla i tobě. Ano, byl to snad následek třístaleté politické nesvobody, ale mravní zkaženost, jejíž líhní byl útlak, se má odstranit energickými zásahy, takovými, jakými jsem se já povahově přemodeloval. Jenom tak se očišťuje zrak od bludů a člověk rozpozná, zda ten, kdo k němu přijde jako vítěz s ratoletí míru v ruce, není jen pochopem ďábla a své mravní zkaženosti.

— — —

Rozdělil jsem jízdu tam na dvě etapy a tím se stalo, že v Hořicích jsem se mohl podívat na "krásnou armiju". Na náměstí tam nesrozumitelně řečnil jakýsi důstojník k velikému davu.

Obrátil jsem pozornost k davu a uvažoval. Vy zvědavci i stoupenci, vykupujete si, ať již vědomě nebo bezděčně, svůj osud. A tím přestal můj zájem o "červenou armiju".

Pokračoval jsem v jízdě a kdesi za Jičínem jsem dostihl transport. Zemdlení lidé s postojem jaků jdoucích vstříc neznámému osudu, jemuž nedůvěřovali. Vpředu němečtí vojáci. Ne ti, kteří symbolizovali režim, nýbrž ubozí "tatíci", z nichž někteří se mi zdáli na tom být tak, že by mohli k vláčejícím se nohám připojit i ruce a vypláznutý jazyk.

Cesta stoupala a hned nato jsem měl sjíždět s kopce do města. Pozoroval jsem dva mladíky, kteří vedli transport a nelíbili se mi. Jeden řval na apatické a unavené vojáky, kteří se nemohli bránit a ani toho nebyli schopni. Jalo mě cosi jako hrůza. A něco ve mně zavelelo: "Rychle vpřed!" A již jsem se namáhal být rychle na kopci a za ním.

Když jsem sjížděl s kopce, již dost daleko před transportem, slyšel jsem rachotit samopal. - Snad to bylo někde jinde.

Dojel jsem k L. Paní L. mě vítala s radostí jako pokaždé. "Tíseň míru" ležela na ní jako na mně a jako na všech, kdo nevěděli, že "udeřila jejich hodina". Proto se zeptala: "Jak je to s tou temnou propastí, kterou jste viděl před lidstvem dříve a o níž jste říkal, že nemůžete určit, pokud je válka, zda bude po válce za námi?"

"Jsme této propasti blíže."

Pak jsme hovořili o "lepších věcech" a já jsem se vypravil na blízký Frýdštejn.- I zde měli radost, že jsem přijel; jen se divili, že se mi po cestě nic nestalo.

Nemohl jsem pochopit, co by se mi mohlo stát, ale v každém případě jsem považoval za dobré, když si budu moci odpočinout. Byl jsem tam snad jednu, snad dvě noci. Pak jsem se chystal k odjezdu, kdosi však řekl, že Frýdštejnem bude projíždět sovětské vojsko, proto jsem se pozdržel.

Vojsko přišlo, lidé vycházeli z domů, kdosi se mnou mluvil a upozornil mne: "Kradou kola."

Po tomto upozornění jsem jel po silnicích zpět k Turnovu a po malém zdržení u L. jsem jel bez dalších příhod domů.

Když jsem dojížděl domů, viděl jsem u vrátů ruské vojáky, kteří rozmlouvali s našimi domácími. Vyrozuměl jsem že říkali: "To jste se obávali, co bude, až přijdeme, že ano?"

Domácí lhala: "Těšili jsme se."

Dovedl bych jí plivnout do tváře. Měl jsem v živé paměti, jak vzrušena k nám vběhla a sdělovala nějaké informace, které měly v podstatě říci: "Přijde hrůza, Rusové žerou děti." Těšil jsem ji, že to jsou lidé, a měl jsem na mysli režim, který jsem poznal již před osmnácti lety v jakési vizi. Mohl bych dokonce říci, že jsem ruský národ chválil; když přišla Sovětská armáda, nechtěl jsem ji ani vidět, ani se dostat do styku s členy jejich posádky. Co si těžkého jako mrak mě zahalovalo a zakrývalo můj obzor, kde bych byl raději viděl úsměvného Boha, který se nechtěl ukázat v této v "míru" již žijící zemi. Byl to jen mrak, za okupace to byl ďábel. Co bylo lepší?

Uvolnil jsem se ze zaměstnání, přijal jsem jiné, kde jsem nebyl tolik vázán. Ale jakýsi nepokoj se mě zmocňoval, stupňoval se a vyvrcholil v rozhodnutí, že přijmu někde zaměstnání, uteku od mystiků a zapadnu do světa, kde nebudu moci být nikým vyhledán.

Měl jsem věrného pana B., kterému jsem vložil na bedra běžnou agendu rodinného života, takže jsem se mohl uvolnit pro svou mystiku. Ten nesmýšlel jinak, než že půjdeme spolu.

Pak tu byl pan V., který prokazoval dlouholetou věrnost nauce nebo mně - nevím dobře - a ten mi též ležel na srdci. Nikoho jiného jsem tehdy neměl na mysli.

Po úvaze jsem chtěl svůj úmysl provést, proto jsem jel do pohraničí. V M. jsem byl přijat do hospodářského úseku při místním národním výboru, ale pak jsem na celou věc zapomněl vzhledem ke stanovené lhůtě. To jsem považoval za "znamení" a již jsem o tom neuvažoval.

Situace však vyžadovala řešení, a tak jsem byl jak znepokojen, tak sklíčen. Jevilo se mi to tak, že jsem neměl spolehlivého východiska.

Nějakým způsobem se dověděla o mé situaci i paní L. Tak se stalo, že jsem byl zavolan k telefonu. Sdělila mi, že bych mohl přijmout místo u nich a bydlet že budu moci také.

Jel jsem se na všechno podívat. Panu L. jsem vyložil dopisem i ústně svůj případ jak po stránce zdravotní, tak i školního vzdělání a pověděl jsem mu o obtížích, které v tom vidím.

Utěšil mě a - ode mne se odvalovaly hrozné mraky, jež symbolizovaly všechno zlé, co mě tížilo.

Prožil jsem otřes. Mé nitro bylo doslova rváno a slzy mi tryskaly z očí.

A tak jako člověk, který se právě probírá z mdlob a chce jít dále, tak jsem se dával do chodu vstříc nové budoucnosti...

— — —

V Jablonci nad Nisou, jsem měl zaměstnání které se mi na jednu stranu líbilo, na druhou jsem s ním nebyl spokojen. Tato nespokojenost by se byla dala snadno odstranit, ale nebyly tu předpoklady k jednoduchému dorozumění s panem L., nyní mým šéfem. Přes všechno jsem si však nemohl z viditelných příčin stěžovat, neboť jsem měl mnohé výhody před ostatními zaměstnanci. Dokonce bych mohl celkem o té věci říci, že jsem se cítil nezávislým, za málo práce velmi dobře placeným a dost volného času majícím zaměstnancem.

Vyjádlil jsem své uspokojení panu B. a Dr. K., kteří paní L. oznámili: "Milostpaní, vy jste to vyhrála."

Ona sama však nevěděla, co vlastně vyhrála.

Ostatně z mého jednání nemohlo být zřejmě nic, co by se této věci týkalo. Zkoumal jsem všechno, co bylo nutno zkoumat v souvislosti s rodinou L., a mohl jsem jen konstatovat, že v paní L. mám velikou ochranu a oporu. - První člověk na světě, kterému jsem byl vděčen...

Pan L. v těchto dnech vystupoval u mne až na druhém místě, neboť jsem věděl, že to, že jsem jeho zaměstnancem, není z jeho iniciativy. Leč přesto jsem soudil, že mám před sebou člověka, který se liší od všech lidí, které jsem až dosud poznal. Pomohl mi de facto a nenadělal s tím mnoho řečí. Ba ani svou zásluhu v tom neviděl.

Když jsem mu jeho zásluhu připomněl, nepochopil, že v jeho skutku by bylo něco takového. Tak jsem si vzpomněl na cosi ze svých dávných zjištění. Spíše se najde v jeho kruzích někdo, kdo nezištně přispěje člověku ve všestranné tísní, než v kruzích společensky méně významných, i když si lidé těchto kruhů myslí, že jsou ctnostní již proto, že jsou podle svého úsudku chudí nebo nemajetní. A před mým duševním zrakem se vznášelo světlo, v němž bylo potvrzení, že lpění na majetku se vyskytuje spíše tam, kde je ho nedostatek, než tam, kde majetek je.

Je to jako řetěz dobrých a zlých jevů, jejichž články se neproplétají, nýbrž jsou jednotné povahy. Dobrota a majetek jdou ruku v ruce stejně jako mravní porušení a chudoba, alespoň v přísně spravedlivém smyslu. A zdá-li se, nebo tomu tak je skutečně, že mravní porušení a hojnost majetku na jedné straně a dobrota a chudoba na druhé straně patří k sobě, pak jde jen o nedozrálou karmu. Nakonec zlý člověk bude odměněn chudobou a bude jí trpět i tehdy, když se již obrátil na dobré cesty, a dobrý člověk bude majetný, i když se třeba již jeho povaha pokazí a on se ocitne na sestupu do nízkých světů, do pekelného světa.

Nechme však úvahy, neboť život jde...

Začínal jsem přemýšlet, proč jsem se vlastně dostal do Jablonce. Nebylo k tomu podle mého tehdejšího úsudku žádného důvodu. Mohl jsem zůstat v Pardubicích a setrvat na místě, kde se mé poměry mohly též upravit vzhledem k nové situaci.

Nepřišel jsem však k žádnému rozumnému vysvětlení, a proto jsem to odložil; všechno se ukáže.

Blížily se vánoce 1945. Objevily se jakési mráčky na mém zaměstnaneckém nebi, ale celkem nic významného a zlého - v dalším čase se to zlepšilo. Ale osudová silueta se rýsovala kdesi jinde.

Konstatoval jsem, že paní L., kterou jsem vídal jen málo, abych vyhověl nevyjádřenému přání pana L. nenavštěvovat ji, upadala duchovně.

Nevěděl jsem, jak řešit tuto situaci. Nechtěl jsem svému dobrodinci dělat nic, čím bych mu přivodil nepokoj, neboť jsem věděl, že má dost starostí s obchodem, který po válce musil znovu uvádět v chod. Věděl jsem však také, že tato situace vyžaduje řešení, protože upadání paní L. se mne dotýkalo tak, že jsem se považoval za viníka. Byly tu asi jakési karmické svazky, které způsobily, že jsem tak špatně působil. Proto jsem se rozhodl, že jí to pomohu odstranit.

Poslal jsem svoji choť se vzkazem, aby paní L. přišla k nám, že s ní chci mluvit. A rozhodl jsem beze slova: Přejde-li do zítřka do večera, je všechno dobré. Přejde-li později, je to špatné, a proto dám výpověď a budu se stěhovat z Jablonce, který se mi nelíbil svou polohou. K tomu se družily i mé úvahy, o nichž jsem právě mluvil.

Paní L. se dostavila snad již za dvě hodiny, hned po obědě. Proto jsem věřil: Á, ono to je příliš dobré.

Oslovil jsem ji: "Pozorujete, že duchovně klesáte?"

"Ano, a nemohu si to vysvětlit."

"Od nynějška bude všechno v pořádku. Ale, pozor. Budete mě moci navštěvovat den ze dne asi na hodinu?"

"Ano."

Konstatoval jsem, že se vše dávalo do běhu, a to velmi prudkého. Neříkal jsem však vůbec nic a nestaral jsem se o to, co ona o tom soudí. Říkal jsem jí, jak má pracovat, a ona poslouchala.

Později, aby nezapomněla na úkol, který jsem jí uložil, zkoušela beze slova svou novou práci.

"Tak ne," řekl jsem. A vysvětloval jsem dále.

Byla taktní, nevyslovila údiv, ale v nitru si říkala: "Tak takhle to je! Již vím, jak postupovat."

To se mi líbilo. Neotravovala ovzduší údivem a tím jsem mohl být bez starosti, že se do mého života vetře nějaký fanatik.

Měnil jsem cvičení den ze dne, někdy dokonce jsem jí ukládal při příchodu jedno, při odchodu druhé. Na mravní kázeň jsem nenaléhal, protože by to bylo vedlo k zbytečnému zatěžování na rozšiřovaném poli mystického úsilí...

V tu dobu jsem čekal definitivní příjezd pana B., který byl již uvolněn na starém místě v Pardubicích a byl přijat na stejném místě, více však honorovaném v Jablonci. Zvykl si na nás a lnul k nám. Měl dávno za sebou realizaci a tehdy se začal probouzet k dalšímu pokroku na cestě. Bylo na něm patrné, že u něho dochází k očištnému procesu v hlubokém smyslu a kdesi jsem se dověděl, že se o jeho úsilí začala zajímat Strážkyně Prahu.

Varoval jsem ho, aby vždy, když k nám pojede, vystupoval na kopci a ujišťoval jsem ho, že to má své výhody, i když je to poněkud dále, než ze stanice pod kopcem. Počítal jsem s tím, že mě poslechne a záleželo mi na tom, protože jsem věděl, že vzhledem k malému nedostatku, jenž se týkal jeho zdraví, by se mohla Strážkyně Prahu vmísit do jeho nitra a promluvit slovy vnitřního hlasu.

Neměl jsem však úplnou jistotu, a proto při jedné návštěvě paní L. jsem odtušil: "Jestliže se sem pan B. dostane, je Strážkyně Prahu pouhé nic proti mně." V paní L., jak později řekla, prý zatrnulo: Nemají se vyzývat na souboj síly neviditelného světa.

Já jsem usuzoval, že chod osudu možno změnit pomocí nepatrných tlaků v psychickém smyslu. Uměl to však pan B.?

Byl pátek, kdy měl přijet.

Nepřijel. - Dokonce ani v sobotu ne. Byl v hlavním městě cosi vyřídít a jel pak rychlíkem k nám. Nevystoupil však na kopci, nýbrž jel dále. A když se připravoval na výstup, elektrika vykolejila a on ještě se dvěma lidmi ztratil svůj nynější život.

V tu dobu jsem snil, že se ho zmocňuje nervový záchvat, jímž trpěl. Nechtěl jsem, aby upadl, a proto jsem volal mocně: "Pane B.!"

On se otřásl, vzpamatoval a omlouval se, že to je již dobré. Hned nato však padl na zem bez známek obvyklého nervového záchvatu. Věděl jsem, že volat na něho za těchto okolností by bylo marné, a proto jsem ho vzal za ramena, kopl jsem ho do prsou a on se probudil.

Sen mne znepokojil. Tím více, že to bylo v době, kdy přijížděla elektrika, kdy měl přijet, a nepřijel. Ale nemohl jsem poznat, že by v neviditelně, tam, kde on měl být, bylo "prázdné", jak je tomu obvykle, když právě někdo zemře. Probudil jsem ho a to platilo pro neviditelný svět jako skutečný život.

Nevěnoval jsem tomu detailu mnoho pozornosti, ale můj nepokoj vzrůstal. Najednou jsem však viděl s kopce k nám běžet pana S., který se hned při příchodu zeptal: "Jak se jmenoval pan B. křestním jménem? Antonín? Tak je mrtev."

Ukazoval mi noviny, kde byla zpráva o neštěstí.

Byla neděle. Odpoledne k nám obyčejně chodili oba manželé L., kteří již byli zpraveni o této události. Kondolovali mi, neboť dobře věděli, co pan B. pro mne znamenal. Zvláště paní L. se mnou živě cítila a v duchu vyslovovala cosi jako přání: "Kéž bych já mohla pana B. zastoupit a pozvednout panu Minaříkovi tíhu jeho osudu."

Ptal jsem se též beze slova a svůj dotaz jsem kladl do jejího břicha, aby snad v telepatickém spojení něco nevytušila:

"A co tento?" ukazoval jsem netělesným pohledem na pana L.

"O něho neběží," odpovídala, aniž věděla.

Dobře, řekl jsem, budu o té věci uvažovat.

Přemýšlel jsem v posledních dnech, proč jsem v Jablonci, a připadalo mi, že by v tom bylo něco nepřirozeného, kdybych měl žít pouze mezi pracovním stolem, ložem a jídlem. A domnívat se, že je pro mne vhodné, abych žil jen proto, abych si vydělal na denní chléb prací rukou nebo hlavy a všechn ostatní čas věnoval neužitečnému "nicnedělání", to bylo pro mne něco tak nepřijatelného, že všechna bída, kterou jsem prošel, se mi zdála lepším životním údělem, protože - oživovala duševně.

Zkoušel jsem tedy vnitřními tlaky pevnost svého povolání, odhadl, že mám před sebou manžele, kteří již splnili prostou povinnost otce a matky, a usoudil jsem, že pudové záležitosti muže musí ustoupit tam, kde je takové rozhodnutí, o němž jsem se dověděl magickým dotazem. Přitom jsem odhadl příčinu rozhodnutí paní L. a zdálo se mi, že tím jsou dány všechny předpoklady k tomu, abych jí pomohl otevřít bránu nebeských světů.

Mezitím se neseběhlo nic pozoruhodného, než že jsem snil, že ke mně přišel zemřelý pan B. Postavil se přede mne a já jsem mu položil otázky: "Jakým způsobem se nyní pohybujete z místa na místo?" - Nechápal, proč se ho ptám na věci, o kterých neuvažuje, ale přece se na to zaměřil a odpověděl: "No, přece když chci někde být, tak tam jsem." Pak jsem mu položil velmi opatrně otázku do břicha, abych mu nepřipomněl událost, která pro něho znamenala podstatnou změnu životních okolností: "Pamatujete se, že jste žil na zemi?"

Nořil se očividně hluboko do své bytosti, aby pátral po tom, co chci vědět. Konečně jsem viděl, že cosi jako temnota se vybavovalo v jeho vzpomínkách a hned nato odpověděl: "Vzpomínám si, že jsem kdysi byl v nějakém černém světě."

Tibeťané označují stav bytí, v němž se mi pan B. představil, jako bardický. Protože však jeho tělo bylo úplné a později jsem ho viděl vzdalovat se k zformovanému již modrému světlu, nebyl to stav bardický, snad jen jako zakončující se. Proto jsem soudil, že odchodem ode mne spěje k novému vtělení.

Pokud jde o jeho zájem o mne, byl diktován jeho dřívějšími vztahy ke mně. Ale já jsem zklamal více neviditelných bytostí. Neuznával jsem totiž jejich požehnaný stav jako pro mne dobrý, neboť setrvávám na stanovisku, že je třeba žít tak, aby "dýka-životní síla vyletěla z těla ve svůj pravý čas", od něhož si slibuji, že bude znamenat zakončení běhu karmy podrobující si mé bytí. "Vyjít" z těla dříve znamená zanedbat velikou příležitost, kterou jsem získal tím, že jsem poznal nejesoteričtější část osvobozující nauky.

Potom se obrátil on ke mně s věcí, kvůli níž přišel:

"Chceš jít se mnou?"

Dal jsem mu zamítavou odpověď a on mi na to odpověděl:

"Ctil jsem tě, mudrci, ale nyní vidím, že jsi také připoután k světu. Je to přece taková malá chvilka a pak volnost."

Potom se vzdaloval podle zásady, kde chci být, tam jsem, ale jak jsem viděl, dělo se i to v hranicích času. Tam kdesi daleko, kde téměř mizel mým očím, viděl jsem ho v jakémsi pohnutí obrátit svůj let k zemi. A před očima se mi vynořovala temnota, o níž se zmínil při vzpomínce na svůj dřívější pobyt na zemi. Prudce jsem reagoval. Volal jsem: "Pane B., pozor!!" - Lekl se, zapomněl na karmické příbuznosti, které ho jako v příchynosti táhly dolů k zemi, a pak se rozdělil ve dvě bytosti, z nichž jedna, temná a nezajímavá, padala k zemi, aby se zde reinkarovala, kdežto před očima druhé se otevřela modrá sféra jistých bohů. - Tyto dozvuky se odehrávaly po mém probuzení.

— — —

Tím pro mne skončilo období, v němž jsem se snažil splnit úkol mystika, jenž myslí na přenos Nauky. Byla to doba příznivých předzvěstí, neboť mi přinesla jak sociální zabezpečení, tak i přátelství pro Nauku tak významné. Rozešel jsem se v této době definitivně s každou myšlenkou na spolupráci s mystiky, o nichž jsem soudil, že něco znají, a přijal jsem konečně autoritativní postoj mistra jógy, bez něhož bych nemohl pokračovat dále cestou, jíž jsem šel. Přitom jsem mohl být spokojen, kdyby se na obzoru nebylo ukazovalo nebezpečí z politické situace, která se projevila jako nový tísňící činitel. Byl bych totiž nejraději krácel cestou mystika, jehož celý život se vyčerpává magickými pracemi a sdílením Nauky, ale svět si "vymyslí", že člověk může být užitečný jen tehdy, když pracuje na rozmnožení válečného potenciálu Říše nebo na podivném plánu "dvouletky".

Ano, ano, nová Republika, která jsi vyhlásila "dvouletku", aby ses začlenila do válečné mašinerie Sovětů, začínáš jít cestou totalitního státu, jenž se bude namáhat udusit duchovní hodnoty, které jsem s takovými obtížemi našel a probudil a které by ti přinesly boží požehnání spíše než "budování", o jehož cílech prostý občan nemůže mít ani potuchy, jelikož hledí očima svých fyzických potřeb.

Připadalo mi to všechno jako tah démonických sil proti mně, ale já jsem se naučil pracovat v "malých poměrech", takže přenos Nauky jsem začal zakládat na posloupnosti, již možno definovat jako přenos, jenž se uskutečňuje systémem "od úst k uchu". V tom případě vznikla pro mne trýzeň, jejíž původ byl ve starostech a obavách o Nauku; ježto mě však život zkoušel tak tvrdě, bylo již pravděpodobné, že s duchovní Naukou projdu, aniž budu zničen! Zničen? Ta předzvěst visela nad mou hlavou jako temný mrak již od roku 1926 a já jsem ji zeslaboval rozvážným postupem. Musil jsem doufat, že se mi podaří v budoucnosti tuto předzvěst smazat, neboť mi svítala druhá realizace, k níž jsem právě dospěl.

KAPITOLA VIII.

Dvě realizace

V mystickém postupu paní L. se nedělo nic zvláště pozoruhodného. Přicházela každodenně, obdržela rady a úkoly, a pak zase odešla. Až jednoho dne jsem jí mohl oznámit: Právě jste vstoupila na mystickou cestu.

Podivila se tomu a mimoděk ji uklouzla stížnost: "Ó já, kdepak já teprve jsem. Myslela jsem, že jsem přece jen dále." Poučil jsem ji, že vstup na cestu znamená velmi mnoho, a proto ať si nestěžuje. "Však uvidíte," řekl jsem.

Doma zkoumala, co se to stalo, že jsem jí toto oznámil. Potom zjistila, že se právě naučila soustřeďovat. Tyto souvislosti posílily její důvěru ve mne. Její docházky přestaly být povinností, pokud s tím byly spojeny nějaké obtíže, a začala chodit ráda.

V tu dobu jsem pozoroval i u sebe jakousi změnu. Při meditacích, v nichž jsem pozoroval sebe sama, zjistil jsem náhle, že mé tělo roste a roste, až pokrývalo celé údolí a hory za ním, jak jsou od nás v dohledu. Měl jsem mohutná prsa a ruce, a kromě toho tu byla tendence k jejich dalšímu zmohutnění.

Bylo mi to nápadné a konečně jsem z toho usoudil: Bude se asi dít něco neobvyklého. Jinak bych nepotřeboval být takto vybaven. A ještě něco:

V tu dobu jsem jezdil často do Hradce Králové. Jezdil jsem přes Jičín a v jednom místě mne vždy upoutalo cosi v prostoru. Ale nemělo to určité kontury, a tak jsem na to zapomínal, jako se zapomíná na sen. Ale těsně před realizací toto cosi bylo velmi zřetelné.

Byl to svazek tří prutů, obtočených prutem čtvrtým. A každý článek tohoto svazku byl složen jakoby z ohně, který se podobal ohni kulového blesku.

I toto vidění, když již začalo být tak zřetelné, se mi zdálo předzvěstí věcí neobyčejných. Po detailech jsem však nepátral. Měl jsem ve zvyku nazírat na všechno tak, že to přijde ve svém čase. Proč tedy stopovat konkrétní smysl zjevů? Jen v myslí mi blýsklo porozumění symbolu; nechtěl jsem však předzvěstem čelit ani po nich toužit.

Zatím se niterný vývoj u paní L. dostal do tak prudkého pohybu, že jsem si později musel stěžovat: Tento vůz měl sedm brzd a osm jsem jich musel utáhnout, aby nedošlo k neštěstí. Za šestadvacet dní po oznámení, že vstoupila na mystickou cestu, jsem jí mohl oznámit formou dotazu: "Víte, že jste dosáhla realizace?"

Odpověděla záporně. Myslil jsem si něco o hloupých ženských, které samozřejmě nemohou takové věci vědět a - mlčel jsem.

Za dva dny nato jsem se otázel opět. Přikývla, usuzujíc z některých znamení, aniž jsem přesně věděl z jakých. Jenže to podle mého názoru byl již realizační postup v plné síle. Na základě toho jsem usuzoval na některé věci, pátral jsem, proč se úspěch dostavil tak brzy, a když jsem to bez přímého dotazu zjistil, rozhodl jsem:

"Na to (tuto realizaci) se musí přijít podívat sám Višnu."

To bylo jednou večer.

Ještě téhož večera jsem seděl za bdění ve vizi na jakémsi obrovském kameni a proti mně se vypínala obrovská postava z prázdnoty vystoupivší. Prohlížel jsem její masivní údy, obrovské břicho, prsy plné mléka, o nichž jsem soudil, že by mohly napojit miliony lidských bytostí. Místo hlavy slunce, žhoucí svou silou. Její oči ve strašlivém, běžně děs vzbuzujícím úsměvu, se obracely a koulely jako u nejstrašnějších bohů, jaké je možno vidět při procházení vesmírem.

Najednou jsem měl radost. Šílenou radost, co se to zde zrodilo, a jako člověk, který se stal nenadálým štěstím nepříčetný, běhal jsem kolem postavy, vmísil jsem se mezi zděšené, malinké bytosti astrálního světa, vmísil jsem se jen proto, abych dokázal, že strašlivá síla, která se manifestovala jakýmsi napětím, může být také někomu něčím milým.

Pak jsem zase klidně seděl. Od postavy se odloučila malá holčička, sama paní L. v mladičkém vydání. Plna čilosti, síly, mírnosti a čisté nevinnosti předstoupila přede mne jako před otce a na jejím obličeji byla vidět jakoby čtveračivá, a přece opravdová otázka:

"Co mám udělat?"

Uvažoval jsem chvíli, maje radost z toho všeho, až jsem přišel k poznání, že musí dostat jméno. Vyslovil jsem je pouze jedním slovem: "Pravda."

Pak jsem ji přitáhl k sobě a poučil ji, že tato obrovská postava zde je ona sama. Jmenuje se Pistis Sofia, kteréžto jméno bylo znesvěceno a značí již dávno prostitutku, takže nyní měním její jméno.

Zdála se být spokojena a cítil jsem něco jako silové impulsy z jejího těla. Přitom jsem uvažoval, že toto jméno je přece jen příliš odvážné, a proto jsem odporoval a volal: "Dítě Pravdy."

Vyskočila a oponovala: "Pravda."

A pak již běžela v dalekém oblouku, tam, kde již překračovala všechny zemské okrsky, kdesi ve vesmírném prostoru, v horizontální poloze k místu, kde jsem seděl. Přitom občas na mé škádlení "Dítě Pravdy", vzkřikla "Pravda, Pravda!!"

Vracela se pomalu zpět.

Mlčel jsem.

Přišla do těsné blízkosti. Před ní leželo cosi temného a k tomu směřovala. Rozeznával jsem: Její vlastní lidské tělo. Již se do něho nořila. Napadlo mi ještě ji poškádlit, dříve než se do něho ponoří: "Dítě Pravdy."

Byla již cele ponořena do těla, ale přece jen znovu zvedla hlavu a zvolala: "Pravda!"

A později jsem to paní L. předložil jako skutečnost.

— — —

Vize zmizela a byl jsem opět v pokoji. Uvažoval jsem o zjevu a pak jsem se chystal ke spánku. Stěží jsem usínal, ale pak jsem usnul a snil o tom, že jsem byl v jakémsi domě. Zatopil jsem v kamnech; uhlí vzplanulo, žhnulo, kamna se třásla, až bylo slyšet detonace, zatímco venku zuřila vichřice a bouřka a děsné hromy bily v přírodě.

Za bdění se mi zdál sen přesný svým významem. Přitom jsem však mohl uvažovat o čemsi reálnějším. Cítil jsem totiž, že jsem byl vůči paní L. jako bouřný mrak vůči

přehřáté zemi. Dokonce jsem snad mohl paní L. přirovnat k hrotu hromosvodu, na němž se objevuje "Eliášův oheň". To ve mně vzbudilo jisté starosti, které vrcholily v rozhodnutí: Odjedu, abychom se nemohli setkat.

Spěchal jsem tedy, abych stihl elektrikou, ale potkal jsem paní L. v době pro její návštěvu neobvyklé. Omluvil jsem se, že musím odjet, a přitom jsem dával pozor, aby se naše zraky nestřetly. Pak jsem již odjížděl.

Ještě na cestě elektrikou k nádraží jsem musil vyrovnávat podivné, nesourodé napětí a cosi bouřného procházelo mou bytostí. Byli jsme již v Rychnově na náměstí, což je poslední stanice před nádražím.

Hleděl jsem na oblohu.

Náhle jsem tam viděl jakési dveře, čisté, alabastrové, jež se otevíraly, a v nich se objevila hrozná tvář boží. Potom již jen božstvo samo.

Cosí jako mocná síla mě vytrhlo z těla a já jsem se ocitl na jakémsi monstře mrtvé země, která se rozprostírala do nekonečna, daleko za rozměry samé země, snad k hranicím našeho slunečního systému, snad mnohem, mnohem dále.

Stál jsem tu pevně a hleděl na mocného pána, samého Višnu. Pak jsem ale vylétl i z tohoto těla, vyskočil a daleko za sluneční systém; potom jsem se obrátil a letěl zpět k slunečnímu systému. Již jsem rozevíral strašlivé čelisti a do mých úst padl neviditelný odlesk našeho slunečního systému, sám Brahma.

Již jsem Brahmu cítil ve svých útrobách, ale letěl jsem dále a dále, ztrácí opory dané rozměry, které udávají nahoře, dole, napravo, nalevo. Měl jsem pocit nejistoty následkem nemožnosti udržovat směr a pochopil jsem, že i tak je možno se ztratit na podivných cestách veliké mystiky.

Stabilizoval jsem svou polohu vzhledem k sobě samému. Ale to jsem již viděl v dálce před sebou rýsovat se cosí masivního, neurčitěho - asi nějaký světový, respektive karmický systém. A již jsem se ho dotkl svým břichem, zatímco jsem konstatoval, že jde o jakési peklo, které se mi zdálo pevně ustavené v zákonech spravedlnosti. Nemohl jsem dále polykat a ani bych nechtěl tuto "zemi" spravedlnosti. A tak, dotýkaje se podle svého okamžitého a bezděčného úsudku samého dna vesmíru, směřoval jsem opět velikým obloukem zpět, tam, odkud jsem vyšel.

Ocitl jsem se opět na okrsku světa, jehož vrstvy budou snad moci uzrávat v nekonečné časové periodě v zemi, která bude moci být obydlená, a díval jsem se na Višnu, jenž tu stál přede mnou.

Jeho nozdry a svírající se a otevírající ústa jakož i hlava vyvrhovaly a dýmaly oheň, ale pomalu se tento obraz změnil v normální nádhernou božskou postavu, jak ji můžeme vidět na indických kresbách tohoto božstva.

Vykročil jsem z okrsku, na němž jsem stál, a nestaraje se o jakoukoli půdu pod svými nohama, šel jsem prostorem tam, kde stál Višnu. Má vzdušná cesta se prudce zvedala a já jsem kdesi v pozadí určoval, že by do tohoto strmého kopce, poznatelného jen stupňujícím se odporem, nemohl dále pokročit žádný člověk. Ale to jsem se již skláněl k nohám Višnu a v představě jsem se dotýkal svými rty jeho nohou a svaté země, která byla kousek vpřed směrem od brány ke mně. Pak jsem zvedl hlavu a němě se ptal:

"Jsi spokojen?"

Zatímco božstvo projevilo souhlas svou proměnou v nádherného Višnu se svým nebem v pozadí, sbíral jsem všechnu sílu své bytosti k zaostření zraku, abych mohl prohlédnout tělem božstva a podívat se do jeho světa. A tu, snad přes miliony a miliardy pozemských let, narazil jsem na jakousi zeď, překážku v pozadí, která se rozpadla pod mým pohledem. A tak za nebem vykládaným jakoby drahokamy a podivnými hmotnými substancemi, nahlédl jsem do ještě velebnějšího, úctu vzbuzujícího a harmonií překypujícího věku Šivova...

A než jsem takto rozdrobil svým zrakem prsa Višnuova, kdesi v celém prostoru hřměla slova: "Syn Višnuův..."

Toto byl v náboženské extázi druhé realizace první přepad mého uvědomování ze stavu podrobení vlivu času a prostoru do stavu, v němž se tito fyzikální činitelé stávají jeho předměty. Proto bude nejlépe, když mi nikdo nebude vytýkat, že mluvím o svých subjektivních vizích. Je totiž třeba získat zkušenost z přesunu uvědomování z báze vesmírného subjektu na bázi objektu, přičemž vesmír přijímá dřívější úlohu osobitého vědomí, jímž je člověk vybaven.

Záleží konečně jen na podmínkách. Kdyby kterýkoli člověk ve snaze o zničení uvažování v časoprostorových vztazích měl skutečně úspěch, poznal by náhle, že vesmír je interní jev v kvalitě vědomí, jež se stává vědomím každého člověka, který zničil dosavadní hranice uvědomovacích procesů.

Ostatně to jen potvrzuje teorii relativity na psychicko-fyzikální bázi; že toto je zkušenost opravdu neobvyklá, vůbec nerozhoduje, protože se nikdo nenamáhá rozbít síť prostoročasu, která svazuje jeho uvědomování. Kromě toho vede zkušenost s přepadem vesmíru ze sféry objektivní do subjektivní (ve vztahu k vědomí) k radost vzbuzujícímu potvrzení, že vesmír je iluzí, již věda skutečně poznává, ale lidé ji uznat nechtějí, protože přiznávají průkaznou sílu smyslům, o jejichž existenci ovšem zase tvrdí, že jsou projevem funkce hmoty.

Co se týká mé zkušenosti s Brahmou, nechť ho čtenář chápe jako kvalitu. Této kvality je nezbytně třeba k tomu, aby svět a všechno dění ve vesmíru mělo svůj mravní a tím i strukturální (fyzikální a gravitační) řád. Přitom hlavními absorbčními činiteli této kvality jsou lidé, kteří tím, že se myšlenkově této kvalitě více a více vzdalují, působí na ni jako centrifuga na vodu. V jiném smyslu to znamená, že lidské bytosti jakožto fyzikální činitelé jsou na rozhraní světa jevů a sil způsobují svou životosprávou, že kvalita, o níž se opírají všechny mravní a jiné psychologické a duchovní hodnoty, více a více z jejich světa uniká. To je ovšem příčinou, že se v lidském světě objevuje materialistické nazírání, jež je předchůdcem jeho sebezničení.

Dostal jsem se v té době, o níž právě mluvím, do situace, že jsem mohl přijmout brahmickou kvalitu do svých útrob. Symbolicky by to mělo znamenat, že jsem poněkud opravil to, co lidé kazí; soudit však význam toho nemohu ani já, ani kdo jiný, protože jej může objevit pouze čas. A tento odkaz na čas souhlasí s mystickými naukami Orientu, jež mluví o tom, že světový názor a na něj poutané osudy světa se rodí z hlubokých vnitřních předpokladů, jejichž zakládání uniká každé obvyklé postřehové síle.

Kromě toho by mohlo být pro čtenáře překvapením, že Šivův věk, věk boha-ničitele, se jeví ve vizích jako ještě krásnější než věk Višnuův, boha lásky a dobroty. Rozum nám však napoví, že věk Šivův, boha asketů, se musí vyznačovat vzdáváním se toho, co vzbuzuje elementární chtíč.

Vzdají-li se lidé úsilí získávat to, co budí jejich chtíče, bude to jistě předpoklad pro vznik rájského soužití na zemi. Zatím však rozvíjejí své chtíče, protože prý je to znamením racionalismu, chytrosti, moudrosti a intelektuálního rozvinutí. Proto musí za tyto své přednosti platit otroctvím, utrpením, sklízením nenávisti, bludu a zla. Zda se však dají poučit o těchto zřejmých souvislostech? Budou si dále myslet, že se povznesli nad domnělou hloupost, která byla jen jednoduchostí lidí věřících, povahově lepších a milosrdnějších.

Dejme tomu, že s tím Višnuem to byl jen sen, jaký můžeme snít za zvláštních podmínek. Jedno však bylo jisto. Od této doby po velmi dlouhý čas, dotud, dokud se mi nepodařilo uklidnit bouřící se extatické nitro, rozpadala se mi každá situace v karmické příčiny a následky a nezůstávalo z ní nic, co se nazývá záhadou současnosti. Tím se ve mně zrodilo neobsáhnutelné vědění, nad nímž jsem přecho často uvažoval: Proč z tohoto vědění nezešílím?

Ano. Před mým zrakem se minulost, přítomnost a budoucnost karmického předurčení stala pouhou přítomností a já jsem zíral v úděsné samsaro, jehož chapadla drží vždy vše, čemu určuje cesty životem životní pud, a nikoli čiré uvědomění, aspekt to neobsáhnutelného vědomí.

Kromě toho ve mně vyvstal dojem, že jsem do světských osudů lidstva vetkl páku spásné mravnosti, již se nepodaří vytrhnout nejen lidem a démonům, nýbrž i bohům a budoucímu mně samému. Přitom si činím nárok na to, abych nebyl považován za fantastického snílka, jenž aplikuje své abstraktní vize na skutečnost. Vím totiž, že osudy světa jsou hotovou věcí, jejíž zrod byl podmíněn mravními názory lidí a bytostí minulosti a že mravní a politická hesla přítomnosti jsou lži, již nevědomí a duchovně slepí vůdci slepých lidí vmetávají do jejich tváře jen proto, že za ní číhá ctižádost těchto vůdců podepíraná jejich mravní zkažeností.

Ano. Stal jsem se kolem, jehož první lóukotí byla všechno živé přemáhající síla, která byla dechem mravnosti; tento dech začal od té chvíle vanout světy života a já - podle jistých znamení - mohu důvěřovat, že začne prostupovat a potlačovat živočišný světový názor, jenž nám způsobil tolik neúnosného, těžkého karmického zla.

Ostatně není důvodu, abych něco zamlčoval. Vím totiž, že osudy světa nejsou v rukou diktátorů; ti jen vykonávají rozkazy karmy. Jinak je vše obsaženo v nejvyšším subtilním napětí, jež vede lidi k jistému mravnímu názoru, na němž je skutečný osud závislý. Proč by tedy mocný mentální proud, který vzešel ze stavu, v němž uvědomění přesáhlo moc samého Brahmy a předstoupilo před trůn Višnuův, nemohl se stát elektrizující silou, která povede sobě nevládnoucí lid k jinému, lepšímu světovému názoru? Mystické, mentální a psychické síly pracují v srdcích a mozcích lidí a vytvářejí samy to, čemu člověk sebe neznající říká: "Já to chci." To je ta páka, která hýbe živým světem, vynechává jeho denní vědomí a vytváří názor, o němž lidé tvrdí post festum, že je to názor jejich. Je totiž jisté, že přesto, že jsou lidé vybaveni silou denního

vědomí a na jeho existenci závislou vůlí, přece jsou poháněni mechanickými činiteli, které jsou snad jen psychologické, ale v každém případě všechny sklony a podmínky vytvářející. Vzhledem k tomu je výraz "já mohu" svým významem pouze činitelem výsledným a z téhož stanoviska se nám člověk jeví jenom jako ubohé stvoření, jehož duševní temnota je pečetěna právě jeho falešným sebevědomím. Proto věřím působení mentální síly okamžiku a jeho okolnostem, jež souvisely s vizí Višnu a na základě toho předpokládám, že okamžik, kdy jsem Višnu uviděl, pozdravil a dotkl se ho, se stal okamžikem nových mentálních proudů, v nichž utone věk plný mravních a osudových krizí a bude nahrazen věkem s lepšími osudy.

Kdy se to všechno stane? - Strusky času, odsypávající se z objetí Saturna, mohou měřit spolehlivě pouze život hmoty a smyslů. Před tváří mentálních napětí však selhávají. Proto jenom empiricky lze zjišťovat pochod k mravnímu ozdravení, ale - věk Višnuův se mi nezdá v nedohlednu. Tím spíše, že jsou dnešní lidé blíže mentálním stavům než lidé dřívější. A v jejich srdcích se často kříží meče mravního úpadku a touhy po mravním ozdravení. To samo buď příznivou předzvěstí, která má naději vyplnit se v dohledném čase...

Později, když se mne událost s bohem Višnu již tolik nedotýkala, uvažoval jsem o té věci. Spolkl jsem přece Brahmou, a proto můžeme předpokládat, že tehdy, v březnu 1946, skončil jeho věk a počal věk Višnuův. A ani nelituji. Poznávám v každé buňce světového prostoru, že věk Brahmův byl věkem krve a obětí, nepochopitelného, věčného ničení, v němž se hromadily hekatomby jako pod vládou krutého starcemocnáře. A i když vím, že podle tradic je Višnu vyšší jednotkou, pod jejíž vládou se objevují nesčetní Brahmové, přece tajně doufám, že se začal rodit nový věk, v němž Višnu bude zároveň i Brahmou a Brahma Višnuem podle znaků povahových. Kéž postoupení vlády jednoho druhému netrvá věčnost!

— — —

"Vidění" skončilo. Byli jsme s jedoucí tramvají asi 300 až 500 m dále od místa, kde se před mými zraky začalo otevírat nebe, a proto jsem již zase mohl hledět na šedivější bránu na nebesích, odkud předtím vystoupil Višnu. A můj stav byl podivný. Díval jsem se zpříma očima do slunce, které stálo vysoko na jarním nebi, a přece se mi zdálo proti světlu předcházející vize tak temnou koulí, jako je plamen petrolejové lampy ve srovnání se sluncem za normálních okolností. Pak jsem odvrátil zrak i od slunce a všechno, co tu stálo kolem, se mi zdálo temné, pusté a neduživé.

To se však již elektrika zastavila. Vystoupil jsem a šel na nádraží; připadalo mi však v tomto jasném a slunečním dni, že jdu v šedivém dni podmračeném, na jaký jsme zvyklí v pokročilém podzimu, kdy se polední slunce plouží nízko nad obzorem...

Seděl jsem ve vlaku a v mých prsou se střídaly podivné pocity. Viděl jsem domy roztroušené v údolích a hrud' se mi svírala, neboť se mi zdály ztělesněným utrpením. Všechno přikrývalo polosvětlo a polotma a tím se dojem stal velmi hlubokým. A sluneční paprsky, které na všechno padaly, nemohly zaplašit mé chmurné dojmy.

Vlak jel dále a dále, ale obraz se neměnil. Tam kdesi v jiném údolí, snad asi sto nebo dvě stě metrů od trati, byla řada jiných domků, jejichž stěny mi nebránily vidět muže a ženu, jejichž spokojené, a proto mlčící nitro i ústa tak podivně kontrastovaly

s těžkým životním údělem; to jsem již ani nedovedl pochopit. A nad touto situací se svíral můj hrudník a z celého toho pohledu jsem měl pocit, jako když mi do hrudi vniká nůž přepadajícího mne vraha.

Pak přicházeli do vlaku noví a noví lidé, mluvili, jejich nitra byla ale zcela prázdná, a proto jsem se domníval, že si nemají co říci. A přece spolu hovořili. To se mi zdálo tak podivné, že jsem to nedovedl pochopit. Byli jako bublající potůčky, které bezúčelně vydávají své zvuky do prostoru; potůčky jsou však věci neživé, ale zde to jsou přece lidé!

Zdálo se mi, že nikdy již nepochopím, proč existují lidé. Poznával jsem, že jich zde není třeba, protože v jejich prsou jsem zřel jen prázdno a ústa vydávala podivné zvuky, kterým přece nemůže nikdo rozumět. A přece se zdálo, že si rozumějí. A to zase již nevím, k jakému účelu. Mohli přece být také a nerozumět si. A tak bych se byl mohl upřemýšlet.

Konečně vyjžděl vlak z kopcovitého terénu do města. Slyšel jsem a poznával: Vyjždíme z hor do kraje, kde život pulsuje mocněji. Slyšel jsem hluk, který vydával průmysl, auta se honila a myšlení lidí řvalo. Všechno to se odehrávalo stejně venku jako v mých prsou, která úpěla pod tímto strašným životem. Uvažoval jsem: Asi mě ta auta rozjezdí, roztřhají a zničí. Ale co na tom! Jsem přece v černém světě, kde vládne jenom vražda.

Jakýsi hlas, který reagoval na mou apatii, ve mně zvolal: Vzepři se!

Nejprve jsem nevěděl, k čemu by to bylo dobré, ale pak, když jsme se blížili k cíli mé cesty, viděl jsem, že to bylo nezbytné. Proto jsem se zase pořádně oblékl do svého těla, dosavadní stav ze mne spadl a já jsem mohl zase cítit, myslit a pohybovat se jako "normální" člověk...

Šel jsem na návštěvu k přátelům mystikům. Snad měli radost, že mě vidí, ale na mně lpělo něco z toho, co právě bylo a skončilo. - Pak přišla noc. V mém těle se cosi dělo, co vyvolávalo pocit onemocnění, ale mou pozornost přitahovaly věci vnitřní.

Napětí se totiž zase stupňovalo. A v noci nastala krize. Měl jsem totiž potíže s tím, abych účinně poutal Temnotu, která se již oddělovala od mého těla, a to asi proto, že se předchozími událostmi "vyčistilo pole". A přece jsem se domníval, že existuje jakási souvislost mezi tím, co se se mnou stalo, a stíny strašidelné budoucnosti, která se později měla dotknout všech civilizovaných lidí. Proto jsem se namáhal sloučit odpoutávající se Temnoty a přetvořit je v dobře známou postavu Strážce Prahu.

Již se mi to dařilo, ale všechno se uskutečňovalo na hranicích únosnosti energie, s níž jsem disponoval. Strážce Prahu byl u mne, ale měl příliš velikou volnost pohybu. Chtěl jsem tomu zabránit, a proto jsem stupňoval napětí. Ulehl jsem na zemi v nepohodlné pozici a bil jsem své zaklínání do prostoru. Ovzduší bylo jakoby nabitě elekřinou. Před mým zrakem blýskalo světlo pokojného osudu světa a tímto světlem probíhaly temné stíny Zrady...

Kdesi ve východních dálkách vystupovalo světlo, které se otevíralo Temnotě. To jsem se již děsil siluety blízké budoucnosti. A Strážce Prahu cítil, že tam je jeho místo, a měl také dost síly k tomu, aby se tam odebral. Trhavá bolest, jíž jsem chtěl vykoupit Temnotu pro sebe, otřásala mým tělem. - A přece jsem nemohl. Proto mi napadlo

cosi o zralé karmě, která má vždy větší moc, než karma mladá, snad relativně právě teď zrozená. A tak Strážce Prahu uprchl.

Kdesi v dálce jsem viděl ležet na loži těla dvou žen, své manželky a paní L. Byly v nebezpečí, že je Strážce Prahu poznamená. Zabořil svůj vliv v podobě své ruky do těla mé manželky, ale paní L. byla imunní vůči tomuto vlivu, neboť byla vypjata v božském duchu.

Pak tato dvě těla zmizela a Děs Prahu též, ovšem kdesi na daleké Sibiři, zatímco se před mým zrakem utvářel obraz naléhavé zlé budoucnosti, která se měla dotknout našich lidí, našeho národa.

Pokračujícím mocným zaklínáním rval jsem cosi z Temnot, které vytvořily tělo uprchlého Strážce Prahu, a přikovával jsem to zde, ve své blízkosti. A setrval jsem při tom až téměř do sedmi hodin ráno, kdy moji hostitelé pouštěli rozhlasový přijímač.

Cosi se uvolnilo. Náhle se to uvolnilo. A ve slovech i hudbě jsem já i oni slyšeli zpívající volnost, která ovšem nebyla opravdová, nýbrž jen v naději lidí. Proto jsem musil pomyslit na ohrožující nás blízkou budoucnost, za níž se snad jednou vynoří slunce lepších poměrů, to slunce, jehož symbol svítil okny do pokoje.

Byl jsem unaven. Moji hostitelé odešli a s panem F. jsme si sjednali schůzku na obědě. Bude tam také Dr. K.

Pak jsem zůstal sám.

Byl jsem vzrušen předzvěstmi a uvažoval jsem o své bezmocnosti. Vracel jsem se do minulosti, kdy jsem mohl za skývu chleba vyvodit mohutné vlny příznivé karmy, a na to, jak jsem byl odrazen fanatiky, kteří své ideály nacházeli v nějaké "mystické svatbě", ve stigmatěch, kapání a rozličných mystických stavech, které chtěli položit na oltář své smyslové chtivosti. Choužil jsem se v poznání, že můj osud byl velmi špatný, neboť, ač jsem stál tvář v tvář hrozivým předzvěstem již přes devatenáct let, přece jsem nemohl nic jiného dělat, než se dívat na padající skálu, která zavalí ubohé, v nepoznání úpící lidstvo.

Bylo snad třeba být v jistém smyslu jasnovidným, aby člověk mohl vnímat předzvěsti politické situace, která se vytvořila v roce 1948, ale bylo též možno i logickým myšlením dojít k závěru, že to, co v tomto roce mělo přijít, skutečně přišlo. Vzhledem k tomu jsem své vize v tomto směru nepovažoval ani tak za abnormální vjemy, jako za výsledek rozumového hodnocení tehdejších poměrů, které měly naprosto zřejmou tendenci.

V této věci jsem ztrácel úplnou jistotu jen proto, že jsem musil konstatovat, že i inteligentní a akademicky vzdělaní lidé přiklínali komunismu, jenž přece svůj program vyhlásil a uskutečňoval. Kromě toho bylo zajímavé pozorovat i to, že mnozí z těchto lidí neviděli nebo vidět nechtěli, jak komunismus působí na lidi ulice, jak v nich rozdmýchává nejnižší pudby a vášně jen proto, aby se jim zalíbil a pak s jejich pomocí vyvolal tak zvanou únorovou revoluci. Toto zjištění ve mně budilo pochybnosti, zda snad přece člověk nepotřebuje sílu prozření, aby mohl vidět do této politické hry, která se opírala o rozdmýchávání elementárních chtíčů. Na základě toho jsem usoudil, že akademické vzdělání nedává lidem žádné opravdové poznání, nýbrž jen povšechné informace, jejichž ovládnutí pamětí budí dojem vzdělanosti.

Snad by někdo mohl namítnout, že intelektuálové, kteří přijali komunismus jako spásné učení, byli jen oportunisty. Ale já jsem mezi nimi na neštěstí poznal i idealisty. To je skutečnost, která nám může napovědět, že ve výběru politických a sociálních směrnic nerozhoduje vzdělanost, nýbrž elementární založení, jehož prostřednictvím člověk "větrí" vyhovující mu společnost. A zklame-li se náhodou později jako mnozí z těchto politických idealistů, kteří přece jen uviděli, že si "strana" nepočíná lidsky, nic to na věci nemění. Tito idealisté jsou vnitřně takoví jako politické hnutí, jemuž uvěřili. Pouze jejich povrch "načichl" vůní skutečné kultury, jejíž semeno pomalu klíčí v bouři a vichru zanikající zimy, která prostupuje počátečním obdobím jara.

Snad z této úvahy čtenář usoudí, že věřím v zásadní nebo vnitřní dobrotu lidstva. Ale není tomu tak. Vzmáhající se mravní kultura může dostávat i smrtící rány, protože skutečně rozvinuta je pouze chtivost, kdežto mravní hodnoty se snaží ovládnout pole soužití zevnitř, asi tak jako spodní vody se snaží udělovat vláhu sluncem vyprahlé zemi. Proto by bylo lépe usuzovat, že lidé jsou dobří až v těch hlubinách vlastní bytosti, odkud již hodnoty nemají dost síly proniknout na povrch; povrch sám se zmítá pod ničující silou nectností, jež vždy ovládnou pole života.

Aby se tato situace mohla změnit, musili by lidé přijmout mravní kulturu i na povrchu, aby se bouře chtění utišila a tím se vytvořily podmínky pro snesitelný společenský život.

Byl však již čas.

Šel jsem na sjednané místo a pak jsme šli společně na oběd. Nezajímalo mě nic, kromě vln přecházející již bouře, jež se odehrála na úrovni mého duševního života, která je všem lidem společná. A v této duševní pokleslosti jsme došli k hotelu.

Náhle se v mém těle objevila jakási jedovatá síla a pulsující narážela na důležité orgány mého zmučeného těla. Stěžoval jsem si, že se musím zastavit. Ale to již jakýsi koláč utvořený z ohně, tmy, krve a jiného ničivě působícího materiálu se volně pohyboval pod temenní kostí a stravoval můj mozek. Podivné stavy se přitom zmocňovaly těla, cítil jsem v hrdle mrtvolný hnis a vypočítával jsem: Toto může být poslední okamžik v mém životě.

Později jsem však zase nabyl rovnováhy. Cítil jsem se obléknut do svého těla a pevně jsem v něm kotvil. Dokonce jsem je zkoušel a poznával, že je jakoby ze žuly. A tak jsme šli na oběd...

Nemohl jsem se pro nic rozhodnout, ale posléze jsem se domníval, že je nejlépe jet domů.

Tu a tam v prudším nárazu bily do břehů mého těla vlny bouřné Temnoty a Světlo je ve stejných vlnách odráželo. Jelikož ale bylo v mém těle relativně více světla než temnoty, nebyl jsem již znepokojen tím, že bych právě musil zemřít.

Jel jsem. A zatím se vměšovalo do Světla více a více Temnoty, a proto jsem se rozhodl: Musím svůj stav upravit tím, že se budu dívat do slunce.

To mi trochu pomáhalo.

Pak jsem se rozhodl:

Svit slunce do mých očí je symbolický. Z okamžiku, kdy se vlak stočí tak, že se nebudu moci do slunce dívat, určím, zda budu zahuben, nebo přežiji tuto strašlivou krizi provázející druhou realizaci.

Žádná špatná předzvěst. Až když jsme vjížděli do Jičína, určil jsem: Zastaví-li vlak tak, že na mne padne stín budovy nebo vozů na druhé koleji stojících, bude to znamenat, že budu v tomto boji zničen.

Vlak zastavil dobře. Přistupovali však lidé a mohli slunce zastínit. I na to se mé předurčení vztahovalo. Mladík, který se postavil k oknu, stál tak, že slunce na mne mohlo plně svítit.

Mladík odešel a místo něho přišli dva jiní lidé. I na ty se předzvěst vztahovala. Postavili se však stranou, a dívající se z okna, slunce nezastínili. A pak se konečně vlak opět pohnul.

Šel jsem k volnému oknu. A díval jsem se do slunce dále a dále, vždy s příznivým znamením na obloucích trati, kde slunce na chvíli mizelo, až konečně u Turnova jsem sledoval jeho poslední paprsky na západě.

Vidíš, říkal jsem si, kdybych dojel při slunci nad obzorem až do Turnova, mohlo se vyvinout všechno budoucí pro mou osobu příznivě. Takto se však budou vměšovat různé nepřijemnosti. Ale to jsme již byli v Turnově.

Přesedl jsem do obsazenějšího vlaku. Byl chladný večer a na obloze se šklebil, jakoby na mne, měsíc. Nechtělo se mi mezi lidi, a proto jsem si prohlížel měsíc. Ale konečně měl vlak odjet, a proto jsem vstoupil do vozu. Muži a ženy, které jsem ve vlaku viděl a slyšel, mluvili oplzle. Něco jako bič mě bilo do tváří a pocitově jsem se vrátil do okamžiků těžkého bičování při první realizaci.

Šel jsem na plošinu s úmyslem raději mrznout, než poslouchat tyto řeči.

Pak jsem však zase vešel do vozu a vyšel z něho, až jsme posléze dojeli do cílové stanice.

Tam, kde jsem před odjezdem viděl Višnu, byla bezedná temná obloha. A tísnivé pocity v prsou provázely toto zjištění. Ale co naplat, jel jsem domů.

Když jsem vystoupil z tramvaje, měsíc se na mne znovu šklebil. A na kopci, již blízko domova, vyskočil náhle z temnoty Máro a sliboval mi vraždu. Nevšímal jsem si ho; konečně mě ani nezajímal. Dále však cosi jako vnitřní hlas mě upozornilo. Ale to jsem se již smekal, sjel ze schodů, ale nic se mi nestalo, než snesitelná bolest.

Přišel jsem domů. Všechno bylo temné a u mé manželky seděla a ji obklopovala velká Temnota, pozdrav to příštích dnů.

Noc jsem měl neklidnou. Nemohl jsem usnout a jen s nedůvěrou jsem sledoval, co ve mně vystupovalo a se dělo.

Náhle odkudsi přilétl duch paní L. a snášel se k objetí mé šíje. Cosi výstražného. - Ponechal jsem jí tedy své tělo a postavil jsem se v novém těle opodál, abych pozoroval, co se bude dít. Ale to již její bytost mizela a viděl jsem jen květinu. Byla na pokraji srázu a shora se sesouvala půda, kamení a voda. Neuznával jsem tento výjev jako nebezpečí pro svou osobu, ale zajímal mě osud květiny.

Půda se sesouvala hrozivě a již jsem viděl, že se kořeny květiny uvolňovaly. Napadlo mi, že ta, již tato květina symbolizovala, by zhynula právě s touto květinou,

ve vizi se objevivší. Prudce jsem ji tedy vytrhl a vsadil na lepší místo. Bouřící živly ji ohýbaly, rvaly ze země, ale květina byla vsazena pevně - proto odolala.

Tehdy šlo o vizi vztahující se na zdraví paní L. Ostatně to bylo zřejmé i zevně. Zatěžující vliv poměrně velké realizace byl zesilován abnormální hypertenzí. Zdálo se, že sama hypertenze vykoná již svůj zhoubný vliv a nyní ještě přišlo do toho všeho strašlivé napětí, jež v mnohých případech nesnáší dobře ani člověk zdravý. To jsem viděl jako poučení a zaměřoval jsem se na to, abych tlaky obou činitelů poněkud zmírnil. Z toho důvodu jsem se vmísil do její realizace a vytvořil takovou situaci, v níž nebylo jednoduché se vyznat.

Tato skutečnost byla příčinou toho, že jsem byl nucen jednat, a nikoli uvažovat. A vzhledem k své povaze a zkušenostem bych to byl považoval za "veselou hru", kdyby situaci nezkomplikoval třetí činitel, totiž moje manželka. Ukázalo se, že mé nadsmyslové vnímání fungovalo mnohem dokonaleji než vnímání zevní, což bylo potvrzením, že hodnoty duchovní dokonalosti, které jsem dříve získal, nebyly šidítkem pro vzdychajícího snílka. Dokonce jsem docházel k potvrzení, že znám nauku jako zasvětitel de facto, a to mělo navždy již odvát mou každou zkušební akci. Kromě toho dřívější životní a mystické zkušenosti ve mně zničily každou stopu možnosti, aby ve mně vzešla pýcha, čímž se konečně uzavírala epocha, v níž bytost sbírá životní zkušenosti, a místo toho začínalo období rozvíjejícího se přesvědčení, jež se dobře opíralo o věcná zjištění, že vstupuji do závěrečného období samsarické existence.

Měl jsem jasno. Taková je a bude situace. Pak ráno jsem šel k paní L. a oznámil jsem jí, co všechno vím. Ostatně její realizace pokračovala. Cítla neobyčejnou tíhu a její vážnost se promítala v neobyčejné mlze, která se rozprostřela nad Jabloncem. Na její bedra klesl pocit neúnosné svaté odpovědnosti, která nebyla přesně svým významem vyjádřena.

Připomněl jsem jí, že je nezbytné chovat dobrou náladu. Rychle ji tedy spravila a pak se již z mlhy prodralo slunce, aby svítilo a vysílalo teplé paprsky na zemi snad dva měsíce, snad mnohem déle. Dokonce jsem jí později vzkázal, vyhýbaje se tomu, abych dával rady zdánlivě paradoxní, aby si "náladu zkazila", aby se konečně počasí vrátilo do normálních kolejí. Ani přání po dalších úspěších neměla chovat, aby nezatřásla vesmírem. A v této chvíli se jí vyjasnily mnohé záhady mystiky a duchovního vývoje.

— — —

Po vizi Višnu, rozšíření se do prostoru a pohlcení Brahmy jakožto kvalit našeho kosmu, jsem se stal zasvěcencem tibetského bratrstva Hromového klínu. V ruce jsem držel jeho symbol; pak náhle, puzen vnitřním vedením a tlaky, jsem změnil hromoklín v purbu (rituální nůž), s ním jsem se dal na cestu po temném tísnícím mentálním obalu naší země. Nade mnou svítilo slunce, jež vysílalo oblažující paprsky na tento strašný zemský obal, kterým nemohlo proniknout, a já jsem si uvědomoval strast lidstva tísněného jeho vlastní karmou, již vyvolávalo sobeckými zřeteli a činy.

Postupoval jsem tedy rychle po temné mentální vrstvě země, do níž jsem vbodával purbu, pátraje současně po tom, zda naleznu v této vrstvě skulinu, již bych mohl tímto magickým nožem rozšířit a tím připravit lepší karmické vyhlídky

nynějšímu lidstvu. Leč temná mentální vrstva země byla tak jednoduchá, že jsem z toho usoudil, že osudové předurčení světa je podloženo samou pravdou.

To, s čím se dnes setkáváme, je ovocem jednání lidí, avšak jistě ne ovocem jejich mentálního přání. Bludným nazíráním, záštími a zlými činy si lidé připravili, aby v soutěži zlých činů vyhrávali ti nejhorší. Byl zakalen jejich úsudek, a proto věří i svým otrokářům. Tak zlo nachází podmínky pro svůj rozvoj a lidé se mohou obávat, že jejich zločinní vůdci jim připraví zničující situace.

Dobro i zlo ve světě začíná ve způsobu myšlení a nazírání lidí. Bylo by proto dobře, kdyby každý člověk již začal usilovat o to, aby myslel v dobrém citovém stavu na každého, aby mu přál dobro a aby se vyhýbal každému zlému skutku. Pak nebude musit opírat svou naději o policii, nýbrž o nosné karmické síly v psychologické a mravní oblasti.

Vzhledem k tomu jsem zkoumal i okolnosti, v nichž jsem se nalézal následkem mystických akcí, a posléze jsem dospěl k závěru, že jsem se ocitl v procesech druhé realizace, která měla povahu stavů jak indukčních, tak i redukčních. Význam těchto stavů byl zesílen tím, že jsem nebyl sám v tomto podivném mystickém kursu; byla tu ještě paní L. s první realizací a moje manželka se - žárlivostí.

Žárlivost mě hlídala, vpadala do mystických stavů, vytrhávala z nich mnohé, takže jsem již brzy nerozeznával, zda pocit, který právě vystupoval v mé bytosti, byl můj, paní L. nebo mé manželky. Byla to spleť situací, kterou jsem řešil rituálním odříkáním. Přitom se mého těla zmocňovaly stavy relativně neúnosné, které mě přiváděly ke smrtným stavům a smrtelnému nebezpečí, z nichž jsem pro sebe určoval pouze velmi zlé konce v reinkarnačním řetězci.

Jeden z těchto stavů byl již zde. Pozoroval jsem ho a usoudil jsem, že bude nejlépe poddat se mu.

Již jsem necítil nohy a ruce, ale bylo mi to jedno. Chtěl jsem jen mít čistá střeva na "cestu". Dokonce jsem vůbec velmi těžce snášel pocit jakékoli nečistoty ve svém těle. Proto jsem se zaměřil tímto směrem. Zatím necitelnost postupovala; již byla v břiše a já jsem se již těšil, že bude všemu konec.

Najednou jsem si však vzpomněl, že mám syna, který byl právě mimo domov. Začal jsem litovat, že mě vůbec nepoznal; to obrátilo mou mysl jinam, než kam měl duch odejít. Tím vznikla reakce, která se projevila nárazy v těle, jež byly viditelné v záškubech těla. Tělo se napružovalo a smršťovalo a tím skákalo na loži. Prý cosi se svalstvem, řekl mi později lékař...

Všechno však přestalo a nebyl čas na vzpomínání. Vznikla složitá situace ve stavech napětí, především psychických. Vyrážel jsem z místa jako drak. Hltal jsem ryby-křesťany, pil velká kvanta mléka, symbol božských substancí, z nichž má být vybudováno "duchovní tělo", a vůbec všechno již přestalo být skutečností a stalo se symbolem.

Před mýma očima se náhle vyhoupl do výše park před okny našeho domu a měl jsem co dělat, abych ho dostal zase k zemi. Pak mě mátly skutečnosti. Ani zrak, ani sluch, ba ani hmat mě spolehlivě neinformoval o skutečnostech světa viditelného a

neviditelného. Naštěstí jsem si zachoval "čichovou paměť", a tak jsem své rozeznávání mohl založit na čichu.

Selhání funkce základních smyslů, o níž opíráme svá zjištění tak zvané pravé povahy skutečnosti, se může stát příležitostí pro psychiatra, zvláště když se toto selhání začne týkat i hmatu. Já však mám zkušenost, že psychické zdraví nebo chorobnost se neopírá jen o funkční rovnováhu. Kdyby tomu tak nebylo, nemohl bych se orientovat mezi viditelným a neviditelným světem jenom čichem. Ale nechť tato okolnost zůstane jen zajímavou. Chci k tomu jen doložit že psychická rovnováha záleží jen na velmi vratkých, a proto nespolehlivých základech a východní esoterismus nás dokonce poučuje o tom, že některý druh ztráty psychické rovnováhy znamená začátek resorpce normálního lidského bytí do bytí nadsamsarického. Jinými slovy: Existují i "blázni", kteří žijí ve vyšším světě, jež již realizovali. Na tom nemůže nic změnit přesvědčení obecných lidí, že tento stav je výhradně chorobný. Ve vyšším smyslu je norma pro duševní zdraví pouhou konvencí.

Mohl jsem tedy chodit, aniž bych se musil vyhýbat domům neviditelného světa, jeho obyvatelům a přírodním jevům a podle tajných znamení a poloh svého vědomí jsem mohl určovat "střízlivou" skutečnost. Zato mi však zmizela možnost identifikovat svůj stav jakožto stav bytosti. Nemohl jsem prostě vědět, zda jsem již zemřel a odnesl si s sebou všechnen dosavadní smyslový svět do posmrtného stavu, nebo zda ještě setrvávám ve světě starém. Seděl jsem přece na planině mladého světa a zříkal se rituálním způsobem světa starého a Buddha, jda kolem mne, se zeptal: "Co děláš?"

Odpověděl jsem, že se zříkám, a mou hlavou prolétla vzpomínka, že jsem kdysi na téže úrovni takovou otázkou srazil do propasti kteréhosi cvičícího člověka. Uvědomil jsem si proto, že jsem za zkouškou "vysokého duchovního prostředí", které nepouští nezralou bytost výše, do nebeských světů.

Moje nejistota, zda jsem ještě živ, nebo již mrtev, byla velmi silným zážitkem. Dokonce jsem ji až dodnes neodstranil nějakým konkrétním doložením, nýbrž pouze tím, že jsem se o ni přestal zajímat. Jedno však je jisté, protože to vyplývá z mé přímé osobní zkušenosti. Člověk si může do svého posmrtného stavu odnést všechnen svůj starý svět, aniž by se kdy dověděl, že se na jeho stavu něco podstatně změnilo. I to je dokladem, že vnější svět je relativum, jemuž připisujeme reálné hodnoty jenom na základě svého vlastního momentálního psychologického stavu. Jinými slovy: Náš smyslový svět je pouze v naší mysli; z absolutního hlediska není ničeho skutečného, co je strukturální.

Kromě toho jsem sledoval na dálku, jak si paní L. počínala, a reguloval jsem její soustředování tím, že jsem hlídal oheň v našich kamnech. Kolikrát jsem tímto způsobem obrátil její soustředění správným směrem, když návštěva a vysvětlení by podle mého úsudku přišly příliš pozdě. Byl jsem si vědom, že měla krevní tlak trvale nad 300, a v tom případě je nebezpečné dopustit se nejmenší chyby. Proto, abych se zajistil do budoucnosti, pozval jsem ji na celou noc k nám do bytu a nechal ji soustřeďovat se, přičemž se s ní dělo mnoho věcí. Aniž jsem však práci dodělal,

propadla moje manželka zoufalé žárlivosti. Musel jsem ji utěšovat, aby se vše ještě více nekomplikovalo.

Paní L. byla nadále ve strašných tlacích. Přitom jsem si všiml, že její oči byly jako skleněné, a proto jsem ji poslal k lékaři, který mi oznámil:

"Tlak 300, smrt co chvíli." A přitom na ní naléhala tíha Kristova kříže a já jsem z toho usoudil, že v té chvíli nesčetným lidem klesá na bedra tatáž tíha; zdálo se mi, že se do této realizace zaplétalo půl světa. Však již byla hlášena epidemie chřipky se všemi znaky, které se pojily k tomuto vnitřnímu ukřižování. Myslil jsem si však: Je to přenos mystické očisty.

Nebezpečí smrti paní L. trvalo dále. Chtěl jsem jí ulehčit a zmenšit průvodní zjevy této její realizace, a proto jsem žádal pana S., aby proti zásadám své sobeckosti udělal jeden dobrý skutek a určitým způsobem přenesl na sebe část těžkostí, pod nimiž se hroutilo tělo paní L.

Měl ji rád, a proto poslechl. Ráno ho však jeho manželka obracela na posteli. Připomněl jsem:

"Chápete, co musí vytrpět člověk, který prochází realizací?" Ostatně to byla malá úleva v celkových těžkostech. Stonásobné břímě snad leželo ještě na jejích bedrech a toto bylo jen odebrání mála bolestí, které by již byly dovršily zničující dílo.

Já jsem mezitím setrval v temném psychickém světě lidí a snažil jsem se udělat všechno, aby se vytvořily nové, lepší předzvěsti pro další osudy mé i všeho lidstva. Na své vykoupení jsem vůbec přestal myslet. Měl jsem však na zřeteli přirozenou touhu bytostí žít přes smrti a zrozování těl, jimiž je obdařen jejich duch a právě existující vědomí.

V psychických temnotách lidí celého světa se však pracuje velmi těžko. Symbolisují prvopočátky budoucích faktických stavů a já jsem nemohl vytvořit podmínky pro rychlejší vzklíčení a zrání setby. Často jsem pracoval pouze na tom, co se právě vytvářelo. Tím jsem se dostával do mnohostranných vlivů, které byly spíše pekelné než nebeské. A jelikož situace byla velmi komplikovaná a má mysl se vzdouvala v mohutných mystických nárazech na karmické a astrální stíny živoucího světa, vyhouply se nad západním obzorem bílé mraky (cumulus), které mnoho dní a snad dokonce několik týdnů nezměnily polohu a nezakalily jinak docela čistou oblohu.

Tyto bílé mraky byly zřejmé jenom pro normální fyzické oči. Takové jsem však já neměl. Proto jsem viděl, že tyto mraky jsou jen hmotným symbolem těl bílých bohů, kteří se vynořovali nad obzor od pasu počínaje. A tito bohové obraceli své zraky na mne a já jsem z toho usuzoval, že je tomu tak proto, že jsem příliš exponován v záležitostech mystiky a karmy světa.

Zřel jsem tyto bohy pozorující mé počínání; viděl jsem jejich jednou snad zcela lhostejné, jindy však udivené oči a často i jejich ježící se vlasy, když se moje situace stávala složitou až k neřešitelnosti.

Byl jsem si vědom, že oni budou mít poslední slovo v průběhu přetěžkých problémů mé druhé realizace. Stáli totiž až po pás skryti za obzorem a jeví se jenom jako němí svědkové osvěčujícího zápasu, v němž jsem se nalézal. Nepůsobilo na ně, když zástupy pekelných skřítků na mne dorážely a má situace se zdála obtížnou proto, že jsem nechtěl ani padnout, ani ubližovat. Zato však hleděli vyjeveně a se zježenými

vlasý, když jsem směšoval neviditelné bytosti a rozličná napětí a vytvářel z nich předpoklady zdařilejší karmy světa. Snad to považovali za příliš odvážnou akci, ale já jsem nebyl vychován nábožensky, a proto bylo pro mne všechno jen napětím a působením; bohy a demony jsem chápal jako náhodný zjev fyzikální interference.

Pravda, věděl jsem a zjišťoval velmi dobře, že některé silokřivky dovedou roztrhat tělo, ale nezdálo se mi, že mám možnost počínat si jinak, než jsem si právě počínal, protože jsem žil příležitost absolutního řešení karmických problémů člověka s karmickými dluhy. A tak jsem se nořil do nepříjemných karmických vln a opět jsem se z nich vynořoval, poznamenáván na svém těle, duchu i vědomí zkušenostmi neutěšených inkarnací. Před mýma očima se vynořovali hned bílí duchové, jejichž záslužná karma nemá vliv na zatěžující je nevědomost, hned zase nebetyčné příšery, jež dovedly zahalit mé tělo do svého zničujícího vlivu. Z toho vznikaly střídající se stavy, jejichž vyrovnávání bylo úkolem tak obtížným, že jsem se pohyboval na hranici života a smrti s karmickou vyhlídkou na definitivní vyhlazení z vesmíru nebo na zrození v pekle po dobu nesčetných vtělení nebo na zešílení v mnohých lidských inkarnacích. Přitom jsem měl stálou obtíž s tím, že poměry nedovolovaly zajímat se o vlastní osobní osudy, a na základě toho jsem stál ve vesmíru odbojných karmických sil jako bytost zcela bezbranná a vnitřně zcela obnažená.

V tu dobu můj duch pulsoval, stoupal a klesal a jeho vlny se stávaly momenty, jež zpřítomňovaly to, co bylo v dosahu mých rozvinutých i latentních zájmů. Náhle jsem se ocitl před jakousi ptačí příšerou, která stála svou jednou nohou na hranicích Persie a Kavkazu, kdežto druhou na březích moře, kdesi v Balúčistánu. Příšera stála strnule a svým prostým zjevem naznačovala jakési nebezpečí v těchto krajinách i na celém světě. To však jsem již tiskl v ruce malý meč, o němž jsem se domníval, že je k tomu, abych ho použil.

Vbodl jsem jej příšeře do krku, ale - ona stála dál. Následkem toho vystoupil ve mně jakýsi strach, že jsem něco vydráždil k velmi zlé akci. A tu jsem již třímal meč mohutný a sekal do jejího krku, z něhož se posléze řinula krev a voda a stékala po jejích nohou na zemi a do moře. A její hlava klesala, tělo se hroutilo. Ale to jsem již pozoroval, zda krev nezavalí také lidi.

Nezdálo se. Stékala do moře, aniž by vytvořila nepříznivé předzvěsti.

Domnívám se, že se tato událost týkala napětí mezi SSSR a západními mocnostmi, které naléhaly, aby SSSR vyklidil Persii, v níž od války měl brannou moc. Vzhledem k tomu by bylo možno předpokládat, že šlo pouze o vízi v oblasti předzvěstí. Ať však tomu bylo jakkoli, k válce tehdy nedošlo, ačkoli pro její vznik byly předpoklady na základě toho, že kremelský diktátor měl za cíl pouze další postup a žádný ústup.

Zadržoval jsem též mysl a duševní činnost, neboť jsem věděl, že se takto nejlépe může zasáhnout do běhu věcí světa závisejících na zralé karmě. Pak jsem prováděl složité koncentrace a tím jsem se ocitl jako duchová jsoucnost kdesi ve vojenském velení, kam vstoupil kremelský diktátor a přikazoval: "Připravte válku!"

Vzhledem ke zkušenostem, jež jsem měl se svými postřehy, chci setrvat na stanovisku, že toto zjištění se opíralo o bezprostřední stav věcí. Za těchto okolností je ovšem velice poučné to, že válka právě skončená neznamenal pro kremelského diktátora nic více, než epizodu na pochodu ke světové hegemonii. Ostatně znám smýšlení skutečných vůdců komunismu, přesněji, oligarchie komunismem se ohánějící, takže dobře vím, že všechno, kromě jejich světovlády, je pouze epizodou, která v nich nevzbudí nejmenší hnutí soucítění, i když znamená krvavou lázeň, nad níž se i nejotřelejší "muž ulice" pozastaví. - "Co je na tom, když při vyhlazování třídního nepřítele bude zabit milion lidí z našeho národa a mezi nimi desetina nevinných?" řekli mi. A to bylo v době, kdy u nás "dělali pořádek" Němci. Proto jsem již tehdy dobře věděl, kam kráčí náš národ, který se dal obalamutit hesly, vypočítanými na jeho chťiče. A nejhorší přitom bylo, že jsem věděl, že mohou mít a pravděpodobně budou mít úspěch.

Dnes mi ovšem ctitelé tohoto režimu nedůvěřují tak, že by mě rádi viděli v žaláři. Nevědí ovšem vůbec, komu slouží a že tančí se šilencem rozhodnutým zničit svět nad propastí, která i je může pohltit. Ale co skutečně na tom záleží. Je to výsledek činnosti uzrálé karmy světa, která se dosud zcela nevybila...

Když jsem se vnitřně vrátil domů, sdělil jsem přátelům tuto novinu. Jeden z nich si řekl: Nevěřit nelze po tom všem, co jsem poznal, ale jak se jen z přátel, Západu a Východu, stanou nepřátelé? Brzy to mohl vidět a já jsem se mohl poučit, že mé zjištění neklamalo.

Pro tyto vize a předzvěsti jsem trpěl neobyčejně. A rozjitřený zrak a duševní vnímavost toto utrpení jen zvyšovaly. Jedině to, že jsem se cítil schopným mentálními kombinacemi a kombinacemi vnitřních stavů vměšovat se do předzvěstí, budilo ve mně přesvědčení podložené zjištěním, že mohu být prospěšným členem lidské společnosti, ovšem jen jako magik.

Vize stíhala vizi a jeden duševní stav druhý. Na základě toho jsem dospěl k přesvědčení, že vůdci politiky Západu budou umět v pravý čas čelit démonickým záměrům politických vůdců Východu. Dalo by se to dokonce formulovat tak, že západní politikové měli předurčeno obdržet správná vnuknutí, jak čelit politickým akcím politiků východních, kteří měli předurčeno obdržet vnuknutí nesprávná. A i na tom jsem se cítil mít zásluhu, neboť jsem byl dokonale vpleten do kola světového karmického dění a předurčení.

To ovšem neznamená, že by politikové Západu měli používat stejných metod jako politikové Východu. Má-li totiž demokracie zůstat demokracií, musí její vláda brát vždy v úvahu názory národa, nebo alespoň té části národa, která se zúčastňuje politického života. Žádný takový ohled však nemusí mít samovláda; v ní zpravidla rozhoduje "nejsilnější osobnost", diktátor, jenž se z moci, již má proto, aby si podmanil národ a své spoluvládce, může odvažovat toho, čeho se demokracie odvážit nemohou, ba ani se nemohou odvážit tvrdými zákroky čelit jistým akcím diktátorů. Ostatně jsme před válkou (1939-1945) byli svědky toho, že zatímco německý diktátor řinčel zbraněmi a dával najevo, že jich použije, jakmile svět nesplní jeho požadavky, západní

mocnosti vůbec nezbrojily, nebo zbrojily jen do té míry, do jaké mohly získat finanční prostředky bez zatěžování svých národů, protože jinak by politická opozice mohla vyvolávat zmatek ve státech. Proto se stalo, že například Anglie vyhlásila nezbytnost zbrojit až po tom, když její tehdejší ministerský předseda jednal s německým diktátorem a z jeho jednání usoudil, že nejde již jen o harašení zbraněmi, nýbrž o rozhodnutí použít jich.

Bylo-li v této situaci něco z osobních sklonů anglického premiéra, bylo to tradiční přesvědčení, že války se s lehkým srdcem nevyvolávají. Moudří státníci jsou přesvědčení, že ten, kdo vyvolá dobovačnou válku, nemůže ji vyhrát, protože se vždy musí nutně postavit proti větší části světa. Proto bylo vždycky možné, aby diktátoři dosahovali úspěchu; měli totiž vždy náskok před státníky, kteří se opírali o veřejné mínění vlastních národů.

V té době, kdy se v neviditelně formovaly předzvěsti, že východní diktatura se dá na poslední pochod k rozšíření své vlastní politické doktriny, existovalo ještě nebezpečí, že poměry, jaké byly před nedávno skončenou světovou válkou, se budou opakovat. To byla okolnost, která mne provokovala k tomu, abych vypjal všechny své síly za tím účelem, aby vyhlídky byly změněny. A ať již je pravdou či nikoli to, že jsem silou vůle, představivosti a schopnosti přetvářet napětí tvořící předzvěsti něco v této věci udělal, je přece jen jisté, že Západ začal čelit Východu včasnou mobilizací. Tím vytvořil hrozbu, již vládci Východu berou v úvahu.

Ostatně se dnes k úsilí v tomto směru nehlásím jinak než jako člověk, jenž popisuje minulost, jejíž skutečnost zapadla na úroveň bezvýznamných vzpomínek, jež nutno vložit do životopisu, aby byl opravdu úplný. A bude-li si někdo myslet, že se pokouším blýsknout se svým významem, pak myslí chybně. Bylo by lépe, kdyby se pokusil silou vůle a představivosti obsáhnout a změnit potenciální osudová napětí v kosmu, neboť by se přesvědčil, že tímto způsobem nemůže učinit nic, co by se neozvalo v celém světě živých bytostí jako působivý psychologický moment. A bude-li musit konstatovat, že tyto operace se mohou vykonávat pouze přes odpor, bude jistě též vědět, že předzvěděné osudy, jež se pokouší změnit, mají své ochránce v celém lidstvu, jež je vždy ovládáno určitými myšlenkami pro svůj životní názor.

Řekl jsem již dříve, že v roce 1926 byl prostor plný velmi zlých předzvěstí. Ve skutečnosti to tehdy byly pouze mentální mátohy, jejichž význam pro osudy světa by jistě zanikl, kdyby lidé změnili životní názory a tím i způsob myšlení, nebo své myšlení a tím i životní názory. Ale jen snílek by se mohl domnívat, že něco podobného je možné jen na nějaký vnější popud. Toto myšlení a tyto názory jsou vytvářeny z atavistických předpokladů, kdežto jejich výsledek je umožněn pyšným přesvědčením, že každý jedinec ví všechno nejlépe ze všech lidí.

Ale atavistické předpoklady nejsou něčím pevným jako hmota. Opírají se o cítění, a proto je možné, že ten, kdo cítí jako bódhisattva a má sílu mystika, jenž se ovládl až do nejhlubší části své přirozenosti, může tyto předpoklady změnit a tím ovšem i cítění lidí a odtud jejich osudy. Může to vykonat tím spíše, že báze atavismu není jiná pro každé individuum, nýbrž je společná všem lidem. Z toho důvodu může mystik vykonat tak zvané "veliké činy".

Karmické předzvěsti byly pro lidstvo velmi nepříznivé. Politická aktivita kremelských diktátorů vytvářela prudké, vzdouvající se vlny Temnoty a Stínů a já jsem považoval za úspěch, když se mi podařilo mentální formace procesující shodně s karmickým předurčením světa usměrnit k světlejším východiskům. A v mém nitru se ve chvílích relativního klidu vynořovaly úvahy, proč lidstvo, tak sebevědomě přesvědčené o své absolutně spolehlivé soudnosti, nedovede nejen zabránit uskutečnění temných předzvěstí, nýbrž dokonce ani poznat, že je vedeno na jatky, jež se staly touženou metou mravně degenerovaných diktátorů. Ano, cítil jsem se vždy jako intelektuální nedochůdce, ale přesto jsem měl již od osmnácti let zcela jasno, co je podle v sociálněpolitických heslech demagogů, slibujících ráj pro pracující lid. Proč tedy ti lidé nevidí také tak dobře jako já? Bylo tomu tak snad jen proto, že byli zachvázeni démonem sobectví, které se nakonec utíká od objektivního úsudku a začne se spoléhat na líbivá hesla, jejichž přijetí nevyžaduje inteligenci? Asi pouze tak tomu bude. A na základě toho měly trvat předzvěsti, které byly temné jako noc...

V době mých neustále trvajících vnitřních bojů nás navštěvovala paní L. Jednou jí bylo velmi nedobře. Náhle se změnil její obličej. Nebyla již příjemně vypadající ženou, nýbrž starcem. V tom stavu se jí dělalo zle, přátelé ji položili na lože a já jsem doufal: Snad přece jen nyní mysticky zemře. Ale ona byla neobyčejně silnou ženou. Snášela přepětí a já jsem v tom spatřoval, že mé i její realizační pochody budou trvat ještě dlouho a budou mne zatěžovat v oblasti předzvěstí, kde jsem intenzivně pracoval.

A temnota se vzdouvala dále; chtěla vytvořit precizní předobraz světového zničení. Vzdychal jsem v těchto vzkypělých živlech utvářejících temné siluety zlé budoucnosti:

"Kéž by bylo více těch, kdo by mohli a dovedli pracovat tak, jako pracuji já. Je to přece tak jednoduché!"

Přitom jsem si uvědomoval, že lidstvo neobrací již své zřetele do vnitřních oblastí, kde se rodí stíny každé budoucnosti. Nevěří tomu všemu a domnívá se, že vrcholem racionalismu je, když se bazíruje pouze na smyslových jevech. Nejistá půda světa "velikého utváření" se jim zdá nespolehlivou, a proto zapadají více a více do klamu, v němž se rodí víra v nepravé hodnoty života.

Ano. Domnívám se, že do základu roztřesená budova materialismu a nízkého racionalismu neodhaluje viditelné již shnilé základy Velikého předsudku a že Duchovní Nauka, která prostřednictvím mravouky chce vybudovat předpoklady mírového a pokojného soužití, je čímsi dávno již překonaným, zatímco již zřetelně svítá skutečnost, že i materialismus a nízký racionalismus je z objektivního hlediska pouhé abstraktum, neboť vytváří předpoklady k otroctví, které se nedovolá příkázání Nezabiješ, Nepokradeš a tak dále, nýbrž propadá jen kvůli nemravnosti, která uchopila moc.

Chtěl jsem se skutečně podobat bohu Šivovi a jako on shltnout tuto temnotu, která se vzdouvala, převalovala a vytvářela neobyčejně zlé předzvěsti. Ale ať jsem se snažil jakkoli, nemohl jsem se k tomu uzpůsobit.

Děti Temnoty však cítily, že překážím a ohrožuji to, co se ukazovalo jako předzvěsti Ničení a Zničení. Asi proto jsem spatřil tam v dálce tibetských hor vystupovat tři temné postavy, duchy to dugpů. Šli instinktivně a přímo směrem, kde jsem stál.

Na západní části oblohy stále ještě stáli celé týdny po pás ponoření světlí bohové vysokých nebi a hleděli na mé počínání a po celou dobu stojící tam skutečné bílé mraky byly jejich symbolem. Nepohnuli brvami ani v tuto chvíli, pro mne nejnebezpečnější. Mohl jsem pouze číst z jejich pohledu:

Díváme se na tebe, zda nezapadneš do zničující Temnoty, když si takto počínáš. Počítej s tím, že můžeš zešílet na několik vtělení nebo propadnout duchovnímu zničení nebo být vymazán s konečnou platností z vesmíru.

Chápal jsem, že Světlo a jeho děti ve své moudrosti nezasahují do počínání nikoho z nás. Právě za naším počínáním je přání po tom či onom, přání, které musí být splněno, jestliže má člověk ve svém nitru dojít klidu. Proto jakýkoli zásah v náš prospěch, byť to byl zásah od Boha, se může ukázat jako chybný. Hledí však na nás, jestliže jsme vyvodili činnost tak mocnou, že se dotkla jejich nebe, a provázejí nás svým pohledem až k vítězství nebo zničení.

Ale já jsem byl již na konci temnot, jejichž stíny jsem však neuhnul, aby se dalo předpokládat, že zlá a temná budoucnost bude odvrácena. A právě na konci temnot přicházely poslední síly zla - dugpové.

Šli již. Přicházeli k ohbí Volhy a směřovali nezadržitelně ke mně. Sledoval jsem paní L., ale v jejím nitru nebylo možno pozorovat, že by vycitovala nebezpečí okamžiku. Zato moje manželka, žena slabých nervů, stála ve svém vnitřním těle tak, že by jejich neviditelné zbraně mohly pronikat tam, kde by dosáhly svého cíle, zničení nás obou, každého však jiným způsobem.

Z toho důvodu jsem se namáhal, abych tím, že způsobím proti nim vichřici v astrálním světě, odvrátil jejich kroky, a přitom jsem stavěl svoji manželku za sebe, aby nás nenašli podle barvy jejího vnitřního těla.

Konečně se rozdělili; dva z nich kráčeli k Moskvě, jeden ke Kavkazu. Sledoval jsem nejprve toho, který šel směrem na Kavkaz. Již jsem ho uzřel: Zmizel ve stěnách kavkazských hor. Così se tam jednou stane...

Ale podle způsobu, jakým se tento dugpa pohyboval, mohl bych soudit na to, že symbolizoval vznik potenciálního zla, takže zlo skutečné může vzejít z této oblasti mnohem později. Já sám jsem se až dosud nedopátral žádného konkrétního znaku, že se toto zlo již rozvíjí. Nechť je tedy toto mé zjištění považováno za dlouhodobou předpověď.

Druzí dva putovali v oblasti Moskvy. S úzkostí jsem působil, aby nevešli do všech tam sídlících prostých lidí a nevytvořili z nich živé tulpy, čímž by vznikla na celém světě záplava zla. Konečně:

Spatřil jsem kremelského diktátora jako přitažlivé těleso - bratři stínu byli v něm. Dokonce v jeho mozku. Proto jsem usoudil: Od tohoto okamžiku přijde na Západě rozhodnutí ve velkém zápolení včas, Moskva, resp. kremelský diktátor se bude dopouštět omylů. Dokonce je již svým způsobem šílený. Così jako mozková skleróza.

Považoval jsem za neobyčejně příznivé znamení, když jsem zjistil, že mezi obyvatelem sféry stínu (dugpou) a kremelským diktátorem vznikají sympatie; dokonce jsem se domníval, že jsem k jejímu vzniku přispěl mocnými tlaky, jež jsem činil za tím účelem, aby dugpa jakožto duchovní síla neovlivnila prosté obyvatele Ruska. Bylo by to podle mého úsudku znamenalo, že se stane celý tento národ zlým.

Takto jsem věděl, že diktátor získá posedající jej sílu, která zničí sebe sama i jeho. Ve skutečnosti jsem však zjišťoval, že bezprostřední vliv tohoto obsednutí se projeví v činnosti mozku diktátora. To jsem považoval za znamení, že své záměry nebude moci prosadit.

Pokud to byla nebo nebyla pravda, by mohli říci pouze ti, kdo se s tímto diktátorem scházeli za zdmi Kremlu.

— — —

V průběhu této realizace jsem se však nepohyboval pouze v oblasti temných předzvěstí a ve sférách našeho světa. Procházel jsem též mnohými nebesy a setkával jsem se s bohy, s nimiž jsem často rozprávěl o vyhlídkách na budoucnost světa v souvislosti s mými mystickými akcemi. Přitom jsem však také vnášel do nebí rušivé vlivy, které byly nejmocnější v nebi Brahmů, kde jsem se jednou též náhle ocitl.

V tomto nebi dýchalo vše vážností a blažeností. A já jako nově příchozí jsem se rozhlížel po všem, co bylo v dosahu mého vidění. Kolem mě na trůně seděli Brahmové, z nichž jeden se mi zdál zvláště vynikat nad bohy ostatní. Napadlo mi: Král Brahmů! A tu již ostatní Brahmové reagovali, vzdávající hold svému vládci.

Cosí mne napadlo. Proto jsem se vznesl do výše, přiblížil se ke králi Brahmů, dotkl se jeho kolena a řekl: "Ty jsi též vznikání a zanikání." A již jsem se mohl divit účinku svých slov. Celá postava krále Brahmů se začala hroutit do sebe samé, až jsem mohl zjistit, že jeho život přestal. Ale to jsem se již vznášel v prostoru, abych dopadl kdesi v nižší oblasti na "zemi" s pocitem, jaký může mít hoch, který vlezl sousedovi do zahrady na hrušky a unikl jen o vlas hospodáři, který by se s ním vypořádal notným výpraskem.

Chvilé, která následovala po tomto skutku, se mocně vryla do mé paměti. Zatímco jsem byl již "na zemi", nacházel jsem se v prostředí tak mocných a odbojně působících sil, že jenom nový stav, který jsem získal odchodem z nebe Brahmů a příchodem na zemi, mne chránil před jejich zničujícím vlivem. Bylo to jako temný, bouřlivý mrak, který vydává své ohnivé i vodní spousty, ale v poměru ke mně již jen jako vůči nějakému tvorů v přírodě. A vzhledem k tomu, že jsem se považoval za příčinu této bouře, cítil jsem uspokojení, že jsem "zase něco udělal".

Kdybych si byl zachoval postavu a vnitřní uzpůsobení, které jsem měl při vstupu do nebe Brahmů, byl bych vinen událostí, která se tam stala. To by znamenalo, že jsem též za ni zodpověden, a musil bych proto za to vytrpět příslušné následky. Já jsem však v tu dobu považoval všechny náhlé mystické změny za účelné, a proto jsem se držel zásady, že tento stav vyžaduje čin, který možno bezprostředně vykonat. Proto jsem jednal jen tak, jako kdybych pouze reagoval. A výsledky činů jsem nebral v úvahu. Proto jsem měl možnost vmísit se do situace, ale také se z ní včas vymanit.

Uvažoval jsem, že po takovém zásahu se král Brahmů může jen opět někde vtělit, snad dokonce ve světě lidí, což se mi ostatně zdálo nejvíce pravděpodobné. A uvědomoval jsem si, že těch několik slov bylo strašlivým zásahem do běhu vesmírných věcí; dokonce jsem se otrásl u vědomí, že jsem z této situace vyšel bez úhony pouze proto, že jsem se držel vědomí chlapce lezoucího na hrušky...

Předpokládejme, že tím skončila největší vzduť označující průběh druhé realizace. Současně zmizeli i bílí bohové, kteří stáli na západním obzoru a pozorovali, jak si počínám. S nimi pak zmizely i mraky, tak dlouho se tam udržující. A jestliže se bude čtenáři zdát, že moje zkušenosti s Brahmou, související s vizí Višnu a Brahmy, o níž jsem mluvil ke konci této kapitoly, nemůže souhlasit se skutečností, a jestliže nebude moci pochopit události, související s mou druhou realizací, jelikož přesahuje oblast jeho duševních a mentálních dosahů a pochopení, nechť přijme toto vysvětlení:

Při vizi Višnu se jednalo o Boha-Stvořitele, v druhém případě o zosobněné charaktery, které prožívají brahmické stavy. Lze tu aplikovat buddhistické rozčlenění sfér, které v brahmových nebích nachází tak zvané Brahma-purohita, Brahma-parisadha a Mahabrahmano. Ostatně charakter bytostí, s nimiž se může setkat jogín na své cestě k osvobození, se určuje podle poměru jejich vnitřních hodnot k vnějším faktorům, totiž k prožívání a karmě. Podle těchto směrnic zařazujeme mezi bytosti démonické ty, které podléhají bezvýhradně karmickým silám, působícím na ně následkem jejich vlastního konání a duševních vztahů, které jsou inspirovány podvědomými hnutími.

Rajské bytosti, totiž nižší třídy andělů, žijí vzhledem k démonickým bytostem - do jejichž karmické skupiny náležejí podle povahy jednání též lidé - v harmoničtějších stavech pro předchozí mravní zhodnocení jejich vlastních bytostí dobrými skutky. Pokud jsou dobré skutky založeny na dobrých úmyslech a hnutích mysli vůbec - a nikoli na zříkání - neosvěcují mysl a vědomí těchto bytostí poznáním, nýbrž jen harmonickým prožíváním. Skutečnou objektivací tohoto počínání vznikají andělé, respektive rajské bytosti.

Když některé bytosti z kosmického řádu zvýší intenzitu vnitřní činnosti neboli záření natolik, že dostředivě působící prožitková karma je tím překonávána, kvalifikujeme je jako dévy. Vzhledem k tomu jsou dévové bytosti, které zvýšily intenzitu elektromagnetického napětí vlastních bytostí do té míry, že již necítí potřebu přijímat karmické prožitkové popudy, nýbrž se cítí nejvýš uspokojeny, když zůstávají v činnosti vyjádřené někdy jen bdělostí a živou vnímavostí.

Bytosti, které se povznesly i nad činnost a setrvávají pouze v blaženosti s vnitřní tendencí k činnosti, jsou vlastně Brahmové. Když tito Brahmové bazírují více na já než na tendencích k činnosti, jsou to charaktery; Mahabrahmá symbolizuje stav, kde zájem o vlastní bytost ustupuje před tendencí k činnosti, která se pro vnitřní kvality může považovat za činnost tvůrčí. Stav Brahmá totiž nepřipouští touhu po výsledcích činnosti.

Předpokládejme však, že ten, kdo dosáhl stavu Mahabrahmano, překoná i tendence k činnosti a zachová si jen tendenci k uvědomění si sebe ve smyslu já. V tom případě se stává bytostí oblastí božské rupa-dhatu, již může jogín identifikovat ve stavech svého vlastního vědomí, očištěného od hrubších samsarických zbytků. To znamená, že již nejde o bytost, nýbrž o soubor zkonkretizovaných vlastností, které jsou pro lidskou bytost bohy nadsamsarických oblastí.

Tyto bytosti, které překonaly jak tendence k činnosti, tak i jáství a setrvávají pouze v neohrazených blaženostech, jsou poznávány jako bohové sféry arupa-dhatu čili oblasti bez forem.

V úzkém schématickém rámci můžeme tedy životné síly kosmu rozdělit takto:

Démoni a lidé nejnižšího duchovního stupně: Absolutní nebo převážně podléhání prožitkovým popudům (karmě) následkem relativně neexistujícího odporu, který se projevuje vnitřní činností nebo živostí.

Poznámka: Pretasové, Asurové a zvířata jsou jinou objektivací obou jmenovaných druhů bytostí.

Andělé a lidé středního karmického věku: Relativní rovnováha mezi silami prožitkových popudů (karmy) a vnitřní živostí nebo aktivitou.

Dékové a lidé duchovně nejvýš pokročilí: Živost a čilost překonávající v nejvyšší míře síly prožitkových popudů (karmy) neboli činnost takové intenzity, že prožitkové popudy (karma) se již nepociťují.

Poznámka: Do této kategorie náleží též serafové, cherubové a nejvyšší dékové.

Brahmové: Pevně utvářené jáství nebo sebevědomí a tendence k činnosti projevované podrobením mentální a hrubší duševní činnosti, zesilující energetické napětí a záření.

Bohové rupa-dhatu: Tendence k sebevědomí nebo jáství a mizící vnitřní činnost.

Bohové arupa-dhatu: Vymizelé tendence k sebevědomí jakož i neexistence ostatních psychologických opor pro vyhraněné bytí.

Když jsou potlačeny jak neohrazené blaženosti náležející oblasti arupa-dhatu, tak i jáství náležející rupa-dhatu, dochází ke zničení vědomí ve všech formách a - to je oblast účelné jógy.

Na prahu stavu nazývaného se "zničení vědomí" se mění pro vědomí poměry, jak je známe z přirozených stavů, jež prožíváme jako bytosti. Bytost, která dospěla až sem, prošla především vývojem sebeuvědomování, které bylo nuceno vyrůstat z hranic vlastní bytosti, jak je tomu u běžných lidí, a dorůst až do stavu, v němž je vesmír chápán jen jako souhrn komplexů obsažených v bytosti usilující o vykoupení.

Tuto skutečnost lze však poznat pouze prožíváním všeobecné relativity. Tím se totiž teprve ukáže, že poměry a vztahy bytosti a vesmíru jsou určeny hodnotou sebeuvědomění, které na nejvyšším stupni může stlačit makrokosmos až do hranic objektu vhodného pro normální pozorování, s nímž pak lze manipulovat stavy myšlení, uvědomování a prožívání.

Pro jogína, jenž dospěl na nejvyšší stupeň sebeuvědomění, se tedy vesmír stává objektem, který může podrobit své kontrole, jako prostý člověk může stát proti vesmíru jen jako nepatrná jednotka vůči světu absolutnímu. A přece ve skutečnosti tu jde jen o poměry, které si vytvořil sám člověk. To pochopili jogínové, a proto stanovili jako podstatu duchovního vývoje rozvoj sebeuvědomění, které musí vyrůst z hranic těla, přerůst vesmír a posléze zaniknout v sobě samém, provázeno ovšem uvědoměním, že bylo dosaženo nejvyššího rozvoje, který jediné láká každou bytost usilující o zesílení a rozmnožení vlastního blaha.

Pokud jde o mne, udála se má druhá realizace právě na prahu stavu, který se nazývá "zničení vědomí". Proto mám právo říkat to, co jsem řekl o prožitcích druhé realizace, aniž bych si zasluhoval názvu "fantasta".

A tak po dvaceti letech od první realizace dozrála karma, kterou jsem tehdy zasel a na cestě bhakti, mírně již cestě, dosáhl jsem výsledku, odlišného od toho, který symbolisoval vstup do života při první realizaci.

— — —

Tak pro mne skončila doba, v níž pro mne vznikaly nejsložitější situace, jaké si může osud na člověka vymyslet. Bylo by celkem jednoduché, kdyby má druhá realizace přišla sama o sobě, nebo dokonce by bylo jednoduché, kdyby spadala ve stejné časové období s první realizací paní L. Do těchto realizací se však vmísila žárlivost i má manželka a jako nejhorší vmísily se též předzvěsti na politickém nebi. Následkem toho se můj zájem vztahoval místo na prvního z těchto čtyř členů na posledního, kdežto mé osobní věci se posunuly na konec.

Zapomínal jsem tedy na sebe a v nejvyšším nebezpečí života jsem se staral především o to, abych v děsivé temnotě předzvěstí rozsvítil světlo příznivého osudu, což jsem činil potud, pokud se neukázalo jako naléhavější hlídat duševní zdraví mé manželky a realizační pochody paní L. Bylo by snad možno říci, že to byl projev nejvyššího odosobnění, když zatímco se má bytost rozestupovala pod tlaky druhé realizace, zajímal jsem se jen o vyvolávání příznivých podmínek v temnotách, do nichž byl zahalován svět. Jenom z té příčiny jsem byl v nejvyšším osobním nebezpečí, v němž mi hrozilo vyhlazení z vesmíru, pekelné inkarnace nebo šílenství.

Je však možno dbát takových předzvěstí, když člověk ví, že osudy světa jsou temné jako noc, on sám jednotkou ve vesmíru nic neznamenantající, a když může na základě svých znalostí věřit, že tyto osudy může v dobrém smyslu ovlivnit? Ať by se zachoval v této situaci kdokoli jakkoli, já jsem se domníval, že z absolutního hlediska je jedinec ničím, není-li právě výkonnou rukou Páně. To bylo příčinou, že jsem prošel okamžiky karmicky až nesmyslnými jen s relativně velmi slabými obavami o sebe sama, ale v hrůze, co to budoucnost světu připravuje.

Viděl jsem děsivé temnoty, jež utýrané lidstvo chtěly vrhnout do nových strastí ještě strašnějších, než byly dosavadní, aby v něm s konečnou platností vykořenily poslední zbytky duchovních hodnot, jež mu dovolily dožít až do tohoto okamžiku. To mě vrhalo na práh šílenství, jenž nebyl ozářen ani nejmenším světlem přesvědčení, že by ještě někdo jiný dovedl zhodnotit současnou situaci. Ano! Znal jsem mnohé mystiky a světské lidi, u nichž jsem nacházel jedno společné: Buď na poměry nadávali, nebo na základě vnitřní zkaženosti rezignovali tvrdíce: "To Bůh dopouští." Já jsem však věděl: Osudy světa jsou výsledným jevem magnetického napětí, jímž je tak zvaná latentní karma. Je proto třeba učinit své lidské vědomí světlem a světlem naplnit všechn náš vizuální prostor a pak se teprve bude čelit velmi účinně všemu zlu, které nad námi visí jako prokletí za naši špatnost.

Ale kdo z lidí by takto uvažoval? Je snazší se dívat k diktátorům, prezidentům a ministerským předsedům a nadávat jim, když vše nezařídí podle našeho přání. Jako by osud seděl na zeleném stole, okolo něhož tito potentáti sedí, a nebyl v každém z nás jako výsledek našich mravních a karmických hodnot. Proto nic svět nezachrání, než pochopení pravých příčin osudů světa, jehož složitými cestami jsem se ubíral dále...

KAPITOLA IX.

Opět na zemi

Začínaly pro mne opět "všední" dny. Vyplňoval jsem je tím, že jsem nechával paní L. cvičit se v rozličných koncentracích, přičemž jsem ji sledoval. Učil jsem ji, aby její "duch" nepředbíhal tělo, když si na něco vzpomněla a šla tam fyzicky. Zarážel jsem také její úvahy a vedl ji k tomu, aby ihned zapomínala na poznatek, který se vynořil v její mysli následkem koncentrace nebo meditace, poučoval jsem ji o způsobech zřikání se světa a o zadržování duševní činnosti. Tím jsem ji připravoval na další cestu, na níž měla vzít otěže svého života opět do svých rukou.

Tehdy odjížděla do lázní a i já jsem dostal tyto lázně přiděleny. To jsem chápal jako příležitost k vynucení pokroku speciálnějšího. Byla na to podle mého úsudku dobře připravena, neboť byla v lázních již čtyři neděle před mým příjezdem.

Toužil jsem po tom, abych zakončil její vývoj pod vedením a nenalézal jsem lepší způsob, než se pokusit vypudit z jejího těla živočišné teplo. Ale měla ji přijet navštívit její rodina a kromě toho formality a jiné drobnosti mi zabraly něco času, takže jsem měl na celou práci jen dva dny. To bylo na takový úkol málo i při znalostech, jaké jsem měl. Potřeboval jsem na to podle svého úsudku nejméně čtyři až pět dní, a tak jsem byl jejich návštěvou znechucen. Přesto však jsem při první rozmluvě paní L. slíbil pomoc, ať se již budou poměry vyvíjet jakkoli.

Nejdříve jsem se věnoval jejímu soustředování. Poučoval jsem ji o proudech, které se za soustředění objevovaly, ale o jednom z nich jsem nechtěl mluvit. Upozorňovala mě na něj přímým dotazem, ale já jsem váhal s odpovědí. Když konečně začínala tušit o jaký proud jde, řekl jsem ji nevinně, že to je vášeň.

Udeřil hrom. Začala se před ní rýsovat neřešitelná situace, ale já jsem se smál. Z toho soudila, že snad přece má naději.

Já jsem si však byl jist vším, co se týkalo jejího duchovního stavu. Vášeň je totiž problémem každého člověka, jenž to s přetvořením sebe sama myslí opravdu. Pak jsem myslil na to, že bude nejlépe pomoci jí jiným způsobem. Vypočítával jsem přesně reakci a posléze jsem se rozhodl pohládit ji kdesi před hotelem po tváři.

Cosí s ní zatřáslo a před jejíma očima se objevila černá budoucnost. Tehdy se však již přiblížil den odjezdu, jak můj, tak její a její dcery a tak chtíc nechtíc šla sklíčeně do "civilního" života.

Pro mne se nezměnilo nic. Myslil jsem na vnitřní problémy spojené s realizací a na stíny nepěkné budoucnosti, a přitom jsem se věnoval paní L. Posléze jsem ji považoval za připravenou, a proto jsem se rozhodl pro radikální zásah.

Uchopil jsem ji kdesi na duchovní úrovni a posadil jsem ji mezi bohy. "Potřebuje pročistit bytost," usoudil jsem.

Jinak reagovali bohové.

"Smrdí," odporovali.

Jelikož mi však vznikla další práce, vyslovil jsem své přání, aby tam zůstala, velmi důrazně. A již jsem zase běžel dusit ohně ve světě příčin; za tak zlou jsem považoval situaci.

Po několika dnech, kdy jsem usoudil, že by mohla být pročištěna působením dévického světa, jsem si pro ni došel. Na můj dotaz, co teď, odpovídali bohové, že je jim příjemná a abych ji tam nechal. Ale to jsem ji již vzal za ruku a odvedl za sféry bohů, tam, kde je třeba dělat něco z vyšší jógy.

Já sám jsem byl v té době ve světelnějším napětí, často jsem navštěvoval nebeské sféry a upevňoval jejich světlo zde na zemi v trhlínách Temnoty. Přitom jsem byl stále na pokraji fyzické smrti, do jejíž náruče jsem nechtěl klesnout bez odporu, kvalifikovaného jako "stát zpříma". A tu se stalo, že při jedné cestě, kde se otevíral pohled přes údolí na kopce, nekonečné zástupy bílých duchů se kolmo vztyčily na obzoru na zemi. Konečně se mi podařilo vyřešit i tuto situaci a pak jsem se mohl věnovat napětím.

Jinak jsem si však mnoho nevšímal ničeho kolem sebe. Proto se stalo, že mi uniklo, v jakých duševních stavech se nacházela moje manželka, která následkem toho, že se vpletla do těchto realizačních pochodů, přijímala všechna tato napětí.

Když jsem si toho začal všímat, musel jsem rychle uvažovat o tom, jak řešit tuto novou a velmi komplikovanou situaci. Vzal jsem v úvahu všechny osobní a nadosobní činitele a celou věc jsem jí vyložil. Byla však slabá dát nový směr "vozu života". A já jsem se přitom nalézal v tísní...

Měl jsem před sebou člověka, který již před sedmi lety zešílel, a měl jsem na zřeteli, že zase jen já bych mu mohl pomoci. Měl jsem však též v mystickém kursu jiného člověka, od jehož realizace jsem očekával významné věci. Co tedy dělat? Řešení jsem ve svých rukou neměl.

Naléhal jsem na paní L., aby se okamžitě zřekla rodiny, neboť by tím dokončila celý mystický kurs a já bych byl uvolněn pro jiné úkoly. Toho nedokázala, neboť jsem žádal zřeknutí okamžité a bezprostřední. Nemohl jsem totiž směřovat dvě nesourodé věci a - to již moje manželka propadala duševní temnotě podruhé v životě.

Tak jsem stál jakoby se svázanýma rukama a mohl jsem jen hledět na to, jak se bude vyvíjet osud podle svých zákonů. Stěžoval jsem si přitom na "vymyšlený mystický vývoj", který na nebezpečném místě zavedla paní L. a pro který jsem musel stát bezmocně ve věci, v níž bych přece jen za jiných okolností byl mohl něco udělat.

Jednou jsem přišel domů po vzrušeném rozhovoru s paní L., jenž se týkal jejího absolutního odpoutání od rodinných svazků, abych já byl uvolněn pro řešení svých vlastních problémů, ale to již moje manželka svým zjevem ukazovala na to, že propadá do temné noci smyslů.

"Ty holubičky na tom obraze jsou moje smysly," řekla.

Bylo mi úzko. Chtěl jsem tedy, aby počítala do pěti.

"Jedna, dvě... já nevím." -

Bylo mi hůře.

Musím něco udělat, uvažoval jsem. A tak druhý den ráno jsme jeli k známému psychiatrovi, který však řekl, že u nich nemají ženské oddělení.

Telefonoval jsem tedy do Brna, odkud jsem dostal odpověď, že můžeme hned přijet.

Ráno se připravujeme na cestu, manželka se má mýt, ale mýdlo strká do úst, místo aby je použila k mytí. Dal jsem ji tedy sám do pořádku a požádal Dr. K. aby nás zavezl autem. Slíbil mi to pouze na část cesty, kde jsme měli chytit rychlík. Než jsme se však dostali na nádraží, moje manželka již nepoznávala nic. Jen jednou za dlouhé jízdy blesklo její vědomí: "Kam tak dlouho jedeme?"

Odpovídat nemělo smysl. A situace zřejmě ukazovala na to, že to vlakem nepůjde.

Dojeli jsme na místo. Dr. B. jsem neměl chuť cokoli vysvětlovat, a tak jsme ji odevzdali na psychiatrii.

Při zápisu seděla apaticky skloněna, jen tahala za pláště ty, kdo šli kolem. To byly nejčernější okamžiky mého života v posuzování situace přímo se mně dotýkající.

Pak sepisovali anamnézu. Viděl jsem: Samé zbytečnosti. Její duševní stav mně byl známý tolik, kolik se nedovědí lékaři, kteří v nejvyšším zájmu o tento druh chorob bádají a nacházejí cosi, co se zdá vysvětlovat podstatu těchto chorob. Ano. Jde o psychický a karmický nesoulad, který by bylo možno odstranit určitými duševními tlaky (žádnou hypnózou ovšem); za těchto okolností by se choroba vyléčila beze zbytku a bez nepříznivých odezev v jiných částech organismu. - A pacient?

Diagnóza říkala, že jde o psychózu na depresivním podkladě. Z karmického hlediska je toto nejstrašnější, čím může být kterýkoli člověk postižen. Smrt v takovém stavu je současně vymazáním z kosmu.

Zda ženo, která jsi se mnou až dosud sdílela svůj život, se vrátíš z této přehluboké propasti, z níž se mi nezdá návrat možný? Tak dlouho ses zabývala bolestí, k níž tě dohánělo cosi nezměnitelného, až jsi propadla tam, kam sis propadnout nezasluhovala. A já zde stojím bezmocný cokoli pro tebe učinit, neboť vím, že se nižší jednotka musí buď dobrovolně, nebo nedobrovolně podrobit jednotce vyšší.

Musím tě svěřit rukám lékařů, kterým nevěřím, protože z toho, co vidí, dospívají k názoru, že člověk je pouhý mechanismus, jehož mazné součásti se stanou skluznými několika prášky nebo v tomto případě - elektrošoky. Mám hrůzu před tímto diletantstvím, které se zdá být vědou, protože tu a tam může sebrat na smetišti lidského života několik bezprostředních, z univerzálního hlediska však problematických úspěchů...

Jsme však ve světě lidí a nemohl bych za této situace také nic jiného dělat než rozbíjet tvé duševní komplexy elektrickým napětím. A tak tě zde, ženo, nechávám v dobré víře, že tě lékaři jakž takž spraví, což mi konečně potvrzuje i Pán...

Potom jsem dojel domů s dozrávajícím přesvědčením, že se budu musit zařídit jinak než dosud. Odkázal jsem domácnost "vzduchu" a své matce, kterou jsem za těchto okolností zavolal k sobě, a začal jsem svou různým způsobem rušnou jógu jinde.

Asi za tři neděle od doby, kdy jsem zavezl manželku do Brna, jsem ji jel navštívit. Dva ošetřovatelé ji strkali před sebou ze dveří sálu ke mně na chodbu a ona v hrůze šla vpřed. Nepoznávala mě, pouze v záblescích, ale to se ohlížela kolem sebe, chytala se mých rukou a vyrážela ze sebe: "Oni mě zde mlátí." (Léčba elektrošoky.)

Dr. B. mi řekl, že nemá smyslu se na ni jezdit dívat. Přesto jsem však čas od času přišel a tak asi za tři měsíce mě uvítala s úsměvem - při smyslech. Kterási spolupacientka mi při úplně zdravém rozumu řekla:

"Copak vaše paní, ta je na tom dobře, ale já." A pak, když jsem manželku odvážel domů, připomněl jsem jí tu paní a ona odpověděla: "V nestřeženém okamžiku vytloukla holýma rukama okno a řezala si žíly. Tak dostala kazajku."

Tímto tak jednoduše proneseným sdělením vbodla ostrý nůž bolesti do mých prsou. Mým vědomím blesko: Strašný ústav se strašnými pacienty. A hrůzy každého pacienta otupují tak, že řekne klidně věci nejhroznější.

Jinak se má manželka stala dráždivou. Rozčilovala se, že jsem jí k odchodu z nemocnice nepřinesl to a ono a především ozdoby, totiž prsten a brož. To byl nový rys v její povaze, ale vítal jsem ho, protože jsem od něj očekával, že bude vyvažovat stavy depresivní. Dokonce jsem pak tento nový rys její povahy podporoval a tak jsem měl na poměrně dlouhý čas doma "velkou paní". Ale posléze i to přestalo.

Za několik let po nemoci si začala opět uvědomovat cenu svého mystického srdce, takže ji znovu začaly svítat předpoklady pro pokračování realizačního pochodu, který byl přerušen vmísením se do "mé mystiky" ze žárlivosti, která mohla vystoupit jen proto, že v tak krátké době, jaká byla mezi počátkem její realizace a počátkem toho všeho, na co reagovala, nemohla dozrát květina duchovní dokonalosti, kterou v sobě nosila. Skutečným jejím nepřítelem byl tedy čas...

Já sám jsem se od té doby začal domovu vyhýbat. Učinil jsem z něho pouze místo svých návštěv. Pokládal jsem totiž za rozumnější nechat manželku v bouřných vlnách trvalé samoty. Tak na ni samota působila, ale i to se již lepší. Je totiž možné, že moje přítomnost doma by byla horší ve svých konečných následcích, a já jsem se již nechtěl přesvědčovat, zda soudím správně. Ostatně po čase, když u ní chronický zánět nervů v horní krční páteři, tak zvaný cervicocraniální syndrom s druhotným postižením cév kmene mozkového a mozečku zachvátil dechové středisko, doporučil Dr. B. urychlit přechod a tím současně to, co její relativně dobrý stav daleko zvýšilo. Začala být po tomto zákroku klidnější a také si začala zvykat na samotu a cosi jako vnitřní upevnění se mě začalo dotýkat, když jsem ji náhodou vyšetřoval při meditacích po duševní stránce.

— — —

Mysticky byla paní L. stále na postupu. Ale nic významného se nestalo, až jednou:

Bydlil jsem kdesi ve srubu. S paní L. a s jinými přáteli jsme si sjednali schůzku v Hradci Králové, kam se paní L. měla dostavit z lázní, kde byla opět na léčení. To mělo být v neděli. Ale v pátek odpoledne jsem se cítil unaven a lehl jsem si. Asi na dvě minuty jsem usnul a snil jsem. V místě, kde jsem při první realizaci viděl sedm hořících uhelných hromad, jsem potkal paní L., která mi řekla špatně vypadajíc: "Tak teď půjdu do nemocnice, a pak to již bude dobré."

"Půjdeš na kliniku do Hradce?" zeptal jsem se.

Zavrtěla jakoby temně hlavou a - já jsem se probudil.

Když jsem byl již vzhůru, zmocnil se mě veliký neklid. Nejraději bych byl jel za ní ihned do lázní, ale nechtěl jsem vzbudit její nevoli, že vdanou paní navštěvuje v lázních cizí muž. Proto jsem neklidně čekal na druhý den, sobotu, kdy jsem jel do Hradce Králové o den dříve, než jsem měl jet, a to pro neklid.

V Hradci Králové jsem navštívil přítele v jednom úřadě a vyslovil jsem pochybnost, že by paní L. mohla přijet, neboť jsem měl nepříznivý sen. Ale to již Dr. K. telefonoval, že paní L. nepřijede, protože má horečku. Prý přijede za několik dní, dodával telegram.

Žádal jsem Dr. K., abychom jeli do lázní autem, které ať hned připraví a já zatím přijedu trolejbusem...

Jeli jsme a mně se každá rychlost zdála malá. Již jsme byli v lázních. Běžel jsem rychle do bytu paní L., ale ona tam již nebyla. Dověděl jsem se, že byla odvezena domů sanitkou.

"Jedeme za ní," řekl jsem Dr. K. A hned jsme startovali. Kdesi u N. se obloha zatáhla hustými mraky. Za chvíli nato přivaly deště znemožňovaly viditelnost cesty. Jeli jsme však. Přitom jsem rozhodl: Toto počasí je symbolické. A pak jsem již dával pozor na oblohu. Po levé straně byla doslova zeď černých mraků. Soudil jsem, že když se přes nás převalí, jde o krizi smrtelnou. A to již proudy deště padaly z těchto mraků na levé okno auta.

Ale mraky se přes auto na druhou stranu nepřevalily. Naopak, před námi se objevila, místo hroživých mraků obklopujících nás ze všech stran, jakási světlejší díra.

Pozoroval jsem ji a porovnával se stavem mraků na levé straně auta. Světlé místo zůstávalo a jako by chtělo zachovat s námi rychlost; bylo trvale před námi.

Vyslovil jsem dobrou naději. Jenže na velmi dobrou předzvěst přšlo a přšlo. Proto jsem nebyl ani dost málo spokojen se stavem věcí.

Jeli jsme poslední úsek cesty. Světlé místo, které nás provázelo asi 50 nebo 60 km se stávalo bezvýznamným. Déšť totiž přestával a snad asi po deseti dalších kilometrech se na západě objevila čistá obloha s klidnými čarami žlutavých a později červenavých mraků.

Usoudil jsem: Paní L. to může vydržet...

Pak jsme přijeli na místo. Vpadl jsem do bytu, ptal jsem se, kde pacientka leží, a rychle jsem tam šel... Čtyřicetistupňové horečky. Vědomí však měla nezastřené. Byl prý zavolán lékař. Zuřil jsem: "Co nějaký pitomý lékař! Nejlépe je nechat ji být."

Pan L. zkoumal, jaký je můj názor. Řekl jsem: "Nechat ji být, to je to nejlepší, co pro ni možno udělat." A myslil jsem na to, že během dvou dnů by byl jejímu životu konec a tím také pokoj na obloze mého osudu.

Pan L. začínal zaujímat rozhodný postoj, ale neříkal nic. Uvažoval jsem, že kdybych trval na svém úmyslu, vyprovokoval by mou zuřivost, která by mohla znamenat jeho úplné zničení v duchovním slova smyslu. Musil jsem tedy volit mezi více zly a tak - paní L. odvezli do nemocnice.

Po převozu do nemocnice se u ní dostavily nesmírné bolesti pocházející z provaleného vnitřního nádoru. Poznávala nyní ze zkušenosti, že moje varování, že smrt může jogínovi vyrvat dobyté již mystické vítězství, bylo založeno na zkušenosti. A jakoby utonulá v bolestech musela bojovat s příznaky, které ji nabízely moc a různé magické schopnosti.

Nechme však o tom vyprávět ji samotnou:

"Byly to bolesti nesnesitelné. Ale ještě horší bylo to, že mi mizelo vnitřní světlo, které mi bylo dražší než všechno ostatní. A tak se k bolestem přidružovaly též obavy,

týkající se nebezpečí ztráty duchovních hodnot. Tím se mé utrpení stávalo dvojnásobným. Jen jiskra naděje, že tuto krizi přežiji, mě vnitřně sílila, neboť jsem se viděla vystupovat - hned na začátku nemoci - po třiadvaceti stupních žebříku z hrobu, nad nímž vlály fábory smutku. Během této krize, při níž se oddělovala bolest ode mne samotné a která vrcholila skutečně třiadvacátého dne, jsem náhle stála s odmítající polohou rukou před celou řadou neviditelných bytostí nabízejících mi magické síly a různé duchovní dary. Posléze jsem pocítila vnitřní uvolnění, stupňující se až k vnitřnímu jásání, provázené stále velkými fyzickými bolestmi a nabyla jsem jistoty, že jsem svůj boj vyhrála, i když má nemoc trvala dále."

Já jsem však i za tohoto stavu věcí žádal, aby odmítla návštěvy manžela a dětí, jinak že se zřeknu já a vzdám se bez ohledu na stávající duchovní nebezpečí. To ovšem ani vůči mým hrozbám nedokázala a jen těžce nesla, že ještě já ji uvrhávám do zkoušek.

Dodržel jsem své slovo a vzdálil jsem se tedy; trpěl jsem však při pomyslení, že tak bezmocný člověk může být tak zvanou láskou členů své rodiny obrán o "duchovní krystal", který nebyl dosud upevněn nebo vetknut v samo jeho tělo.

Ano, jestliže jogín, usilující o nejvyšší duchovní vítězství, nedokáže zařídit své zevní záležitosti tak, aby jemu blízcí světsky založení lidé nebo příbuzní v době jeho bezbrannosti nebo bezmocnosti svými city nesáli z něho duchovní a božské kvality, pak prohraje svou bitvu o duchovní vysvobození, neboť zhřešil tím, že tyto kvality odevzdal přes tyto lidi světu. Je totiž vysokým mravním závazkem jogínů, aby rozvinuté duchovní a božské kvality chránili před každým znehodnocením, a to i za cenu dokonalého vnějšího zřeknutí a osamocení. Jinak na sebe uvalí prokletí, pod nímž úpí běžně žijící lidé, kteří též všechny i nejvyšší duchovní hodnoty svého bytí a žití utrácejí světskými snahami a tendencemi. Vzhledem k tomu nelze odlučovat duchovní snahy od askeze.

Na základě tohoto poznatku mi ovšem nezbyvalo nic jiného, než se od paní L. vzdálit, ale mohl jsem přece jen kdesi ve vzdáleném srubu napínat všechny své síly k její záchraně, záchraně člověka, jemuž se nedostávalo potřebných životních zkušeností na cestách mystiky.

Posléze se mi nějakým způsobem - nepamatuji se již jakým, podařilo dosáhnout toho, že členové rodiny neobtěžovali pacientku svou láskou.

To jsme však již s Dr. K. jednali o její přijetí na kliniku, kde jsem předpokládal lepší rozpoznání jejího zdravotního stavu. A tak jednoho dne, po třiadvaceti dnech vrcholné krize a bolestí, jsem ji doprovodil sanitním autem na kliniku. Nacházela se ve velmi špatném stavu s diagnózou suspektní rakovina.

Štěstí nám nepřálo. Lékař-asistent, který nám snad před dvěma dny slíbil pacientku přijmout, byl sám na operaci. Z toho důvodu musela prodělat bolestivou prohlídku a pak ji uložili na "nečisté" oddělení. Ale to již krize ustupovala a posléze pacientku propustili bez operace pro všeobecnou vyčerpanost.

Poučen tím vším, co právě přešlo, naléhal jsem na to, aby se zařídila stejně, jako jsem se zařídil já: Učinit z domova místo návštěv.

Odvezl jsem ji do jakési staré hájovny, umístěné na "enklávě", a vzal jsem si ji osobně na starost po stránce fyzické i mystické. Podle mého úsudku bylo totiž třeba

udělat ještě mnoho pro její mystické dovršení a konečně začala v mém vědomí vystupovat myšlenka na uskutečnění "přenosu nauky", která ve víru dosavadních událostí poněkud zapadla do zapomenutí.

Paní L. si však musela zvykat na mou přítomnost. Mé působení jí vyčerpávalo a nervově dráždilo do té míry, že často toužila vzdálit se, nebo dokonce utéci. Já jsem však myslil svůj zásah do jejího života velmi vážně, a tak trpěla. Předpokládal jsem, že jde o přechodné reakce na mé působení, a proto jsem nechtěl nic měnit na stavu věcí.

Její zdravotní stav se pomalu, velmi pomalu zlepšoval. Stále do něho zasahovaly hypertensní krize a mnohé těžké srdeční potíže, které se obvykle snášejí velmi obtížně. Já jsem však byl spokojen alespoň do té míry, že jsem nebyl vyrušován i ze spánku jejími krizemi.

Za tohoto relativního klidu jsem začal psát svou čtvrtou knihu o mystice.

Jenže ani tento relativní klid netrval dlouho. Za jedné cesty pro mléko mě kdosi sledoval, potom se na mne ptal hajného, který vyloučil, že bych to mohl být já, a z toho vznikl závěr, že se kromě mne skrývá v hájovně nějaký špión. Chtěli se dopídit pravdy mužové podpírající světskou moc vše překonávajícího socialismu, totiž lesní dělníci. Jednou se mě ptali: "Povězte nám, proč se jednou kouří z jednoho komína a podruhé z druhého?" Odpověděl jsem, že jeden vede z kuchyně a druhý z pokojíku paní L.

Nepochopili, že by se mohly dít i takové "spletité" věci na světě. A tím pouze zesílilo podezření, že špión v hájovně být musí, chráněn mnou nebo námi oběma. Konali tedy hlídky kolem domu, zahrabávali se do hromad klestí, které byly blízko plotu, a utráceli drahocenný čas spánku hlídáním. Jednou dokonce za naší nepřítomnosti prohledali každý kout hájovny.

"Špión" byl však velmi rafinovaný; používal schopnosti stát se neviditelným a to působilo na ty srdnaté opory režimu do té míry, že jsme museli hájovnu opustit.

Než k tomu však došlo, počala se paní L. cítit zase špatně. Horečka vystoupila opět na 40 stupňů. Lékař doporučil, aby šla opět do nemocnice. A tak musila podstoupit operaci, při níž získala další zkušenost, že je možno ztratit světlo Ducha za smrtelné krize...

Pak se mi s pomocí přátel podařilo dostat se s ní na nové místo, kde jsme pobýli jen kratší dobu, a v ostatním čase jsme střídali domov s pobytem u Dr. K., kde měla pacientka na dosah lékařskou pomoc...

Opět přišel podzim. Zdravotní stav paní L. byl špatný a zase to vyvrcholilo operací, o níž profesor na chirurgii prohlásil, že byla úspěšná. Nepotvrdila rakovinu a to skýtalo trochu naděje na mystický postup, který by ji zavedl dále od místa zničující karmy, která byla neustále v odboji...

Zkušenosti, které získala za poslední tři roky, ji jakožto přesvědčující argument vedly k problému pravého zřeknutí. Za tohoto rozhodování se viděla klečící; u ní ležely jakési okovy, z nichž se osvobodila.

V tu dobu jsem kráčet do kopce k domovu. Ale ulice zmizela. Místo ní zde bylo bojiště. Daleko široko po temném, výpary předcházející bitvy nasyceném poli, ležely roztroušené zbytky těl Máru a žádného živého bojovníka zde nebylo. Odkudsi však z prostoru za barikádami, valy a obzorem vystupoval Máro korunovaný. Vystoupil na

planinu s důstojností starého monarchy a s ním vojenská suita. A v tom mi svitlo: Bojiště, tak jak vypadá, je moje dílo... To již "král Máru" pohleděl na mne, ale nezajímal jsem ho. Zkoumal jen stav bojiště a uděloval rozkazy. A já jsem považoval za zlé, že jsem nemohl jeho rozkazy zachytit ve vědomí, neboť jak jsem konstatoval, disponuje král Máru schopností, jakou jsem vybaven já: Dovede utajit své vlastní myslí svá slova; zde používal této schopnosti před nepřítelem. Pak zmizel i se svou suitou a já jsem pokračoval na cestě k domovu, nic jiného nevidě, než střízlivou skutečnost.

Mou myslí začala hárat nejistota z této nové situace: Žádný bojovník Márova voje mne nedovedl zničit; všichni leželi na bojišti zabiti. Proto přišel král Máru, aby zvolil jinou metodu boje. A to je pro mne velmi zlá situace.

"Zda nyní již opravdu neupadnu do některé rafinovaně nastražené léčky?" Stěžoval jsem si v tom smyslu paní L., která však vyslovila důvěru v mou obratnost. Jelikož však má zkušenosti se zabitím pana B., ani mě netěší.

Později, aniž došlo k významným příhodám, se mi představil nový Máro, silný a zkušený v boji. Vzhledem k předcházejícím zkušenostem jsem se odhodlal k aktivní obraně. Použil jsem toho, že jsem v něm viděl mocí představy světlo, jímž září sám Brahmá, neboť jsem přesvědčen, že jenom tímto způsobem je možno Strážci Prahu vyrazit zbraně, které na nás mohou působit jako jeho útok ze zálohy a záludnosti, které člověk nevidí nebo nepředpokládá.

Cosí zlého je v tom však přece. Stěžoval jsem si již, že tím, že Strážce Prahu - Máro, byl obdařen jasmem Brahmovým, jsou lidé oloupeni o možnost rozeznat ďábla od Boha. Já sám ďábla znám. Bojoval jsem s ním ve všech jeho formách, a protože mám čichovou paměť, poznám ho vždy ihned po pachu. Ale podle čeho ho poznají lidé? Toužím tedy dočkat se doby, kdy bych mohl, ať s obtížemi nebo bez obtíží, srazit svými pěstmi Máru, jenž září jasmem jako sám Brahma, do propasti, kde by jeho tělo přijalo zase přirozenou a jeho povaze odpovídající čern, která již umožňuje i lidem vyzbrojeným mnohem menší rozeznávací schopností odlišit ho od Boha. A cosí jako sám Bůh mi říká, že se dožiji tohoto okamžiku...

Bylo by tedy chybné se domnívat, že Máro (zlo) má vždy pouze tvář zarputilce. Někdy se jeví jenom jako perzonifikovaná emanace bytí, jehož tendence směřují do hmoty; v tomto případě Strážci Prahu znamenají existenci, která zabraňuje každé nezralé bytosti vstoupit do absolutna jako do oblasti, v níž bytost zažívá všechny stavy blaženosti, příslušející bytostem nadtělesným, mravně i fyzicky nedegenerovaným.

Když člověk začne usilovat o realizaci stavu bytostí sídlících v absolutnu (jakožto neomezeném prostoru), není nikdy prost příbuzenských vztahů s lidmi, jejichž život se vyznačuje podrobením se napětím přírody nebo v přírodě. Na základě toho vede jeho úsilí především k emanacím životních sil jakožto idejí, jež se perzonifikují. A protože mezi usilujícím jednotlivcem a všemi ostatními lidskými bytostmi existuje příbuznost na atavistické bázi, získává i perzonifikace jím emanované životní síly zesílený vliv na všechny lidské bytosti.

To znamená, že mystik pouze proto, že dosud jako člověk touží a vnitřně volá po vykoupení, vytváří Strážce Prahu, jehož funkce je významná podle toho, jak dalece

nekompromisně volal po vykoupení jako dosud světský člověk. Volá-li mocně, vytváří duchovní mocnost, která může strávit všechny tradiční ďábly a posléze se na základě toho předpokládat v mocnou duchovní bytost, která "obsadí" cestu úniku ze samsára do nirvány a stane se tak pokušitelem všech bytostí, které by chtěly uniknout samsáru duchovním úsilím.

Pokud jde o mne, prošel jsem pravou bouří touhy a volání po světle pravdy a vnitřní svobody. Na základě toho jsem strhával nesmírně mnoho energie lidského světa, abych ji v aktu volání a touhy vrhl na rozhraní samsára a nirvány, neboť ze samsára jsem byl a stav nirvány jsem tušil. Z toho důvodu jsem vytvořil jakožto svého hlídače mocného Strážce Prahu. A pak jsem poznal, že mé bytí, které jsem chtěl spasit, není jen psychicko-fyziologickou soustavou, již vyjadřovalo mé tělo, nýbrž na základě příbuznosti s lidskými bytostmi takřka vším, co je. Z toho důvodu jsem byl jako mocnost proti mocnosti, zatímco jsem musil začít považovat Strážce Prahu za svou vlastní překážku, kterýmžto okamžikem jsem začal bojovat na široké frontě, zatímco lidstvo v tomto boji přepadlo do stavu mých vlastních určitých duševních komplexů.

Věřím v to, že vyrovnam tento nesoulad, neboť nyní, kdy již na sobě cítím stárí, svítá mi jako předstupeň nekonečné volnosti mír člověka nic nechtějícího, po ničem netoužícího a spokojeného až k ledové lhostejnosti

— — —

Po rozhodnutí paní L. zřící se všeho tak, jak se musí zříkat jogínové směřující k Nirváně, se mi žije lépe a lépe. Velké duševní tlaky a napětí se začaly zmenšovat a já jsem se rozhodl formulovat nauku. Začal jsem psát "Besedu Bohů", "Tajemství Tibetu", a znovu jsem začal komentovat "Hlas Ticha", který jsem již předtím komentoval speciálně pro paní L., neboť podle mého úsudku kráčela právě touto cestou. Chtěl jsem k němu přepracovat komentáře, neboť tím, že mi paní L. přinesla "Veliké potvrzení" na cestě jógy, zdála se mi i vhodná příležitost pro to, ukázat hledajícím lidem mystiku z hlubšího hlediska...

Zda se mi podařilo v mých spisech mystiku vysvětlit, to musí posoudit ti, kdo prošli celým kursem indické jógy nebo praxí Mahajány. Teoretické mystické vzdělání k posudku naprosto nestačí. Život sám není totiž sestaven z formulek, nýbrž roste a rozvíjí se z vnitřních předpokladů, které jsou nejvýš osobité a mohou učinit ze zdánlivě bezduché duchovnosti oblast skutečností příčinných, těch, které mohou růst po celé eóny a posléze dozrát v objektivní skutečnost.

Co se týče mne samého, neměl jsem nikdy problém, zda je vnitřní čili citový a myšlenkový svět skutečný nebo ryze abstraktní. Považoval jsem ho vždy za svět kvalitativně mladší než hmotný, za svět, který se může projevit na pláni "skutečna" vždycky, jestliže mu vtiskneme přesné formy. Nikdy jsem nepropadl přesvědčení, že fyzický život je prvotní a duševní druhotný, a vím, že toto mé poznání pouze předchází objektivnímu zjištění empirické vědy. Na důkaz věcného základu pravé mystiky opíral jsem se vždy hlavně o to, že bez školní vzdělanosti jsem získal vzdělání a bez empirického studia vědecké poznatky. A zahrál-li si se mnou Osud tak, že jsem se

musil probít ze zoufalého stavu dítěte rodiny nejchudší z nejchudších a navíc špatně zaměřené až do stavu muže intelektuálně dobře orientovaného, pak tím větší sláva

J ó z e,

nauce, která jako nesmírně čistá a rozsáhlá studánka lahodně pitné vody zachránila mne, člověka zmírajícího již nesmírnou duchovní žízni, a to právě na poušti mravně, intelektuálně i hospodářsky dezorientovaného světa.

Mohu tedy doložit: Prožívám slávu jogína, který se propracoval k výšinám duchovnosti, na nichž se teprve zceluje a konkretizuje duchovní citění, čímž se pak vytváří teoretický a filozofický základ Nauky. Tím se ovšem i celý život dostává na solidnější bázi psychologických, morálních a osobitých směrnic, neboť životní zkoušky ztratily svůj výchovný smysl. Ale cosi závažného je zde přece. Zjišťuji totiž, že karmické dispozice neurčuje pouze člověk sám, nýbrž i ti, kdo posuzují jeho činy jakožto osoby, jichž se jeho jednání dotýká. Z toho důvodu nežiji v klidu, jaký je domněle udělen lidem živočišně zcela vyhaslým, nýbrž jsem dotýkán třemi pro mne podstatnými skutečnostmi:

1. Mystickými postupy, které se již netýkají mé osoby, nýbrž "věcí kolem mne" - to vlastně vede k odhalení nejjemnějších forem tlaků "duchovnosti", jimiž se vytvářejí všechny osudové předpoklady jedinců, totiž karma.

2. Filozofickým a teoretickým docelováním naukového systému, což ovšem pochází ze všech předchozích životních zkušeností a z toho, že před sebou vidím dozrávat mystiku, který již překročil meze lidí toužících a je nyní tam, kde lze nalézt pouze lidi mysticky neobyčejně zkušené.

3. Tlaky, které pocházejí z vnitřního a zdravotního stavu mé manželky, neboť když jsem vkročil na cestu "Velkého zasvětitel", zastával jsem názor, že dobro nelze dělat na úkor něčeho, nýbrž jen tím způsobem, že k jednomu dobrému činu přičleníme druhý, třetí a další a další.

Tyto tři podstatné skutečnosti činí mou situaci dosud složitou a to ani nepřihlížím k jedné, v zevním smyslu významné věci, totiž k svému politickému označení, které určuje zájem tajné policie na mé osobě... Ano, mystiku, který budeš číst tento životopis: Zdá se mi, že současný stav karmy světa připouští "nejvyšší dosažení" jen s nesnázemi, které jsou lidsky neúnosné. Možná, že je to pouze moje teorie. Ale je za ní tato má životní zkušenost. Mé velké zřeknutí se světa a zaměření do duchovna bylo vždy provázeno podezřením ze strany jiných lidí. Světští lidé mne vždy viděli jako člověka nejapného, kdežto mystikové jako člověka špatného. Projevovali mi své nepřátelství jen jako doklad toho, že nejsem normální v klnutí lidem a osudu na jedné straně a zbožným vzdycháním po smyslových rozkoších na druhé straně. Ano. Zřekl jsem se světa a vytyčil jsem si před očima jako nejvyšší cíl bytostné vyhasnutí, a proto jsem neplesal s těmi, kdo jsou na světě šťastni, ani neproklínal s těmi, kdo jsou osudově postiženi, ani nevzdychal s těmi, kdo v tom vidí projev zbožnosti a ve skutečnosti tím projevují takové nebo onaké smyslové touhy. Spíše jsem mlčel, a proto jsem byl podezříván. Byl jsem a jsem dosud podezříván lidmi světskými i tak zvanými mystiky a to mě vedlo k tomu, abych zapomněl i na potřebu kamene, na nějž bych složil svou hlavu. A proto jsem se zřekl i tohoto světského "pohodlí", dospěl jsem k tomu, že mohu vidět růst a sílit květinu duchovní dokonalosti, která již není určena

pro mne jako symbol čehosi mého, nýbrž jako skutečnost, jejíž kořeny vrůstají do země, již jsou jiní lidé, moji přátelé, kteří touží přijmout nauku.

V této souvislosti vystupuje ve mně naděje, že se mi dojistá podaří přenést Nauku, neboť ji spatřuji uskutečňovat se v nejhlubším smyslu u paní L., již mám trvale před očima. Dříve ve mně tato naděje nemohla vzejít. Předpokladem pro přenos a tím i zachování Nauky je přece absolutní zřeknutí se světa, to je takové, pod jehož tlaky zaniká osobnost až k uvědomění se jakožto "já" a tento čin jsem neviděl vykonat nikoho z těch, kdo se ke mně přidružili. Právě tato skutečnost ve mně budila pesimistický názor a dokonce i sklíčenost ohledně zachování mystické nauky.

Bylo to jako temná noc ozařovaná často blesky špatných předzvěstí, které vystupovaly z toho, že mystickým problémem lidí o mystiku se zajímajících bylo dosažení potěšujících momentů, jaké ryze světszího požitkáři nacházejí v pití alkoholu, tanci nebo jiných společenských zábavách. Jen s takovou "mystikou" jsem se setkával, a proto ta sklíčenost, která byla konečně vystřídána zjištěním, že existuje někdo, kdo pochopil mystiku jako nauku, která požaduje především zřeknutí se všeho, dokonce i sebe sama. A to je mé svítání v nejtemnější noci mnohých jiných okolností.

Snad se to může zdát málo mnohým z lidí. Když však uváží, že téměř po třicet předcházejících let jsem se nesetkal s jinou snahou než takovou, která má pomoci přidat k dosavadnímu prožitkovému žití ještě něco dalšího, pak jistě pochopí, že je to mnoho nalézt jen jediného člověka, který zakládá své snahy na opravdovém zřeknutí. Tím teprve tato skutečnost a kromě ní péče, již chci věnovat své manželce, ať již celou problematiku mého života chápající nebo nechápající, mne nechává vidět stále jasněji cíl, který mě vždy tolik vábil, cíl, který pro mne znamená zánik mé bytostné existence na místě, kde smí zbyť pouze jas...

Ano. Nevidím již, že je třeba vyrovnávat zlo dobrem, nýbrž temnotu jasnem. A jestliže se mi zdá vyrovnávání zla dobrem poměrně snadné, zdá se mi také tato snaha zbytečnou. Původcem zla je totiž temnota, a proto je lépe zničit původce, než jeho dílo. Ale to je tak zvaná Velká cesta. Může jí bezpečně kráčet pouze ten, kdo se dokonale odosobnil, nikoli v očích druhých lidí, nýbrž na úrovni svého vědomí. A to je velké dílo. Kéž by je mnoho lidí mohlo vykonat. Jen pomocí tohoto díla se totiž mohou dostat na úroveň Veliké mystiky, kde se smazává osoba a zůstane pouze absolutno, samozřejmě ztělesněné, pokud je stoupenec Veliké mystiky živ. Po jeho smrti zůstane jen Světlo, projektující síla absolutna, zatímco on, "já", bude týmž, co se nazývá ABSOLUTNEM.

Co se týče mystických záležitostí, k nimž jsem dospěl v této době, tu snad smím říci, že za nejvýznamnější mohu považovat svou poslední návštěvu v nebi. Vynořil jsem se tam jednoho dne náhle, ale teprve tam jsem zjistil, že mám šaty umazané, jako mívají zedníci. To byla okolnost, která mne uvedla do střehu vůči nebeským obyvatelům. Byl jsem hned rozhodnut odsoudit celé toto nebe, jestliže budu posuzován podle zevnějšku. Tam kdesi v plenu nebeských obyvatel seděla i moje manželka, která jako všichni ostatní obyvatelé tohoto nebe bedlivě sledovala, kdo se to tam vynořil. Nechtěl jsem ji obtěžovat tím, že by mě poznala, a proto jsem skrýval svou tvář. Zatím se můj úbor měnil; z nečistého obleku se stávala říza, která se posléze zaskvěla světlem a leskem. To jsem již věděl, že svou manželkou nebudu

poznán, a tak jako neznámý příchozí člověk jsem byl ve skvoucím oděvu uznán jako "bhagavan", jemuž nebeští obyvatelé vzdali svou úctu. To mne uspokojilo, neboť se v celém životě opírám o názor, že člověk musí vykonávat povinnosti svého stavu, který obdržel faktickým zrozením a - můj stav nepřipouští podle mého názoru jinou činnost než tu, při níž se musím umazat.

Tato celá událost s mou přítomností v nebi je snad dobrou předzvěstí tím spíše, že nejde o sen. Kromě toho jsem ihned zase své vědomí vrátil do svého obvyklého stavu, který znamená, že se cítím jako člověk naprosto normální.

KAPITOLA X.

Nyní

Rok 1956 nezačal dobře. Zase rozpoznali, že jsme agenti imperialismu. Dle toho jsou tito agenti jistě všude. A my jsme zde konečně na důležitém místě. Před okny se vypíná maličká hasičská zbrojnice a je asi v zájmu "západních imperialistů" dovědět se něco o tom, zda a kdy pro tento režim spolehliví mužové pevných paží a silných svalů vytáhnou ze vrat zbrojnice rozlámanou stříkačku a mocným náparem svých sil začnou hasit světový požár obrovskými spoustami vod z malého rybníčku, který je nedaleko, a to jen proto, aby zkřížili každý špatný záměr imperialistů. To asi máme dát vědět do Londýna nebo Washingtonu, aby ti váleční paliči mohli založit požár jinde a znepokojuvat tak tábor, jenž buduje mír tak usilovně, že si musí jeho obyvatelé utáhnout opasky, aby státy tohoto tábora mohly zaplatit všechny ty náklady na zbraně. Ale - podivné jsou cesty božské moudrosti.

Také mi hned na začátku roku zemřel bratr. Jeho mrtvola ležela v rakvi v katolické kapli a před ní dva veliké věnce s rudými květy, které mu tam položila "strana". Kněz vykonal jakýsi obřad a pak se šlo ke hrobu. Další řeč kněze, který pak ustoupil a místo něho přistoupili dva političtí řečníci. První mě nezajímal; byl příliš normální. Ale druhý? Dívaje se zdrcujícími pohledy po zevlounech i truchlícím přibuzenstvu v momentech, kdy věděl bez nahlížení do papíru co má říci, prohlásil posléze:

"My ti, Oldo, slibujeme, že budeme pokračovat v boji pro dobro našich dětí, slova to, jež jsi tak často opakoval."

V mém nitru vyšlehl stařecký, zlý, sarkastický úsměv. Pronášel slova, která jsem slyšel před více než čtyřiceti lety od svého otce, slova, kterými můj otec omlouval odmítnutí lepších možností v životě, které se mu nabízely. Uvažoval jsem: Je docela možné, že stejná slova mohli slyšet lidé a děti od svých otců a bratrů v bouřlivém roce 1848. Snad dokonce i za veliké francouzské revoluce, nebo i za římských císařů, nebo v době diluviální. A kdybychom rozuměli řeči zvířat, pak je možné, že bychom je slyšeli od pterodaktyla bojujícího s brontosaurom. Kdož to ví...

Jisté však je, že když se lidstvo nezmění, pak budeme muset "bojovat pro dobro našich dětí" další staletí a tisíciletí. Přitom musíme dávat vždy pozor na to, aby nějaký kořistník tohoto boje neužil k trestání celého národa...

Konečně skončil i pohřeb. A když jsem již šel od hrobu, musil jsem myslet na to, za jaké hluboké zkušenosti si můj starší bratr vysloužil vysoké uznání označující ho za pokrokového bojovníka, zatímco já jsem stále považován za nepřítele národa. Ostatně zde jsou jeho zásluhy, jejichž výčet čtenáře možná trochu unaví.

Již bezprostředně po smrti mého otce vyžádala si ho babička jednak proto, že byl po matce nevlastní, jednak proto, že byl jediným katolíkem v naší rodině, duše to, která by podle názoru naší babičky mohla přijít k úhoně v rodině "neznabohů". Pak však kradl dědovi obilí ze sýpky, poněvadž věčně potřeboval peníze na zábavy a kouření. Děd tento motiv neuznal a - vyhnal ho. Tak šel ze služby do služby na

vesnicích u sedláků. A protože zpíval jako Orfeus, táhly se za ním dívky jako husy za houserem. Zvaly ho k tanci, kam šel rád, ale nemíval se do čeho obléci. Koupily mu tedy šaty a on je pak, ale až po zábavě - prodal.

Takto trýzněn vládnoucí třídou první republiky, dočkal se vojny. Těžké ustanovení "zahnilého světa kapitalismu" ho drželo v zajetí po celé dva dlouhé, dlouhé roky. Ale všechno končí, tak i jeho vojna. Pak nevěděl, co má podniknout. Měl děvče, které si ho hlídalo, pak ho ustrojilo a zavedlo k oltáři. Ale to k živobytí nestačilo. Šel jednou k strýci na návštěvu, kde právě byl jakýsi generální ředitel z přízně, a tak dostal práci v továrně.

Byl ženat a jeho manželka si stěžovala, že chodí od výplaty domů často až v neděli ráno. Na nic jiného. Ale pak se jeho neklidného ducha zmocnil nepokoj člověka, jenž směřuje výš a výše.

Chodil tedy do hostince a hrál "ferbla". Utápěl se ve smyslné rozkoši při posouvání karty a pak ve vzrušení často volal: "Dost!" nebo také: "Ještě!"

Ale neklidná duše nevydrží u ničeho dlouho. Začal tedy jakousi "pozemní" činnost, která se po malé úpravě politické organizace mohla stát i činností podzemní. Vykládal mi totiž jednou tajemně: "Támhle ta panička chodí s támhletím mužským, támhleť s oním a další s dalším a všichni jsou vdaní a ženatí."

Zapochyboval jsem.

"Tomu věř," řekl. "Stopujeme je tři muži, lezeme opatrně po břiše až k nim, když sedí v lese a čekáme až do kritického okamžiku..."

Tato jeho dobrodružnost se mu později hodila. Strhla ho totiž do "rodné strany", kde poznal svůj pravý proletářský původ. Dokonce začal dělat i světovou politiku. Obvinil v rozmluvě se mnou Trumana a Churchilla, že dělají ve světě hrozné neplechty, předvídal do dvou až tří roků revoluci ve Francii a nastolení spravedlivé vlády atd. atd. Když jsem mu cosi namítl, rozpoznal:

"To se ví, že budeš s kapitalisty. Jsi přece jedním z nich. Tvé smýšlení je kapitalistické."

Zhasl jeho život. A řečník se zdrcujícím pohledem pronášel slova lítosti: "Škoda, že nám nemůže pomoci ve druhé pětiletce." Pak konečně za srdcervoucího pláče spustili jeho rakev v rudé záři socialismu do hlubokého hrobu. Kdybych byl rozumným katolíkem, podíval bych se, zda v rudé záři nepadá do jakýchsi plamenů. Peklo je přece někde dole. Ale co já, nekřtěnec, o tom vím. Ostatně kněz sám váhavě vážil: "Pánbůh mu ve své moudré spravedlnosti snad odpustí hříchy, jestliže se nějakých dopustil."

Ostatně, i kdyby dobře věděl, nebyl by mohl říci nic více. Za ním stál profesionální řečník, muž se zdrcujícím pohledem, kdežto hrůzovláda hrozila svou spravedlností...

Ve vesnici, kde přechodně bydlíme, se povídá: Kdyby na tom jejich špiónství něco nebylo, přijeli by. Ale pak povolily mrazy a my přijeli. Muži ocelových rozhodnutí však dosud otáleli s vytažením stříkačky na hašení požáru založeného imperialisty a na posílení míru. A tak se postupně též zmírnila ostrost sokolích zraků dívajících se pod dveře i jinam. A já dodělávám svou práci na rukopisech. Dcera paní L. jakožto profesorka češtiny měla možnost poučit mě o stavbě vět, ale přišlo to také pozdě. Dokonce tak pozdě, že užitečných rad již nemohu použít. Nemohu totiž již nic psát.

Zkusil jsem to nedávno, ale zjistil jsem, že se opakuji. Toho není třeba. Proto konstatuji: Všechno jde u mne od konce. Dostávám lekci z češtiny, když jsem již napsal všechny knihy. Přitom se mi nezdá, že formální závady v mých spisech jsou tak zlé. Těch několik drobných oprav, které mi profesorka češtiny udělala v rukopise, podání sice zjasňují, ale oprav je ve skutečnosti málo. Tak jsem s duchy, které jsem kdysi pozval na pomoc, nepochodil tak špatně...

Moje manželka se v tuto dobu cítí též lépe. Přes chronický zánět nervů v horní krční páteři je relativně klidná a dá snad Bůh, že v podzimu svého života budu moci i zde pozorovat, že se obloha předurčení vyjasňuje. Rád bych, aby se potvrdilo to, co jsem kdysi řekl:

Její realizace je nejčistší a snad i nejkvalitnější, neboť není poskvrněna rozumem. K tomu bych chtěl dodat:

My všichni ostatní jsme si rozum zachovali. Proto se musíme namáhat, aby si osud zas jednou na nás nevymyslíl něco jako trest v tom smyslu, že bychom se znovu vtělili s vrozenou inteligencí a ve špatných sociálních poměrech

Je rok 1956, právě deset dní po datu, kdy jsem začal psát tento svůj životopis. Paní L. přitom slaví své desáté mystické narozeniny a dozrává u ní přenos, kdežto já se blížím k třicátému výročí svého mystického probuzení. To všechno se mi zdá opravdu příznivým znamením. Příznivým proto, že nepovažuji svou práci za skončenu. Je třeba ukovat třetí a další článek řetězu svaté dynastie. Iluze si přitom nedělám. Trvalý boj mě připravil na to, že den ode dne mohu odložit všechn zájem o své dílo. Jsem si totiž vědom toho, že jsem zde byl třicet let s týmiž zkušenostmi a byl proto čas pro všechny, kdo hledají. To mě činí chladným a rozvázným. A potom: Práce má svůj začátek, má dobu, kdy vrcholí, a dobu, kdy musí být skončena. Jinak by člověk zabloudil v pralesích činnosti...

Mohu tedy říci: Kdyby nebylo toho, že ubozí a chudí oportunisté, s bystrozrakem zkušeného politika a policisty v jedné osobě, poznali, že jsme blízko hasičské kůlničky proto, abychom zde prováděli špionáž a připravili "šťastný" lid lidově demokratické republiky o práci snahou o vrácení dřívějších hrozných poměrů, kdyby v nás nerozpoznali diverzanty a agenty Západních imperialistů (král Márů), mohl bych žít v relativní spokojenosti.

Vím přece, že jsem:

1. Prošel šťastně mravně a duševně zničující hrůzou chudoby a bídy.
2. Nalezl v sobě dost síly k přenesení všech psychologických faktorů do jediného, intelektuální silou dynamizovaného bodu za podmínek, v nichž se jiní lidé stali jakoby stroji, podléhajícími apaticky rukám své vlastní karmy.
3. Překonal nevzdělanost tím, že jsem své mysli dokázal sdělit své mystické zkušenosti a postřehy.
4. Vydržel celkem bez hlesnutí nekonečně dlouhou zkoušku bídy a nedostatku otce rodiny, jenž vážně chápe svou povinnost.
5. Rovněž jsem vydržel všechny normálně nesnesitelné tlaky zasvěcovacího procesu, kterým jsem měl být doveden na stupeň zasvěcence tibetského bratrstva Hromového klínu.

6. Dokázal jsem rozřešit problém správného zásahu mezi dozrávajícími mystiky a osobami, které si dělaly nárok jak na něho, tak i na mne.

7. Dokázal jsem rozpoznat u každého skutečnou připravenost pro duchovní realizaci od připraveností zdánlivých.

8. Dovedl jsem odolat matoucím příkladům špatně pochopeného mystického usilování a pokory.

9. Nebál jsem se i při velmi jemném rozeznávání relativního, ale karmicky významného pocitu, že zraňuji, hájit a obhájit rozhodnými zásahy to, co obhájit zasluhovalo.

10. Podařilo se mi sloučit reálný názor na život s názorem mystika, který dbá všech příkazů mystických nauk.

11. Porazil jsem na hlavu teorii o tom, že mystik musí být pouze hlupák, člověk neschopný ve světě a podle běžného lidského úsudku "připitomělý".

12. Silou předvídavosti a obratnosti jsem dovedl uniknout démonickým pronásledovatelům, kteří se v uniformách státní policie snažili vyhladit jak mne, tak mé mystické dílo, které jsem se rozhodl vykonat na základě poznání a zkušeností, které jsem získal pomocí dobré realizace duchovních a mystických hodnot.

A tak zde vlastně stojím nyní již jako někdo, komu se podařilo dospět k možnosti přenést Nauku...

Abych dokonce přiznal: Nežiji již sám mystický život ctitele Mahajány. Je zde druhá bytost, která svým životem a úsilím potvrdila mou dávno teorii o všech problémech Nauky, bytost, která otevřela stavidla, která tu stála v cestě sdělení Nauky tím, že dokázala, že cesta, kterou jsem šel já, je schůdná i pro jiné lidi. A před mýma očima se rýsuje předzvěst, že pochodeň, která se u mne zažehla, nezhasne v druhém sledu, nýbrž bude odevzdána k dobru světa a lidských bytostí.

Seznam realizací.

K ucelení svého životopisu připisuji ještě seznam přátel, jimž se podařilo dosáhnout též realizace. Číním to kvůli tomu, aby čtenář nebyl uveden v omyl při hodnocení realizací, kvalitou často dost rozdílných. Seřazení je uvedeno podle roku realizace a začínám je sebou samým.

V rubrice stav značí s: svobodný, ž: ženatý, v: vdaná v době realizace.

Rok narození	Rok realizace	Stav	Povaha úsilí	Povaha realizace vztah	Nynější
Květoslav Minařík 1908	1926	s	Touha, fyzická, citová a intelektuální askeze	Mravní, vnitřní a intelektuální zhodnocení	
Josef Štásek 1911	1933	s	Fyzická a mentální askeze	Vnitřní a intelektuální zesílení	Nespolupracuje
Antonín Bulva 1911	1935	s	Fyzická zdrženlivost a citová askeze	Citové přetvoření	Zemřel
A. Lisá 1897	1939	s	Silná fyzická a citová askeze	Citové přetvoření a sigillum mystického zasvěcení	Bez vztahu
Eugen Spiro 1910	1942	ž	Citové pozvednutí k světu	Citové přetvoření s tendencí k světu	Bez vztahu
Dr. Míla Kovář 1910	1944	s	Technická a mentální jógická kázeň	Intelektuální a duchovní zhodnocení	2. člen posloupnosti
Anna Minaříková 1910	1944	v	Pod nedobrovolným tlakem fyzickým a duševním	Sigillum božského zasvěcení a moudrosti	Rodinný vztah
Krista Ledrová 1897	1946	v	Citová a intelektuální askeze	Mystické a intelektuální zhodnocení	1. člen posloupnosti

Kromě těchto osob přidružil se ke mně v roce 1947 po své realizaci:

Dr. J. Jamnický 1908	1945	ž	Technická, citová a mentální kázeň	Intelektuální a duchovní zhodnocení	Dobrovolné přidružení
-------------------------	------	---	------------------------------------	-------------------------------------	-----------------------

Osobní údaje.

Jméno: Květoslav Minařík
Narozen: 21.2.1908 Litvínov

Nativní údaje: (Regiomontanus)

MC	Panna	20°14'	Slunce	Ryby	0°59'	Saturn	Ryby	26°40'
XI	Váhy	18°05'	Měsíc	Váhy	11°45'	Uran	Kozoroh	15°26'
XII	Štír	7°58'	Merkur	Ryby	14°59'	Neptun	Rak	12°20'
Asc.	Štír	27°35'	Venuše	Skopec	8°19'	Pluto	Blíženci	22°47'
II	Střelec	24°28'	Mars	Skopec	28°32'	Uzel +	Rak	11°46'
III	Vodnář	6°51'	Jupiter	Lev	5°49'			

Tělesná výška a váha v roce 1957: 172 cm, 114.5 kg.

Stav: ženatý, otec jednoho dítěte.

Původ: rodina horníka se třemi nevlastními dětmi po matce a dvěma vlastními po obou rodičích, náleží do druhé skupiny.

Vyznání: nejprve bez vyznání, potom příslušník církve československé evangelické, ale přesvědčením pouze buddhista severního směru.

Školní vzdělání obecné:

- 1915-16 první postupný ročník v Ervénicích
- 1916-17 druhý postupný ročník v Týništi nad Orlicí
- 1919-20 třetí postupný ročník v Třebetovicích p. Orebem
- 1920-21 pátý postupný ročník ve Svobodných Dvorech
- 1921-do Vánoc šestý postupný ročník tamtéž.

Povolání a existence:

- 1917 žebrák
- 1918-19 pastevec, kočí a zemědělský dělník u dvora
- 1920-21 výrobce bačkor a zemědělský dělník na statku
- 1922 stavební dělník
- 1923-25 pekařský dělník
- 1926-34 pekařský dělník
- 1935-49 astrolog, spisovatel, "totální nasazenec" a úředník
- od r.1950 důchodce-invalida.

Stanovisko k Bohu: zjistil, že existuje, a neví důvod, proč by neměl být, obvykle však není takový, v jakého lidé věří nebo jakého popírají.

Stanovisko k sexu: je to jediná činnost, jíž se lidé věnují jako praví karma-jogínové, totiž tělem i duší. Touží-li však někdo po evidentním vykoupení, jehož by chtěl dosáhnout ještě během života, měl by toho raději nechat, alespoň do té doby, než vykoupení dosáhne.

Stanovisko k politice: zájem mravně zničující a zaměstnání nejhůře působící na morálku.

Občanské učlenění: zájem o hvězdnou mechaniku a kosmologii, ale nekouří, nepije alkoholické nápoje, nechodí do společnosti, nenavštěvuje divadla, biografy a příbuzné, odmítá umění, nečte romány ani filozofická ani náboženská díla a nezajímá se o okolí.

Průběh jógického školení:

Vstup na cestu: 1925 / III

Realizace: 1926 / IX

Vize Brahmana a vyhasnutí pudu a bludu: 1926 v létě

Druhá realizace: 1946 / III.

ZÁVĚR

Životopis, nebo román? řekne si čtenář, který dočetl, ale jeho problém není nyní mým problémem. Žil jsem život tak, jak o něm referuji. A je-li v něm něco pro běžného člověka nepochopitelného, pak to může být výraznost vnitřního života.

Aby však bylo jasno, musím doložit, že dříve, než jsem dosáhl realizace, nebyl můj vnitřní život také tolik výrazný, jako po ní. Aby se jím stal, musil jsem se nalézt v podmínkách, které mi nedovolily rozvinout osobnost. Jenom za těchto okolností se mé zraky mohly obrátit do života vnitřního, který se stává výraznějším a konkrétnějším úměrně zahloubanosti, kterou provází analyzující pozorování.

Člověk, který neprožil toto zvnitřnění, se může domnívat, že výraznost a zkonkrétnění vnitřního života má význam čistě subjektivní. Ve skutečnosti tomu tak není. Vnitřní život můžeme symbolizovat jako vzduch nebo vodu, živly prostupující útvary a hmoty, a tyto živly mají charakter právě těchto útvarů a hmot, které jsou radioaktivními prvky.

Ano, kdo má schopnost sledovat vzduší své vnitřní bytosti, pak může, když se s těmito vzdušími neztotožňuje, dozvědět se nesmírně mnoho z toho, co je jiným lidem naprostým tajemstvím nebo něčím neexistujícím. Kromě toho může zjistit, že tato vzduší se týkají sil esenciálních, které jsou primárními vehikly duševního života a projevů lidí.

V tom případě je mystika naukou, která svým žákům přikazuje, aby tyto primární vehikly ovlivnili dobrými duševními stavy a napětími a tím aby se začlenili do armády těch, kdo jsou označeni za "děti světla". A my pak můžeme jen litovat, že "osvícený svět" překonal temnou pověru mentalismu, nebo jak lze nazvat metodické úsilí o vytvoření dobrého stavu v mysli a vědomí, a zastává již pouze "správný" názor, že duševnost člověka je pouze stavem druhotným, emanací hmotného bytí.

Toto stanovisko zastává nezakrytě tak zvaný dialektický materialismus, ale zakrytě je uznávají všichni lidé Západního světa, alespoň v povšechném smyslu. Tím chci říci, že všichni lidé západních kontinentů jsou materialisty, tu ovšem mírnými a jinde zase radikálními. A to je skutečnost, která by mohla uvést v omyl člověka, který nemá dobré rozeznávací schopnosti.

Pokud jde o mne, žil jsem v prostředí, které bylo naprosto materialistické. Vím však, že materialistické je i to, které se pentlí církevní pobožností. To vím z toho, že prakticky každý Evropan myslí a uvědomuje si, že je ve hmotě myslí i cítěním.

Mystika, již jsem našel a poznal, mne naučila myslet v jiných dimenzích. A bude-li se někomu zdát, že žiji ve světě naprosto neskutečném, necht' se nechá poučit mými názory v mých knihách obsaženými a také tím, že právě tento "neskutečný svět" mi pomohl vyplout z duševní a fyzické bídy na světlo objektivního pozorovatele.

Viděl jsem přece lidi, a musí je vidět každý soudný člověk, lidi, kteří ke svým fondům, jež obdrželi ve škole nebo v rodině, nepříčinili nic podstatného, ba naopak, po dosažení jakési kulminace klesli na úroveň otců v bačkorách, na úroveň lidí, žijících velmi nízkým duševním životem.

Já sám jsem neobdržel do života nic. Ani výchovu, ani vzdělání, ani peníze, ani společnost slušných lidí. A přece jsem pomocí jógy pronikl k poznání, vrcholícímu v čistém monismu, v tom stavu, v němž mnoho nezáleží na tom, jestliže za základní jednotku vesmíru položíme princip životný nebo neživotný. Na základě toho žiji v těle dvojí život, totiž věčnost jako předmět vědomí a časnost jako předmět bytí. Z toho důvodu zmizely z mého života dva protiklady, totiž bytí a nebytí, případně život a smrt. To znamená, že žiji věčnost v části; paradoxní to stav, který může zhodnotit pouze člověk, který ho prožil a může tudíž sloučit zkušenost s poznáním.

Vzhledem k tomu předkládám skutečně pouze životopis, a nikoli výmysly. Byl bych rád, kdyby tímto životopisem byli inspirováni mnozí lidé k poznání pravého významu metodické mentality a začali pracovat na prosvětlování temné noci lidstva, která nastala záměnou dvou faktorů, totiž hmoty a ducha ve smyslu faktorů prvotních a druhotných.

Před sebou
za sebou
a ve všech deseti směrech
spatřuji své vítězství v úsilí
nastolit vládu Ducha nad hmotou!
Kéž jsou všechny bytosti šťastny!

Vysvětlivky ke jménům,

jak jsou vydavateli známa v r. 1991.

Minařík Květoslav	* 21. 2.1908	+ 4. 7. 1974
Minaříková Anna	* 7.11.1910	+ 1967
Joneš Bedřich, přítel	* 28. 3.1902	zemřel
Jiráňková		
Šťásek Josef	* 20.10.1911	zemřel
"vůdce" = "žáček-vůdce" = "mystik-stařec" = "mistr-žáček" je Karel Weinfurter, pražský vydavatel		zemřel
Hrdlička		zemřel
JUC.K. = Dr.K. je JUDr. Kovář Míla	* 29. 4.1910	+ 13.11.1972
Fišar Karel, kamarád Dr. K.	* 27. 1.1912	žije
"Muž v nirváně" je Drtikol František		zemřel
"pán, který mohl mluvit" je Hejhal		zemřel
Weiner		zemřel
Bulva Antonín		zemřel
Ledrová Krista	* 17. 6.1897	+ 9. 6.1975
Leder Otto	* 25. 1.1895	zemřel
Spiro Eugen	* 1.10.1910	žije
Šubrt Ladislav	* 21.10.1904	zemřel
Strnad z Frýdštejna		zemřel
Viktora Jiří	* 4. 3.1908	+ 19. 7. 1988
Doc. MUDr. Bajer Antonín	* 7. 2.1911	žije
PhDr. Šubrtová-Ledrová Zora	* 6. 8.1929	žije

Slovo nakladatele.

Jistě též občas zapochybujete o tom, zda pouhé úsilí politiků, plány národohospodářů, logika vědců, vynálezy inženýrů či práce dělníků, rolníků, úředníků a obchodníků mohou trvale udržet náš civilizovaný život. Nejsme snad v současné době svědky toho, jak právě naopak tato nikdy a nikde nekončící činnost víc a víc ohrožuje vše živé na zemi? A jak lidstvo není ochotno a vlastně není ani schopno na tuto hrozbu reagovat?

Četl jsem kdysi o mocných a moudrých panovnicích dávné minulosti, kteří z času na čas měli potřebu v pokoře se sklonit, i na kolena do prachu padnout před nějakým mudrcem, který by podle dnešních kritérií byl docela bezvýznamným, podivným, či dokonce i směšným člověkem, aby se v mlčení s ním dozvěděli o podstatě toho, co dělají. Neslyším, nečtu, ani televizí nejsem informován o tom, že by některý z dnešních vůdců něco takového kdy udělal. Tak jisti se zdají všichni být svým přesvědčením, že k řízení světa postačí být nadán inteligencí a mít moc. Nesvědčí však výsledky jejich činnosti o naprostém opaku?

Ještě nedávno žil mezi námi moudrý člověk, Květoslav Minařík. Jogín a mystik, který ve svém díle objasnil podstatu vesmíru a Země i karmickou a mravní podmíněnost všeho dění. Jeho životopis - Kečara - je nejenom životopisem mystika, ale i zhuštěnou informací o jemných, téměř nepostřehnutelných faktorech, které vytvářejí náš osud.

Osobně jsem se s K. M. nesetkal. Až v roce 1987 jsem zcela náhodou poznal jeho dílo a našel v něm směr k poznání své pravé podstaty. A podle Buddhy není bez tohoto poznání možná žádná spása.

Podporuji vydání této knihy s myšlenkou na oněch "alespoň deset spravedlivých", kteří, když nalezení v jeho i mojí zemi, postačí k odvrácení všezničujícího ohně.

Říjen 1991

Josef Tomáš
Canopus Books
G.P.O.Box 837 G
Melbourne Vic.3001

Poznámka vydavatele

Tato kniha je životopisem Mistra jógy a mystiky, Květoslava Minaříka, do roku 1956 (+1974). Osoby, které jsou uváděny, nejsou většinou mezi živými, včetně těch, kteří dosáhli realizací duchovních kvalit. Tím ovšem činnost nauky neskončila.

Ve zbývajících částech života přenesl Květoslav nauku s povinností jejího udržování na další žáky, takže existuje nadále živá. Hlavní váhu však Mistr kladl na knihy, do kterých nauku uložil v plné šíři, aby zamezil možnosti zkreslení. Nauka vlastně představuje přenesení nauk tibetské školy Khag-jü-pa, která tím přestala v Tibetu existovat.

Mistr Květoslav Minařík byl tulku (znovuvtělení) Marpův, který byl zakladatelem této školy a stal se pátým členem dynastie guruů hned po Milarepovi. Dosáhl buddhovství v pravém smyslu toho slova. Je jedinečným zjevem ve světě bílé rasy - ve světě křesťanů, kteří takovéto poznání nikdy nedosáhli. K tomu se jen pomalu začíná přibližovat svět vědců, který však teprve po sloučení výsledků výzkumů s poznáním transcendentním může přinést světu rovněž direktivy správného způsobu života.

Mistrova druhá realizace v roce 1946 spadá do přelomu věků, kdy končí věk Ryb a začíná věk Vodnáře, což přináší i nové poznávání Boha a účelu toho. Nyní je předpoklad, že se sloučí poznání transcendentní, resp. mystické s poznáváním vědeckým, což by přineslo lidstvu velké požehnání i oddálilo jeho zánik.

Vyskytne-li se na světě zasvěcenec této třídy, působí na vybití staré karmy lidí. Směšuje v říši příčin prvky dobra a zla tak, aby v konečném výsledku převážilo dobro a uvolnila se cesta pro novou nauku. Vybitím staré, v tomto případě zlé karmy vzniká ve světě mnoho utrpení lidí, zvířat, živočichů i rostlin. Tímto údobím svět právě prochází. Dobro ovšem zvítězí.

Běžný člověk však sotva může posoudit, co je dobro a co zlo z univerzálního hlediska. Lze však říci: Ti, kdo pochopili správně ideu křesťanství a připravili se niterně i fyzicky k pochopení kosmických zákonů, přečkají toto velmi zlé období, aby se mohli stát avantgardou nové nauky - nauky zvané Přímá Stezka.

Září 1991

Josef Studený
CANOPUS
Nemojov 544 61

O b s a h

	strana
Předmluva	5
Úvod	7
Kapitola I. O ochraně karmy	9
Kapitola II. Opouštím zemi	19
Kapitola III. Realizace	31
Kapitola IV. Nový život	48
Kapitola V. Zkoušky	82
Kapitola VI. Svou cestou	92
Kapitola VII. Stupeň Mistra	113
Kapitola VIII. Dvě realizace	131
Kapitola IX. Opět na zemi	154
Kapitola X. Nyní	166
Seznam realizací	170
Osobní údaje	171
Závěr	173
Vysvětlivky ke jménům	175
Slovo nakladatele	176
Poznámka vydavatele	177

Nakladatel: CANOPUS BOOKS, Melbourne, Austrálie
Vydavatel: Josef Studený, přímý žák Květoslava Minaříka
CANOPUS Nemojov
Vydání: první, 1992
Náklad: 5000 výtisků
Tisk: DOBEL Lanškroun
Grafická úprava: RECAL Lanškroun
Obal: Josef Studený
Fotografie: JUDr. Míla Kovář, přímý žák Květoslava Minaříka
Spolupráce: ing. Jan Tomáš

